

Ingeborg Arvola

BUFFY BERG TEHETSÉGES
Önéletrajz

Az Európai Unió
társfinanszírozásával
Co-funded by
the European Union

Co-founded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

Az Európai Unió finanszírozásával. Az itt szereplő vélemények és állítások a szerző(k) álláspontját tükrözik, és nem feltétlenül egyeznek meg az Európai Unió vagy az Európai Oktatási és Kulturális Végrehajtó Ügynökség (EACEA) hivatalos álláspontjával. Sem az Európai Unió, sem az EACEA nem vonható felelősségre miattuk.

This translation has been published
with the financial support of NORLA

Szöveg © Ingeborg Arvola

Illusztráció © Metzting Eszter

Fordítás © Patat Bence

Magyar kiadás © Cerkabella Könyvkiadó, 2023

A kötet eredeti címe: Buffy By er talentfull: en selvbiografi

Kiadta a Cappelen Damm, 2019

Norvég nyelvből fordította: Patat Bence

Felelős kiadó: Nyulas Ágnes

Felelős szerkesztő: Lovász Andrea

Olvasószerkesztő: Lengyel Zsuzsanna

Nyomdai előkészítés: Varga Tamás

Nyomta és kötötte a Dürer Nyomda Kft. Gyulán 2023-ban.

Felelős vezető: Aggod István ügyvezető igazgató

ISBN 978-615-6630-12-4

www.cerkabella.hu

INGEBORG ARVOLA

BUFFY BERG TEHETSÉGES ÖNÉLETRAJZ

Fordította: Patat Bence

Illusztrálta: Metzting Eszter

CERABELLA KÖNYVKIADÓ

Szereplők:

BUFFY BERG – azaz én, a Refstad iskola 6.b osztályába járok.

LILLIE BERG – az anyukám, munkát keres. Nagyon csinos!

BOBBY BERG – az öcsém (csak tíz hónappal fiatalabb nálam. Broáf!), a Refstad 5.a osztályába jár.

RANDI – a 6.b osztályfőnöke.

TORMOD – egy másik felsős tanár.

KAIA – az egyik legjobb barátnőm, a Refstad 6.b osztályába jár. Síel.

TIRIL – az egyik legjobb barátnőm, a Refstad 6.b osztályába jár. Kézilabdázik és focizik.

ELENA – az egyik legjobb barátnőm, a Refstad 6.b osztályába jár. Kézilabdázik és focizik.

A 6.b-be jár még:

KI MIMI – a szülei vietnámiak, mindig meleg ebédet hoz be. Ő a legalacsonyabb az osztályban.

TSERENDIA – mongolok a szülei. Mindig vidám. A családjával egy sorházban lakik.

SIRI – a lovak érdeklik, és egy kicsit fura.

ANN-HELENE – a lovak érdeklik, és ő is furcsa egy kicsit.

TURID – vallásos, hobbija a tájfutás.

MEYLA – fiúmániás. Mindig is az volt.

IRAM – pakisztániak a szülei. Az egyik legokosabb gyerek az osztályban.

ZUZANNA – lengyel szülők gyereke. Ügyesen táncol. Nem jó tanuló.

JESPER – ő a legmagasabb az osztályban. Taekwondózik és hivatásos bűvésznek készül.

DANILOV – a szülei oroszok, az foglalkoztatja, hogy mennyi pénzük van.

IFRAHIM – a szülei pakisztániak, focizik. Nagyon nagy a családjuk.

DAN-TORE – focizik és a fúvószenekarban játszik.

ERLEND – focizik és a fúvószenekarban játszik.

RUBEN és **ISAK** és **GEIR** – játékkörültek. Imádják a YouTube-ot.

ABDUL – törökök a szülei.

TICO – dél-amerikai család, kedves, szeret flörtölni, vidám, és tornázik és táncol.

LUDVIK DAL – a Refstadban 7.-be jár. Kosarazik.

Néhány könyvtári dolgozó.

ODD – felnőtt férfi, aki személyes segítőtőre szorul.

JIMMY JEEVES – Bobbyval közös apánk, akiről Bobby születése óta egyikünk sem hallott.

7. hét

**„Nem kell mindenkinek kiemelkedőnek
lennie. Valaki töltelék is lehet. A torta a
tölteléktől lesz finom.”
LILLIE BERG**

7. hét, hétfő

1.

Ha önéletrajzot írnék, nem itt kezdeném. Hatodikban, egy hétfői első órán. A síszünet előtti utolsó héten. Az osztályomban. Bárki is a padtársam, mindig eléggé elől ülök. Mindenki más hol előre, hol hátrébb költözik. Azt hiszem, inkább valamelyik szünetben kezdeném. Vagy amikor gyorsabban futok a barátnőimnél. Vagy amikor Anya megölel. Vagy amikor örült nyolcasban legyőzöm Bobbyt, az öcsémet. Vagy amikor sikerül átugranom Tiril padját, ott, az ablaknál. Lehet, hogy át tudnám ugrani a padot és Tirilt is egyszerre? De nagyok a fürtjei. Vajon át tudom ugrani az összes fürtjét?

– Buffy! – szól rám Randi kedvesen, de határozottan –, tudnál errefelé is nézni?

Elfordulok az osztályomtól, és az osztályfőnökökre nézek. Feltartom neki a hüvelykujjamat.

Randi az önéletrajzokról beszél. Ezt kapjuk feladatnak. Húsvét után kell beadnunk. Magunkról kell írni.

– Képzeljétek el, hogy kétszáz év múlva rólatok fog olvasni valaki – mondja Randi. – Vagy hogy egy veletek egyidős ghánai akar most olvasni rólatok. Mit írnátok? Hogyan tudtok elmagyarázni, leírni dolgokat? Mit fontos belevenni? Mi a lényeges

bennetek? Mi jellemzi legjobban a hatodikat? Mi a legfontosabb Norvégiában? A Refstad iskolában. A családotokban.

Az egyik körmöm piszkos, a nyelvem hegyével takarítgatom. Macska vagyok. Elvékonyítom és megérdesítem a nyelvem hegyét.

– Miau – suttogom, és igazából nem figyelek oda.

– Némelyik önéletrajz sok mindent elárul arról a korról, amelyben az adott személy él. Más önéletrajzok az adott család életében mélyednek el. A hétköznapiakban. A hobbiukban. Az időpontban. Az időjárásban. A szociális körülményekben. A gondolatértékben... – magyarázza Randi.

Tudjátok mit? A fülem is piszkos.

Nem csoda, hogy alig hallom, amit Randi mond!

Felnyújtom a kezem.

– Ha szakmai anyagokban kerestek információt, használjátok az KEZEK módszert. Igen, Buffy, azt szeretnéd elmondani, mi nek a rövidítése a KEZEK?

– A K a képeket jelenti – mondom.

– Úgy van – helyesel Randi. – A K a képeket jelenti. Azt, amit először megnézünk. És mi az E?

– Papír zsebkendőt vehetek?

– Szerinted az E a papír zsebkendőt jelenti? – kérdezi Elena, aki mellettem ül. Hosszú, szőke haját hátradobja, és kissé ön-elégülten mosolyog. A mosolya néha idegesít. Többnyire azonban arra készlet, hogy én is mosolyogjak vele.

– E mint ebkendő – mondom, és felnevetünk, az egész osztály.

Randi bólint, és kimegyek az öltözőben lévő mosdóba papírzsepiért.

Egy ceruza végére tekerek fel belőle egy darabot. Aztán bedugom a fülembe, és körbeforgatom. A papír beleragad a fülzsírba.

Eddig a saját fülzsíromat hallgattam Randi helyett. Forgatom és nyomkodom a ceruzát, aztán megint elforgatom. Be akarom fejezni, mielőtt Randi meglátná, miben mesterkedem. Mindent hangosan kimond, úgyhogy akkor a többiek is észreveszik, hogy mit csinálok.

– Te mit művelsz, Buffy?

– A fületem tisztítom.

– Órán?

– **TESSÉK?** Tele van a fülem fülzsírral. Nem hallom, amit mond.

– Akkor fejezd be, mielőtt másoknak is ötleteket adsz.

Befejezem a tisztítást, de képzeld:

A ceruza beragad.

És a papír is beragad.

– Fejezd be – mondja Randi határozottan.

– Beragadt a ceruza – kuncogok, majd elnevetem magam, mert Elena is nevet.

– Marhaság – mondja Randi, és megragadja a fülemből kiálló ceruzát.

– Te nem vicceltél – állapítja meg, miután néhányszor próbálja kirántani.

Már az egész osztály nevet, de nem gonosz módon. Az nem jellemző a mi osztályunkra, csak jól tudunk mulatni a legapróbb dolgon is, ahogy Randi szokta mondani.

– Hazamehetek? – kérdezem.

– Nem – feleli Randi –, nem vagy beteg, csak beszorult egy ceruza a füledbe. Menj le a védőnőhöz, hogy mossa ki a füledet. Hogy beolajozza vagy valami.

– Rendben – mondom vidáman, és felpattanok. Arra gondolok, hogy ez jó kezdés lenne egy önéletrajzhoz. Buffy Berget,

ceruzával az agyában, halálközeli állapotban a védőnőnek kell megmentenie.

– Utána pedig – mondja Randi, és rám mutat.

– És utána micsoda?

– Szépen?

– Visszajövök – fejezem be a mondatot.

– Úgy van – mondja Randi.

– És ha estig nem végzek? Akkor is jöjjenek vissza?

– És ha csak holnap végez? – veti közbe Jesper.

– És ha egész hétre ott marad? – kérdezi Kaia, de közben már nevet.

– Ti aztán nagy mókamesterek vagytok – mondja Randi.

2.

Nagyszünet. Nem tudom, miért mondok igent. Igazából nemet akarok mondani. Nem vagyok valami nagy labdajátékos. Tiril az, pedig olyan vékony, mint egy szívószál. Elena is az, pedig egy kicsit túlsúlyos és egy kicsit lomha is. Kaia is labdajátékos. De persze ő mindenben ügyes. Erős, pedig alacsony. Aranyos, pedig átlagos. Mindig csinos a ruhája, pedig nem érdeklik a ruhák. Az iskolában igazából a többség jó labdajátékos. Nem csoda, hogy szívesen csatlakoznak a hetedikes Ludvik Dalhoz, hogy kosarazzanak vele.

Az viszont furcsa, hogy én is igent mondok.

Mindenki tudja, hogy nem vagyok nagy labdajátékos.

Azt hiszem, Ludvik engem is megkérdez. Azért mondok igent.

Mert Ludvik olyan, hogy ha megkérdezi az embert, akkor könnyű neki igent mondani. Kedves srác.

Most úgy gondolom, hogy mindannyiunkat egyszerre kérdezett meg, nem külön engem.

Menjek el? Mielőtt még valami baj lesz?

Nem mindenki tudja, de harmadikban jártam focizni. Mert a barátnőim is fociznak. A nemzeti ünnepen, május 17-én az iskola előtti ünnepségen beszédet tartott az igazgatónő. Én, Elena és még sokan mások éppen nem messze fociztunk. Rosszul rúgtam a labdába, és tarkón találtam az igazgatónőt. Leesett a székről, amin állt, és eltört a kulcscsontja.

Egészen karácsonyig nyakmerevítőt hordott, hogy le ne essen a feje.

Hirtelen mindenki megtudta, ki vagyok. Azt mondták: Buffy Berg törte ki az igazgatónő nyakát.

Az igazgatónő azt mondta, hogy ez a legjobbakkal is megesik. Ebben egyetértek vele. Mégis elég szaftos történet lett belőle.

Mint abban a szólásban az elefántról, amiből bolha lesz. Ez nem olyasmi, amit szívesen beleírnék az önéletrajzomba.

Pár héttel később a focibajnokságon játszottam a pályán, és amikor orron találtam egy lányt a labdával, sírva fakadt, és mindenki azt mondta, hogy az ő nyakát is kitörtem.

Akkor hagytam abba a focit.

Meg a kézilabdát.

Meg a pingpongot.

És igazából a kosárlabdát is, bár azt el sem kezdtem.

Tesiórán persze játszom, de amúgy nem.

Szóval:

Most:

Igent mondok a kosarazásra.

Nem kellene inkább elmennem?

Nem tehetem, hiszen épp most kezdtem el önéletrajzot írni.

Mindenki, aki olvassa, azt fogja hinni, hogy én könnyen feladom.

Pedig nem. Csak jól tudok túl erőset dobni. És túl nagyot rúgni. Meg feldönteni dolgokat. És leszakítani dolgokat.

Talán az lesz a legjobb, ha megyek...

Mielőtt még elhatározásra jutnék, Kaiával, Tirillel, a hetedik Nillével és Ludvikkal kerülök egy csapatba. A másik csapatban csak fiúk játszanak.

– Sima ügy – mondja Ludvik magabiztosan.

– Mi nyerünk – közli Tiril, miközben egy helyben ugrál, és összefogja a fürtjeit egy gumival.

Lazán passzol egyet, a fiúk megszerzik a labdát, és Ludvik odakiált:

– Keményebb passzokat!

A fiúcsapat dob egy kosarat, és Ludvik rám mutat. Azt akarja, hogy én indítsam a labdát. Ő előrefut a pályán és integet a karjával.

Oké, gondolom magamban. Kemény passzokat.

Kaiának akarom passzolni a labdát, de Ludvik odaugrik, hogy elkapja. Ezzel csak az a gond, hogy a világ legkeményebb passzát indítottam el.

A labda egyenesen Ludvik ágyékának csapódik.

Összerogy az aszfalton.

– Ne haragudj – mondom, és odafutok hozzá, kinyújtom felé a kezem. De körbeveszik a hetedik barátai. Tisztán hallom, mit mondanak, pedig a hátuk mögött állok:

– A hatodikos Buffyval játszottál?

– Nem emlékszel, mi történt az igazgatónővel?

– Azt hittem, az focizásnál volt – mondja Ludvik, és feltápáskodik.

Mindez nagyon gyorsan történik. Mégis át tudom gondolni, mit mondok majd Ludviknak, amikor megfogom a kezét, hogy felhúzzam: „Berg és Dal, extrákkal!” mondom majd, és nem engedem el a kezét. Egy ilyen kis vicces megjegyzés. Erre lehet, hogy furcsán néz rám, és megmagyarázom neki: „Ez egy régi szlogen, a Norvégiába készülők turistáknak.”

„Ó”, mondja erre talán.

„Egyébként pedig a nevünk”, teszem majd hozzá, és még egyszer megszorítom a kezét. Berg és Dal. Berg és Dal. Buffy Berg és Ludvik Dal. Extrákkal.

3.

Amikor becsöngetnek, arra gondolok: bárcsak én is jó lennék valamiben. Nem kell, hogy kosárlabda vagy más labdasport legyen.

Bárcsak jó lennék valamiben. Igazán jó. Bárcsak. Ludvik Dal a legjobb kosaras az egész iskolában. Ezt mindenki tudja. Szeretném, ha ezt rólam is elmondhatnák.

Akármiben.

Hogy én vagyok a legjobb.

Itt, a Refstadban nincs tornatermünk. Az iskola mellett van egy műfüves pályánk. Ott voltunk most is. Ezért kell a sáros ösvényen felvándorognom. Lyukas a cipóm, ezért jobb lett volna az úton menni.

Az iskola kapuján belépve az egyik lábammal a sarkamon járok, hogy ne ázzon át még jobban a cipóm. Az ajtó üvegére egy papír van kiragasztva. Először észre sem veszem. Minden papír arról szól, hogy mit lehet csinálni – pénzért. Aztán a szemem sarkából megpillantom az INGYENES szót.

INGYENES?

Ingyenes micsoda?

Bocs, de én meg Anya ilyenek vagyunk, az ingyenes az életünk egyik kulcsszava. Fontos kellene legyen az öcsémnek, Bobbynak is, de ő külön történet.

Én meg Anya viszont: Ingyenes micsoda? Biztos valami jó, mert minden, ami pénzbe kerül, túl drága.

Ott áll a papíron:

INGYENES SÍTANFOLYAM

Alaposan elolvasom a papírt, de közben akadályt képezek a folyosón, amikor mindenki befelé igyekszik:

Ez komoly?!

A mellemben vadul kalapálni kezd a szívem.

Ismerős érzés, ugye: olyan a világ, hogy a síszünetben mindenki valahová délre vagy Berlinbe vagy a hétvégi házba vagy a család vidéki tanyájára utazik, én meg nem megyek sehová.

De aztán:

Nem is, a világ éppen fordítva működik. Mindenki más elutazik, és lemarad minden idők legnagyobb lehetőségéről. Én pedig két kézzel ragadom meg.

– Nézd! – mutatok a papírra, amikor Kaia megkérdezi, miért nem megyek beljebb.

– Elmész? – kérdezi Kaia vidáman.

– Persze!

– Ingyen van – mondjuk egyszerre, és kitör belőlünk a nevetés.

– Szuper – mondja Kaia, amikor felsietünk a lépcsőn az aulába. – Biztos őstehetség vagy.

– Én semmiben nem vagyok őstehetség – ellenkezek –, de nem számít, ha elmehetek a tanfolyamra, és tanulhatok.

– És utána együtt is elmehetünk síelni.

– Te is jössz a tanfolyamra? – kérdezem.

– Az kezdőknek szól – feleli Kaia. – Én már két éve síelek. Tudom, hogy kell kanyarodni.

Rövid összefoglaló: Ez egy átlagon felüli hétfő, annak ellenére, ami Ludvikkal történt. Meg a fülemben ragadt ceruza ellenére. Meg annak ellenére, hogy langyos vízzel kiöblítették a fületem. Meg az önéletrajz ellenére, amit húsvét utánig fogok írni. Egyáltalán mennyit kell írunk?

Alig várom, hogy beszámolhassak anyának a sítanfolyamról.

Norvégórán az iskolai e-mailről be is jelentkezem.

A többiek gondolattérképet készítenek az önéletrajzhoz.

– A hasznos információkat az oldal alján lábjegyzetben tüntethetitek fel – mondja Randi.

4.

– Anya! – mondom.

Anya a konyhában áll, egyik kezében egy tasak paradicsomleves, a másikban egy literes mérőedény.

– Anya! – ismétlem meg.

– Buffy – feleli Anya.

– A síszünetben sítanfolyam lesz – újságolom –, fent Grefsenkleivában.

– Nem – mondja Anya.

– Nem? – kérdezek vissza.

– Tudod, hogy ilyet nem kérhetsz.

Nem értem, mit akar mondani. Miért mondja ezt? Aztán rájövök: a legfontosabb szót kihagytam.

– Ingyenes! – mondom.

– Ingyenes? – Anya máris kíváncsian néz rám.

– A tanfolyam ingyenes – közlöm, és szétterül a mosolyom, mint egy frissen mosott törölköző.

– Ha ingyenes, akkor rendben van – mondja Anya mosolyogva. – Akkor természetesen rendben van.

– Szuper! – mondom.

– Csak egy a gond – szólal meg Anya, és kissé eltúlozva özszeráncolja a szemöldökét.

– Micsoda?

– Ütközik a karibi hajóutunkkal...

Értetlenül pislogok. Hajóút? Nekünk?

– Csak hülyéskedtem – kuncog Anya –, csak megvicceltelek, kisanyám.

Majd megszakadunk a nevetéstől a konyhában. Micsoda örült ötlet: én meg Anya meg Bobby egy óceánjárón, holott még Svédországban sem jártunk soha!

Anya úgy nevet, hogy leejti a paradicsomleveses tasakot a földre.

Aztán elhallgatunk.

Ahogy Anya lehajol, hogy felvegye a tasakot, olyan kicsi lesz, mint egy hároméves. Az arcából csak a hosszú szempil-láit látom.

– Szerinted elfeleztem a tasakot? – kérdezi Anya –, akkor két napig híg paradicsomlevest vacsorázunk, vagy együnk ma ren-des paradicsomlevest, holnap pedig kétszersültet?

– Utóbbi – felelem. – De cserélhetünk?

– Hogyan?

– Együnk ma kétszersültet. Hogy előre örülhessünk a para-dicsomlevesnek.

– Jó ötlet – mondja Anya, és visszateszi a leveses tasakot a szekrénybe. Helyette előveszi az egyik legkedvesebb barátunk, Wasa Husman gazdaságos kiserelésű kétszersültjét. – Bobby! – kiált az öcsémnek. – Gyere enni!

– Vacsora! – teszem hozzá hangosan.

– Nyami – mondja az öcsém. – Ropogós kenyér. – Szokás szerint nehéz eldönteni, hogy viccel vagy komolyan gondolja. – Mit tudunk rátenni?

– Semmit – motyogja Anya.

– Még jobb – jegyzi meg Bobby.

Az öcsém, Bobby rágja a kétszersültet, és nem törődik az asztalra szóródó morzsákkal. Kifelé néz az ablakon, és bólogat

magában. Anya az ujja begyével összeszedgeti a morzsákat, és megeszi.

– Mit csináltatok ma, kedveseim? – kérdezi Anya.

– Én bementem az iskolai könyvtárba – feleli Bobby.

– De jó – mondja Anya.

– Könyvmoly! – ásítok nagyot.

– De Bodil és Endre utánam jött, hogy visszavigyen – folytatja Bobby.

– Ó? – csodálkozik Anya.

– De felmáztam a könyvespolcra, és folytattam az olvasást.

– Oké – mondja Anya zavartan.

– Gyere le, mondták, gyere le, Bobby.

– A könyvespolcra? – kérdezi Anya.

– De én csak olvastam tovább.

Bobby megeszi az utolsó falatot, és végigsimít a hasán.

– Izgalmas könyvet olvastál – bólintok. – Krimet!

– Egy urdu nyelvű könyv volt.

– Te tudsz urduul? – kérdezi Anya.

– Szótárat is vittem magammal.

– Ó – mondja Anya szórakozottan, miközben a rá jellemző módon eszi a kétszersültet: körbe-körbe rágja.

– Bejelentkeztem a sítanfolyamra! – mondom, és kezemmel dobolok az asztalon.

– Micsoda? – kérdezi Bobby.

– Sítanfolyamra megyek a síszünetben – ismétlem meg hangosan.

– Én is akarok sítanfolyamra menni – mondja Bobby, és utánam Anyára mered.

– Te még túl kicsi vagy – közlöm diadalittasan. – Hatodikosoknak és hetedikeseknek szól.

– Csak tíz hónap köztünk a korkülönbség – mondja az öcsém. – Ráadásul okosabb vagyok nálad. Ha te mehetsz, akkor engem is oda kellene engedniük.

– Menj, és nézd meg a kiírást az iskola kapuján – utasítom. – Majd te is látni fogod.

– Ha Buffy sítanfolyamra mehet, én mit kapok cserébe?

– A tanfolyam ingyenes, kisfiam, természetesen ingyenes, és kaphatsz még egy szelet kétszersültet, semmi más. Holnap pedig tiszta ruhát.

– Van ragasztónk? – kérdezem hirtelen. – Megint levált a cipőm talpa.

– Majd megragasztom szövetszalaggal – mondja Bobby felnőttesen. – Jobb, mint a ragasztó.

7. hét, hétfő, megjegyzések:

Randi norvégórán mindig azt mondja: Írjátok le, milyen az idő, attól hosszabb lesz a szöveg. És hitelesebb. Jöjjön tehát az idő: dér borította a földet, amikor iskolába mentem. A pályán hideg szél fújt. A nagyszünetben előbújt a nap.

Azoknak, akiket ugyanannyira érdekel a személyek jellemzése, mint Randit és a többi tanárt:

Tiril, az egyik barátnőm vedlik, mint egy kutya. Naponta le kell szednünk a hajszálait a ruhánkról. Könnyű felismerni, mert Tirilnek hosszú és göndör a haja. A hajszálai kábelekre emlékeztetnek.

Azoknak, akik igazából ismeretterjesztő könyvet szeretnének olvasni: Tudtátok, hogy a hónaljunk pontosan olyan hosszú, mint a talpunk? Mérjétek le, és meggyőződhetek róla.

7. hét, kedd

1.

– Gyertek ti is – mondom Tserendiának és Ki Miminek. – Ingyenes!

Rajtam kívül Tserendia és Ki Mimi az a két osztálytársam, akik a síszünetben nem mennek sehová.

Ki Mimi a fejét rázza és nevet.

– Nincs felszerelésem, nem engednek el, együtt lesz a család – mondja, és szürcsölve eszi a meleg ebédjét. Tudom, hogy Ki Mimi családjának is ugyanolyan kevés a pénze, mint nekünk, de az ebédjét látva ezt nehéz elhinni: illatos, meleg ételt hoz magával.

– Mi ez? – kérdezem, és próbálok kicsenni egy lapos és sárga valamit a sok tészta közül.

– Vízigesztenye – mondja Ki Mimi. – Vietnámi.

– **Nyami!** – mondom. – Kaphatok belőle?

Ki Mimi megrázza a fejét.

– Cserélhetünk is – teszem hozzá, és próbálok egy kétszersülttel kecsgetni.

Mélyen beszippantom a kétszersült illatát, hogy mutassam, mennyire finom.

Jutalmul megkóstolhatok egy darab vízigesztenyét.

– Megkérdezhetem – mondja Tserendia –, de nem tudom, van-e kedvem.

– Naná, hogy van kedved – felelem –, gondolj csak bele, le-
száguldasz a domboldalon, aztán felvonó visz vissza.

– Le kell menni a domboldalon? – kérdezi Tserendia ijedten. –
Nem, akkor nem akarok.

– Miért, mit gondoltál? – kérdezem durcásan.

– Hogy csak úgy előre. Sílécen. Túra az erdőben.

Oké. Ez van. Multikulturális osztályba járok. Ki Mimi családja vietnámi. Tserendia szülei Mongóliából jöttek. A szülők között nagyjából az egész világ képviselteti magát. Síelni csak néhányan tudnak. Én is multikulturális vagyok: Bobbyval közös apánk amerikai. Bobby születése óta nem láttuk, ezért kulturális hatás nem ért bennünket. Anya szerint bűnöző alkat, és minden tekintetben reménytelen eset. Szerinte annál jobb nem is történetett volna velünk, mint hogy lelépett. De ebben nem vagyok annyira biztos: egy lakótelepi ház nyolcadik emeletén lakunk, és a lift gyakran nem működik. Hogy úgy mondjam, laktunk már rosszabb helyeken is. De sokan ennél többel is dicsekedhetnek. Már mint Norvégiában. 2019-ben. Az apánkat Jimmy Jeevesnek hívják. Anyánál tíz évvel idősebb. Vagyis negyvenéves, mint az osztályunkban sok más szülő. Néha eltűnődöm, hogy vajon gazdag bűnöző-e, van-e kocsija, jól sakkozik-e és tehetséges-e matekból, mert Bobby igen. Néha elgondolkodom, vajon hasonlítok-e rá.

Lepillantok az uzsonnás dobozom ban lévő két répára. Az ötödikeseknél most valószínűleg Bobby is a saját két répáját nézi éppen. Mindketten megesszük. Az iskolában sok gyerek kidobja a neki csomagolt zöldségeket. Mi nem. Mi mindent megesszünk. Én még a brokkolit is megeszem, amikor Anya azt csomagol nekünk. Pedig a nyers brokkoli tényleg nem finom.

És milyen karalábét enni az osztályban? Szerinted bű-
dös! Karalábét csomagolni az uzsonnás dobozba akkor jó ötlet, ha szeretsz egyedül lenni. Szóval a répa teljesen oké. Elropogtatom, kemény és édes.

2.

A nagyszünetben iapiacsozunk. Sokan vagyunk, így szóra-
kozható. Bárcsak több szünet lenne egy tanítási napon. Keve-
sebb óra és több szünet. Az osztályban gyakran jól szórakozunk.
Jól érezzük magunkat együtt. Ilyen a hírünk. Tudom, hogy a
Refstad többi osztályában ez nem így van, de nálunk a többség
jól érzi magát.

– Kölcsönkérhetem a régi sílécet? – kérdezem Kaiát, ami-
kor becsöngetnek.

– Nem – feleli.

– Miért? Szerinted tönkre fogom tenni?

– Anya elajándékozta a Szegényháznak.

– Á! – lepődöm meg.

– Sok az olyan szegény, akinek szüksége van sílécra – magya-
rázza. – Már mint a Szegényházban – teszi hozzá. – Tudod, a sí-
felszerelés nagyon drága.

– Igazából én is szegény vagyok, és a tanfolyamhoz szüksé-
gem van sífelszerelésre – panaszkodom.

Eszembe jut, hogy amikor Anya pénteken a Szegényház-
ba megy, elkísérhetem. És elhozhatom Kaia régi felszerelését.
Anya minden pénteken elmegy a Szegényházba, és ennivalót
hoz nekünk.

Az órán felnyújtom a kezem.

– Igen, Buffy? – kérdezi Randi.

– Miért nem lehet több szünet a tanítási napon?

– Akkor nagyon hosszúra nyúlnának a napok az iskolában.

– Ha a tanórákat és a szüneteket felcserélnénk, akkor nem.

– Igeeeen! – kiáltja az osztály. – Több szünetet!

– Ez nem így működik – mondja Randi.

– De mi szociáldemokráciában élünk – mondom. – A demokráciában mindenki részt vesz a döntéshozatalban. Megszavazhatjuk.

– Most annyit tehetünk, hogy tovább dolgozunk a gondolat-
térképen – közli Randi. – Ha pedig valaki véleménycikket írna az újságba arról, hogy több szünet kellene az iskolában, segítek neki kijavítani.

3.

Később Randi megkérdezi, hogy szándékozom-e ma figyelni is, vagy csak bámulok ki az ablakon.

– Ha csak így üldögélsz, nem tanulsz semmit – mondja Randi, és megborzolja a hajamat.

Ez nem teljesen igaz.

Sokat tanulok.

Csak nem azt, amit tanítanak nekünk.

– Mit is mondott a tényekről? – kérdezem.

– Vannak, akik szeretnek tényekről olvasni – feleli Randi. – Márpedig egy önéletrajzban a tények fontosak.

Tollbamondásnál a hasonló ejtésű *skj*, a *kj* és a *sj* betűkapcsolatokat gyakoroljuk, és csak három hibát ejtek.

A lengyel Zuzanna, akinek én javítom a szövegét, tizennégyet.

– Szinte egy szó sem volt helyes – mondom elégedetten. – Nekem csak három hibám lett.

– Sok betű helyes – közli Zuzanna, és megvonja a vállát. Ügyesen énekel és táncol, és lehet, hogy a jövőben nem lesz szüksége rá, hogy tudjon helyesen írni. Nem tudom, nekem szükségem lesz-e a jövőben arra, hogy tudjak helyesen írni. Nem tudom, mi szeretnék lenni. Semmiképp sem focista, mint sok fiú az osztályban. Csak annyit tudok, hogy szeretném, ha lenne munkám. Rendes munkám. Anya is szeretne rendes munkát. De ha nem jól indulsz el, akkor néha nehéz megszerezni.

Rendes munka – írom fel a gondolatterképre, és Elena térképére pillantok.

Azt írta: 2015 óta lakom családi házban. Majd: a második legszebb egész Risløkkában.

Én azt írom a gondolatterképemre: a város legnagyobb tömbháza a miénk.

Rendes munka, hát igen. Anya számára eddig a legrendesebb munka az volt, amikor egy grefseni takarítócégnél takarított. Szerette, mert takarítás közben hangosan énekelhetett, vagy zenét hallgathatott. De sok helyen elfelejtett kitakarítani. Az egyik házban, ahol takarított, beleszeretett egy férfi, a felesége pedig panaszt tett a cégnél, és Anya elvesztette az állását.

7. hét, kedd, megjegyzések:

Azoknak, akiket érdekel az időjárás, és akik úgy gondolják, hogy ez a szöveg jobb lenne, ha többet írnék az időjárásról:

Ma egész nap nedves volt a föld, pedig igazából nem is esett.

Azoknak, akik odáig vannak a jellemrajzokért (igen, különösen Randi tanárnőre gondolk):

A Refstad egyik tanára, akit Randinak hívnak, mindig színes hajgumikat használ. Olyan nadrágot hord, amitől a fenéke teljesen laposnak néz ki.

Tények azok számára, akik tulajdonképpen egy ismeretterjesztő könyvet szeretnének olvasni:

Ha például bőrből akarsz táskát készíteni, először hosszú időre egy vödör vizeletbe kell beáztatnod a bőrt, hogy lágyabb legyen, és dolgozni tudj vele. A vizelet egyet jelent a pisivel. Egy vödröt vizelettel megtölteni sok időbe telik, ezért mielőtt a bőrt beáztatnád, célszerű három napon át gyűjtened a pisit. És esetleg az iskolába is magaddal vinned a pisisvödröt, hogy ott is be tudd gyűjteni a pisit. Vagy pisilhatsz egy termoszba is, amiben hazaviheted. Vagy egy zacskóba. Ha nem lyukas.

Vajon ezt beleírhatom az önéletrajzomba? Akkor is, ha nem rólam szól? Hosszú ideje ez a legérdekesebb dolog, amit tanultam. Talán úgy kellene tennem, mintha ezzel foglalkoznék. Már-mint pisit gyűjtenék bőrpuhításhoz.

7. hét, szerda

1.

– Nincs sífelszerelés a Szegényházban – közli Anya, amikor hazáérek.

– Honnan tudod?

– Elmentem, hogy hozzak egyet. Meg akartalak lepni.

– De Kaiák is ott adták le az övéket. A Szegényházban.

– És már tovább is adták valakinek.

– Jaj, ne – mondom, amikor eljut az agyamig. – **Jaj, ne, jaj, ne, jaj, ne.**

Teljesen kiürült a fejem.

– Minden rossz jó valamire – mondja Anya. – Láttam egy felhívást, hogy személyes segítőkert keresnek a Grünerløkka városrészben, és mivel nem kellett egy csomó sífelszerelést hazacipelnem, elugrottam.

– Ó – mondom.

– Kaptam is két próbaalkalmat két különböző kliensnél. Ráadásul fizetnek is érte!

– Igen?

– Az egyik egy felnőtt férfi, aki soha nem mozdul ki otthonról, és nagyon sok mindentől fél. Oddnak hívják. Ötvenhárom éves, és Vulkanban lakik egy lakásban. A másik egy fiatal lány, aki egyedül semmit nem tud csinálni, mert nem tudja, hogyan

szánja rá magát bármire is, pedig szeret moziba járni és kávézóban süteményt enni meg manikűröztetni. A szüleivel él, nem messze a sagenei templomtól.

Őszintén: Nem figyelek. Igazából nem. Csak a sífelszerelés jár a fejemben. Síléc. Bot. Bakancs. Ruha. Sisak. A szavak lassan forognak körbe a fejemben, mint egy gyerekkörhinta. Amely aztán hangos csilingeléssel megáll.

– Megnézem a finn.no-n! – kiáltom Anyának. – A finn.no-n mindig ajánlanak fel dolgokat.

Következő akadály: lemerült a mobilegyenlegem (internetünk pedig nincs, mert az pénzbe kerül).

– Bobby – szólalok meg.

– Hm?

– Kérhetek tőled valamit?

– Nem. Most nem.

– Nem kérhetek egy apróságot?

– Nem, matekleckét írok.

– Te mindig matekleckét írsz.

– Nem mindig.

– Neked olyan jól megy a matek, Bobby, tudsz velem beszélgetni, miközben matekfeladatokat oldasz meg.

– Nem.

– De igen. Most is azt csinálod, matekozol, és közben beszélsz velem, most bizonyítottam be, hogy lehetséges.

– Hm.

– Ráadásul annyira jó vagy, nem is kell leckét írnod. Nálam is jobb vagy – teszem hozzá gyorsan, hogy hízelegjek az öcsémnek, mielőtt megkérdezném, hogy kölcsönadja-e a mobilját.

– Tudom – feleli büszkén Bobby. – Ezek tizedikeseknek szóló matekfeladványok. De igazából többször is rossz választ adtam.

– Tizedikeseknek?! – kérdezem lenyűgözve.

– Persze értek mindent – folytatja Bobby –, de sok kérdés becsapós, át kell gondolnom, hogy pontosan mit kérdeznek. A rejtett információkat kell keresnem.

– Elkérhetem a mobilodat, hogy sífelszerelést keressek a finn.no-n?

– Nem.

– De hát épp most mondtam, hogy milyen jó vagy matekból, Bobby. Dicsértelek.

– Leürült a kártyám – feleli Bobby kurtán.

2.

Felszaladok a bjerkei könyvtárba. Szeretek futni. A tesiórakon lefutott rengeteg kör után hozzászoktam. Míg a többiek fociznak, én futni szoktam. Emelkedőn felfelé is szeretek. Miután felszaladtam az Økernveienen, fáj a torkom, ahogy veszem a levegőt. A lóversenypálya istállóinál átmegyek az úttesten, és közben levegő után kapkodok. Aztán újra futni kezdek, amilyen gyorsan csak tudok, az istállók előtti homokos talajon. Ez a legjobb surranóút. Anya szerint is. Autóval a lezárt utak miatt kerülőket kell tenni. Gyalog át lehet vágni a lóversenypályán, és útközben lovakat is lehet látni.

Átmegyek a könyvtár felé, felszaladok a lépcsőn, és alig zihálok, amikor kezemet a könyvtár ajtajának támasztom. A futástól a fülemben lüktet a pulzusom. Ha elkezdek síelni, még meszebbre és még gyorsabban jutok majd el, gondolom elégedetten, és keresek egy üres képernyőt, ahová leülhetek.

Finn.no: semmi. Tényleg semmi az égvilágon. Semmit sem adnak ingyen?

Egy árva síléc sincs?

Kattintgatók, lapozgatók, tovább keresgélek.

Egy 500 koronás, komplett sífelszerelés áll a legközelebb az ingyeneshez. Bodøben személyesen átvehető.

Hol van Bodø?

Megnyitok egy új fület, és rákeresek Bodøre.

Oké.

Nagyon messze.

Ez nem jön szóba.

Odaintek Brittnak, az egyik alkalmazottnak.

– Nem találok ingyenes sífelszerelést a finn.no-n – mondom kérdő hangsúllyal.

– Nem? – kérdez vissza. – Sífelszerelésre lenne szükséged, Buffy?

– Mit csináljak?

– Kivehetsz egy könyvet – veti fel tétován. – Vagy egy filmet.

– Szerinted menjek úgy sítanfolyamra, hogy könyveket csatolok a lábamra? – kuncogok. – Esetleg DVD-ket használjak sí-sakként?

– Úgy értettem, hogy könyvtárban vagy, az emberek itt nem ritkán könyveket kölcsönöznek.

– Képzeld, tudom – felelem hangosan. – Minden könyvet innen kölcsönzünk, életemben egyetlen könyvet sem vettünk. Mi vagyunk a létezésetek oka, és csak annyi okosat tudsz mondani, hogy kölcsönözhetek könyveket? Köszí, de ezt azért tudom. Azt nem tudom, hogyan szerezzek sífelszerelést a síszünetre, mert A TANFOLYAM INGYENES.

Újjaimat a szememre kell tennem, mert az iménti düh könyvekké változott, ki akarnak törni a fejből, de lesznek szívek ott maradni a helyükön.

– Miért nem kölcsönzöl az Önkéntesközpontban? – kérdezi Britt. – Mi korcsolyát is onnan szoktunk szerezni.

– A bjerkei Önkéntesközpont – mondom hitetlenkedve –, hogy az nem jutott eszembe! Mi is kölcsönöztünk onnan korcsolyát.

Talpat a földhöz, emberek, minden rendben lesz, ahogy Anya szokta mondani.

Vagy inkább talpat az égnek?

Úgy szól a kifejezés?

Ez azt jelenti, hogy a világ a feje tetejére áll? Ha a talpunk az ég felé fordul?

7. hét, csütörtök

1.

Tirillel és Kaiával közösen lépünk fel a „táplálkozás és egészség” témában feladott lecke ellen.

Darált csirkehúsos pizzát sütünk. Úgy tervezzük, hogy mindenki átjön Tirilékhez, és a konyhájukban eszünk. Kaia szülei azonban dolgoznak, a nővére meg egy barátjánál van. Tiril apja üzleti útra ment, a húga meg egy olyan betegségben szenved, hogy egyedül akar lenni, és gyöngyöt akar fűzni.

Csak Anya meg Bobby csönget be hatkor. Tiril anyukája kikíséri őket a konyhába.

– De jó az illata – mondja Anya, és mindhármunkat szorosán megölel.

– A csirkehúsban komoly baktériumflóra van – mondja Bobby. – Remélem, kezet mostok.

Kaiával és Tirillel felvihogunk.

Bobby úgy tesz, mintha nem is hallaná a nevetésünket.

– Igazság szerint a legtöbb embernél több baktérium van a konyhában, mint gondolná – néz Tiril anyukájára, és bólint: – A megfelelő kézhigiéncia hiánya miatt.

– Hát – szólal meg Tiril anyukája.

– Ne hallgass Bobbyra – mondja Anya. – Annyi mindent tud, hogy néha már azt hiszi, mindenhez ért.

– A darált hús legalább bio – mondja Tiril anyukája. – Az egész vacsora bio. Minket nagyon is foglalkoztat – kacsint Bobbyra –, hogy tegyünk valamit.

Anya oldalra billenti a fejét.

– Én soha nem veszek biotermékeket – mondja határozottan.

– Nem? – áll meg Tiril anyukája a helyiség közepén.

– Azok drágábbak – magyarázza Anya. – Feszés költségvetésből gazdálkodunk.

– A biotermékek esetében a prioritás a lényeg – mondja Tiril anyukája. – Választunk valamit, és ezáltal valamit nem választunk.

Anyára pillantok, aki annyira szép, hogy mindenki butának, szánalmasnak és kényeskedőnek tartja. Most kinyitja a száját, és miközben beszél, bólogat:

– Csak a teljesen hibbant barmok vásárolnak drágán, ha olcsón is lehet – mondja. – Persze ezt nem rád értem – teszi hozzá Tiril anyukájára mutatva. – Te nem vagy buta, csak...

Anya gyöngyözve felkacag. Tudom, hogy zavarában nevet, de mások nem így látják. Azt hiszik, Tiril anyukáján és a biotermékein nevet.

– Csak mi? – kérdezi Tiril anyukája éles hangon.

Anya lehajol, és a padló felé nevet.

– Szerintem az embernek magával kell kezdenie a változást – mondja Tiril anyukája egészen hangosan, hogy túlharsogja Anya nevetését. – A zöld átállás a fejünkben kezdődik, nem a kormány rendeleteiben.

– Én nem akarok zöld lenni – jelenti ki Bobby.

Anya kitorli szeméből a nevetés könnyeit, és bólint.

– Ha az élelmiszereket és az autóhasználatot tesszük mérlegre – mondja –, szerinted mi fontosabb: hogy ne használjunk autót, vagy hogy bio darálthúst vegyünk?

– Természetesen az autóhasználat – vágja rá Tiril anyukája –, de...

– Nagyon jó! – mondja Anya vidáman. – Nincs autónk. Soha nem is volt. Akkor nekem legalábbis emiatt nem kell aggódnom. Nektek van kocsitok?

– Kettő is – feleli Tiril. – Anyának is egy, meg apának is egy.

– Nem használjuk őket mindennap – mondja Tiril anyukája.

– Persze, hogy nem – helyesel Anya –, hiszen ez egy döntés, nem igaz?

– Mikor nem használod az autót? – kérdezi Tiril az anyukájától.

– Eszünk? – kérdezem, és kinyitom a sütő ajtaját, mire meleg felhő csap az arcomba.

2.

– Ha valaki keveset fogyaszt, az kínos tud lenni – mondja Anya hazafelé menet. – Ha a szívünkre tesszük a kezünket, ki akar foltozott térdű nadrágban és szövetszalaggal ragasztott talpú cipőben járni? Ahelyett, hogy újat venne? Önként senki, Buffy. Illetve – vannak olyan eszementek, akik szeretnek zoknit stoppolni és ruhát varrni, egyesek maguktól bútorokat is festenek, de ha én választhatnék, nem csinálnám. Ezt nem értik ezek a dinnyék.

– Milyen dinnyék? – kérdezem, hogy oldjam a hangulatot. – Görögdinnyék? Mit nem értenek a dinnyék?

– Ne tessed magad hülyébbnek, mint amilyen vagy, Buffy.

– Nem tudtam, hogy a dinnyék bármit is értenek – folytatom. – Nahát, hogy nekik is van agyuk! Sokat fejlődtek az elmúlt időben.

– A dinnyéknek nincs agyuk – mondja Bobby –, de neked van, és ha mindennap edzenéd, akkor jól is működne. Néha még azt

sem tudom biztosan, hogy olvasni tudsz-e.

– Jobban olvasok, mint te – mondom, és nagyot szippantok.

– Olvasás közben néha csak bámulsz magad elé a levegőbe – jegyzi meg Bobby.

– Álmodozik – mondja Anya, és megpaskolja a fenekünket, miközben hazaérve belépünk az előszobába. – Ezt álmodozásnak hívják, és elég sokat tudok róla.

– Az igaz, hogy ha valaki túl sokat álmodozik, az sok mindent elszalaszt – mondja Anya később.

Azt hiszem, ez a gondolat elszomorítja. Legalábbis bekapcsolja a Britney Spears-es lejátszási listáját, és körbetáncol bennünket a nappaliban. Ettől mindig jó kedve kerekedik.

7. hét, csütörtök, megjegyzések:

Íme, az időjárás az időjárás-kedvelőknek:

Ma havazott, de nem maradt meg a földön. Iskolába menet láttam egy kisfiút, aki lyukakat taposott a pocsolyák jegébe.

Jellemzések:

A hajam, amikor vizes, teljesen lapos és sötét. Amikor száraz, akkor vastag és rikítóan sárga. Mint a Bremykt vaj doboza. A hajamat Anyától örököltem. Valószínűleg mást nem is, de ő azt szokta mondani, hogy mindenki kinövi magát.

Egy tény:

Ha felszippantunk egy befőttesgumit az orrunkba, de az egyik végét nem engedjük el, akkor le tudjuk ereszteni a torkunkba. Aztán a gumi végét fel tudjuk krákogni a szánkba, és így a gumit át tudjuk fűzni a fejünkön (már ha elég hosszú). Komolyan. Anya meg tudja csinálni. Bulimutatványnak hívja.

7. hét, péntek

1.

Ma hideg pizzát hoztam az uzsonnás dobozomban. Amikor Tiril anyukája megkérdezte, hogy elvisszük-e a maradékot, Anyával és Bobbyval kórusban mondtuk, hogy **köszönjük, igen.**

Aztán felneveztünk, mert már rá is vetettük magunkat a tepsiben lévő pizzaszeletekre, és mohó gyerekeként a zsebünkbe tömtük őket.

Négy pizzaszeletet falok be, és megfájdul tőle a hasam, ezért a szünetben egy padon vagyok kénytelen üldögélni.

Ludvik Dal egy rakás másik gyerekekkel együtt kosarazik. Arra gondolok, mennyire más lesz minden. A síszünet után. Amikor már jól fogok tudni síelni.

Illetve nem.

Az iskolaudvaron és az órák közötti szünetekben nem fogok tudni úgy síelni, ahogy a fiúk és a lányok fociznak meg kosaraznak. Vagy mégis?

Fepillantok az úthoz és a tanári parkolóhoz vezető meredek domboldalra.

Hm.

Lehet, hogy csak hó kell?

2.

Mivel ma van a síszünet előtti utolsó tanítási nap, Randi és a többi felsős tanár kiüríti az elhagyott ruhadarabokkal teli ládát. Szétterítik a ruhákat az aulánk padlóján.

– Keressétek meg a holmitokat! – mondják, amikor bejövünk a tízperces szünet után. – Amit nem visztek el, azt leadjuk az Üdvhadseregnek, hogy adják el. Ismeritek az eljárást. Lássatok hozzá!

Tudom, hogy én nem hagytam el semmit. Ennek ellenére alaposan szemügyre veszek mindent, ami a padlón hever. Elképesztő mennyiségű ruha. Százan járunk a felső tagozatra. Minden második ember fejénként tíz ruhadarabot hagyott el?

– Á, szóval itt van! – mondja Ki Mimi, és elégedetten felkap egy rikító rózsaszín pulóvert. Nem ő az egyetlen, aki talál valamit.

A ruhák többsége ott marad. Vastag téli kesztyű. Fekete. Szinte új. Megnézem a belsejét. Nincs rajta név. Félreteszem. Az én téli kesztyűm kiszakadt a varrás mentén.

Ezután egy eléggé szembetűnő bélelt nadrágot vizsgálok meg. Eltűnődöm, nem Jesperé-e. Jesper a legmagasabb fiú az osztályban. Taekwondózik és hivatásos bűvész akar lenni.

– Ez nem a tiéd? – kérdezem, és meglengetem előtte a mintás nadrágot.

– Nem! – feleli rögtön, és rákvörös lesz az arca.

– Akkor lehet, hogy az enyém? – kérdezem, és kihívóan nézek rá.

– Valószínűleg – bólogat. – Sok ilyen mintás ruhád van, Buffy.

Gondolatban egy hatalmas pipát rajzolok a „ruha” szó mellé a sítanfolyamhoz beszerzendő dolgok listáján.

Még egy jelöletlen holmi: egy zöldkék csikos polárkardigán.

Ráteszem a kesztyűre meg a bélelt nadrágra.

Fülig ér a szám, és Randi is mosolyog, amikor odajön hozzám.

– A többi visszateszük a dobozba – mondja –, de mielőtt elindulsz, nyugodtan nézd át még egyszer. Hátha az öcséd is elhagyott valamit. Tudod, utána eladományozzuk. Az Üdvhadsereg kapja meg szemeteszsákokban.

Amikor Randi ilyeneket mond, ő a világ legjobb tanára. Ha kedves, nem számít, hogy szigorú. Az előző héten öt széket parkoltam egymásra, felmáztam a torony tetejére, és a mennyezet alatt megragadtam az egyik szellőzőcsövet, úgy lógtam rajta, mint egy majom. Senki nem merté utánam csinálni. Szerintem Randi fölöslegesen szigorú volt, amikor felhívta Anyát.

– Muszáj ilyen szigorúnak lennie? – panaszkodtam.

Randi erre azt felelte:

– Mi lenne, ha minden diák a mennyezetten lógna?

– Mindenkinek megerősödne a karja – válaszoltam. – Nem is árt, amennyi leckét a tanárnő ad nekünk.

De persze értettem, hogy mire céloz. Ha az órán valaki zűrözik, nehéz figyelni. Ha például Kaiával beszélgetek, vagy a sima

haját babrálom, egyáltalán nem jut el az agyamig, amit Randi vagy Tormod mond.

És a mennyezeten lógás is egyfajta zúrözés.

Még ha szinte meg sem mukkantam.

Bárcsak a mennyezeten lógva ugyanannyit tanulnék a kereszténységről és a társadalomról és a helyesírásról, mint amikor egy széken ülök mozdulatlanul.

Norvégóra után osztályfőnöki következik. Mivel a síszünet miatt sokan már elutaztak, ifjúsági műsort nézünk a tévében, és közben egymás hátát simogatjuk. Randi szerint ez olyasmi, ami növeli az emberek közötti összetartást. Nehezünkre esik bántani azt, akinek épp az imént simogattuk meg a hátát.

– Ne felejtsetek el a síszünetben mindennap írni egy keveset – emlékeztet bennünket Randi.

– Mindennap kell írni az önéletrajzot? – kérdezi Tserendia.

– Nem, de legalább lesz mit felhasználnotok, nem igaz? – feleli Randi.

Miközben a többiek kirohannak az ajtón, az elhagyott holmik ládájában találok még két szép sapkát, egy pár gyapjúkesztyűt, egy szürke kapucnis kardigánt, két kocogónadrágot meg egy csíkos szélzsekit. Jólesik így nyugodtan állni itt. Arról álmodozom, hogy valahol másutt vagyok. Mintha játékokat horgásznék ki egy olyan gépből, aminek a karmait irányítani lehet, és amibe minden próbálkozásnál tíz koronát kell bedobni. A Storo Központban is van egy ilyen gép. Egyszer kaptunk Bobby-val egy-egy tízkoronást, mert Anya olcsóbban vett valamit, mint gondolta. Azt mondta, hogy arra költhetem, amire akarom. A játékgépben használtam el. Sikerült felemelnem egy mobilszerű játékot, de Bobby ettől annyira izgalomba jött, hogy

kiáltozni kezdett. Meglökött, és azt mondta: húzd gyorsabban, és persze kiejtettem azt az izét.

3.

Hazafelé menet minden egyes lépésnél egy nagy szatyorba ütök a lábam.

Bobby utolér.

– Azt hittem, már rég hazamentél – mondom.

– Sakkoztam – feleli Bobby.

– Megfognád az egyik fülét?

– Nem.

– Nem akarsz segíteni?

– Nem kellene többet elhoznod, mint amennyit elbírsz – válaszolja Bobby. – Mert különben csak egy harácsológép vagy. Anya ezt szokta mondani.

Bobbyra pillantok. Kívülről nem látszik rajta, hogy jól sakkozik. Anya nagyon meg is lepődött, amikor egy férfi el akarta hívni Bobbyt a sakk-klubba.

– De hát Bobby nem bír megülni egy helyben – mondta. – Az iskolában ezt mondják.

– Az az iskola – felelte a férfi.

– Maguk nem egy helyben ülve sakkoznak?

– De igen, de az sakk – mondta a férfi.

– Hát csak tessék, próbálják meg – mondta Anya a szemét forgatva.

Így kezdődött az, hogy Bobby jól sakkozik. Még az ősszel.

Örülök, hogy nem velem történt.

A sakk mérhetetlenül unalmas.

– Mit nézel? – kérdezi Bobby.

– Nem tudom – mondom. – Egy fiút, aki nem akar segíteni cipekedni.

Bobby kacsint.

– Segíthetek – mondja némi idő elteltével.

– Köszí – felelem.

És kettesben visszük a szatyrot. Ketten könnyebb. Anya így szokta magyarázni a szociáldemokráciát.

Anya kedveli a szociáldemokráciát. Az azt jelenti, hogy sokan osztozunk a dolgokban. A jóban, a nehézben és az okosban is.

– A társadalom vigyáz ránk – szokta mondani. – Ha a család nem, akkor a szociáldemokrácia igen.

4.

Anya otthon a fürdőszobai tükör előtt sminkeli magát. A világoskék hosszú inget vette fel, amelyikben úgy néz ki, mint egy baba.

– **Szorítsatok nekem** – mondja.

– Hogy kapjak kölcsön sífelszerelést? – kérdezem meglepetten.

– A próbaalkalom miatt, Oddnál. Most megyek Oddhoz. Vulkanban lakik.

– Nem jössz el az Önkéntesközpontba sífelszerelésért?

– Ha oda akarok érní, most mennem kell, Buffy. Messze van, és nem akarok bliccelni a buszon.

– De a felszerelés nehéz – mondom.

Anya nyom egy rúzsos puszit az arcomra, és azt súgja a fülembe: – Nézd be a szekrényekbe, és meglátod, mit kaptunk a Szegényházban.

Egy kattanás, és már ki is lép az ajtón.

Kimegyek pisilni. A pisi nagyon hangos, és arra gondolok, hogy be kellett volna csuknom az ajtót.

– Hallom, hogy pisilsz! – kiált ki Bobby a szobájából.

– Nem is, vizet csorgatok egy pohárból – kiáltom vissza, és lehúrom a vécét. Kisietek a konyhába, és kitárom a szekrényeket. Spagetti, főzőcsokoládé, müzli, mogyorókrém, szeletelt kenyér, paradicsom, majonéz, sajt.

– Müzli! – kiáltom az öcsémnek. – Kérsz?

Müzlit és tejet töltök két tálba, és az egyiket beviszem Bobbynak.

Egy illusztrációk nélküli, rendkívül apró betűkkel szedett könyvet olvas.

– Részben értem – mondja, de fel sem néz.

– Készítettem neked ennivalót, úgyhogy utána segíthetsz a sífelszerelésben.

– Micsoda? – pillant fel Bobby. – Segítsek neked?

– El kell mennem sífelszerelésért az Önkéntesközpontba.

– Nem megyek veled.

– De nehéz!

– Már segitettem neked, Buffy. Ezt te is elmondhatod magadról?

– Kásafejű – mondom.

– Ünneprontó – mondja Bobby.

– Nyálas leheletű – mondom én.

– Te örült narkós – mondja Bobby.

– Te kutyaördög – mondom én.

– Gnóm.

– Pizzapofájú.

– Tépőzár.

– Konzervnyitó.

– Fafej.

– Fingfafej.

– Óstulok.

– Fingópárna.

5.

– Szia! – üdvözlöl Salman az Önkéntesközpontban. – Az indonéz főzőtanfolyamra jöttél?

– Ma nem. Sífelszerelést szeretnék kölcsönözni.

Nem csoda, hogy ezt kérdezi. Amikor nincs pénzünk, és a következő szociális segély még sokára érkezik, Anyával és Bobbyval főzőtanfolyamra járunk. Egy rakás aranyos nénit ismerünk, akik egy szót sem beszélnek norvégul. Illetve talán négy szót tudnak, vagy ötvenet, de nem sokat. Igazából. Norvégiában sokakhoz képest rendkívül jól beszélek norvégul. Ráadásul finom ételeket ehetünk. Anya megnevette a néniket, amikor táncol az általuk hallgatott zenére. Rendszerint abbahagyja a főzést, és táncra perdül. Bobby teszi a dolgát. Én pedig kóstolgotom azt, amit szeletelünk, kavarunk és reszelünk.

A nénik szerint Bobby fantasztikusan aranyos.

Emiatt nem tudom már tisztelni őket. Persze, Bobby aranyos fiú, de most őszintén: furcsa is. Csak egy évvel vagyok idősebb nála. Miért ne lehetnék én az aranyosabb?

Hazafelé menet, a zanzibári csilis ételtől égő gyomorral megkérdeztem Anyát.

– Bobby fiú – mondta Anya. – A fiúknak mindent megbocsátanak, még azt is, ha furcsák.

– Apánk is furcsa volt, olyan, mint Bobby, és mégis beleszerettél? – kérdeztem.

– Apátok egy igazi király volt, legalábbis azt hittem: menő

kocsival járt, menő szemüvege volt, menő szokásai voltak és menő barátai. Tőle tanultam mindent, amit a királyokról tudok.

– És mi az?

– Hogy lúzerek és szélhámosok – felelte Anya. – Akik legfelül állnak, akár királyok, akár gazdagok, kihasználnak bennünket, átlagembereket, és erről többet nem akarok mondani, különben még szét találok rúgni egy kerítést.

– Légy szíves, Anya – szólalt meg Bobby –, ne rúgj szét semmilyen kerítést. Mert valaki megharagszik.

– Hát ez az – mondta Anya. – A fiúk olcsón megússzák, Lillie Bergre pedig mindenki megharagszik.

– Van sífelszerelések?

– Persze – mondja Salman.

Nagy kő esik le a szívemről. Bumm. Megnyugszom.

– De szépek! – futok oda a sílécekhez. – Nahát! Síbotok! Milyen kicsik! Síbakancsotok is van?

– Van minden! – tárja szét a kezét Salman. – Elvihetsz egy komplett felszerelést két hétre, és egy árva garasodba sem kerül. Ha hosszabb időre kell, csak telefonálj ide, és elintézzük.

Anya nyolc óra tájban ér haza. Egyenesen a fürdőszobába siet, és megnézi magát a tükörben.

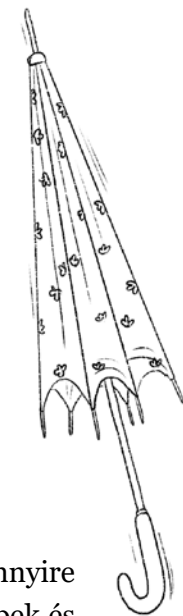
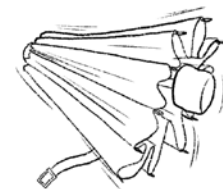
– Jól sikerült? – kérdezem tétován, mivel Anya hallgat.

– Nem tudom – mondja. – Azt hiszem, nem sikerült valami jól.

– Miért? Mert Odd... nagyon furcsa?

– Nem – feleli Anya. – Szerintem igazából teljesen rendben volt, inkább magamat éreztem furcsának mellette.

– Hogyan?

– Nagyon szép a lakása, van két szép autója, szépek a bútorai, az egyik pár cipőjén még ott az ár-cédula is. Öt esernyője van, és egyiknek sincs baja.

– Megnézted az esernyőit?

– Először csak egyet néztem meg, mert gondoltam, eltörött, azért van belőle több. Meg akartam ragasztani szövetszalaggal, csak hogy megkedveljen. De kutya baja volt, és megnéztem a többit is. Meg akartam javítani azt, amelyik tönkrement, hogy segítsek, te tudod, Buffy, mennyire gyakorlott esernyőjavító vagyok, de az ernyők mind szépek és épek voltak, és furcsán nézett ki, hogy kinyitogattam őket a folyosón. „Miért van ennyi ernyője, ha semmi bajuk sincs?” kiáltottam be neki, és tudod, mit válaszolt?

– Nem.

– Kéri az egyiket? Ezt kérdezte.

Anyára nézek. Összedörzsöli az ajkát, és csücsörít.

– Rossz, hogy megkérdezte?

– Tulajdonképpen – mondja Anya – nagyon jólesett. Eleredhetett volna az eső.

– Akkor elfogadtad?

– Dehogyan. Nekem kell segítenem neki, nem pedig fordítva. Én segítek neki, hogy jobb élete legyen. Nem fogom ellopni az esernyőjét. Biztos kedveli őket, ha egyszer öt is van belőle. Ha nekem lenne öt, akkor esernyőt gyűjtenék. Lehet, hogy belépett egy esernyőklubba.

– Ó – mondom.

– De erről ennyit – mondja Anya. – Azt hiszem, készíték magunknak egy kakaót. Mit szólsz hozzá?
– Kakaó? Viszonylag jól hangzik – tréfálok.
– Viszonylag jól?
– **Fantasztikusan hangzik!** – ujjongok, és megölelem Anyát, ő pedig bekiált Bobbynak, aki azt feleli: „Nagyon örülök”. Olyan nyugodtan mondja, hogy úgy hangzik, mintha egyáltalán nem örülne. Az iskolában is azért pécézik ki, mert elég különös fazon.

7. hét, szombat

1.

Anya kilakozza a lábkörmömet. Három különböző színre. Amikor valamin töri a fejét, szeret bíbelődni valamivel, miközben szól a rádió.

– Hogy szórod a pénzt – viccelődöm a körömlakkokkal teli kosárra mutatva.

– Nem! – tiltakozik Anya. – Megkaptam a mintaüvegeket. Amikor megmutattam a körmömet. De még abból az időből származnak, amikor műkörmös voltam. A cégnek adták.

– Sokáig voltál műkörmös?

– Nem.

– Nem jöttek az ügyfelek?

– Nem tudom, kislányom, egyszerűen elfelejtettem odamenni és kinyitni a boltot. Tudod, ez nem olyan, mint az iskola, ahol valaki megmondja, hogy ekkor és ekkor legyél ott. Mindent magadnak kell intézned. Észben kell tartanod, hogy nyisd ki a boltot. És légy ott.

– Azt hiszem, én nem felejténém el kinyitni a saját boltomat.

– Te biztosan nem, Buffy, te semmit nem felejtesz el, de én elfelejtettem. Arra gondoltam, hogy valaki majd mindent elintéz.

– Kicsoda? Anyukád?

– Jaj, nem! Nem, dehogyis, akkor már régen elköltöztem

otthonról. Inkább egy afféle ál-Lillie. A műkörmös Lillie, aki mindent elintéz. A tanfolyamra azért iratkoztam be, hogy több állami támogatást kapjak, ez ütött szöveget a fejembe, aztán egy fickó megkedvelt, és segíteni akart nekem, azt mondta, hogy bárki indíthat vállalkozást, segített megpályázni a támogatást, meg is kaptam, aztán elköltöttem a pénzt, és így ért véget a történet.

Anya az állát a térdének támasztja, miközben kilakkozza az utolsó körmömet, kékre és sárgára, mint a svéd zászló.

– Egyébként – teszi hozzá –, néhány boltban tíz koronáért is lehet kapni körömlakkot. Némelyiket én vettem. Talán hármat. Vagy négyet.

2.

Csetelek a barátnőimmal. Tiril Schipholban van, ez egy hollandiai repülőtér. Átszállnak egy másik gépre. Van itt vagy ezer üzlet, írja.

Eltűnődöm, vajon milyen lehet egy repülőtér.

Elena rokonokhoz utazik látogatóba Koppenhágába.

Szép ott Koppenhágában? kérdezem.

Olyan, mint máskor, válaszolja.

Kaia tévét néz a geiloi hétvégi házukban.

Elképelem magunkat Anyával és Bobbyval egy hétvégi házukban, de nem tudom, milyennek képzeljem. Még soha nem jártam hétvégi házukban. A törpéket látom magam előtt, akik Hófehérkével akarnak táncolni.

Lefényképezem a körmömet, és elküldöm nekik a képet.

Egy csomó szívecskét meg mosolygós fejet meg gyönyörűt kapok válaszul. Talán lehetne a körmöm az önéletrajzom első borítóján. Vagy mindenki azt hiszi majd, hogy a körmöm írja a könyvet és nem én? Hogy az egész önéletrajz a körmömről szól?

Vajon mit írna a körmöm, ha tudna írni?

Képzeld, milyen lenne, ha miközben aludnék, a körmöm írná az önéletrajzaimat.

3.

Igazából. Ez a hétvége felejtős. Alig várom a tanfolyamot. Nagyon várom a tanfolyamot. Egyfolytában a tanfolyamra gondolkodom. Írjak még? Tanfolyam, tanfolyam, tanfolyam, tanfolyam lesz.

7. hét, szombat, megjegyzések:

Időjárás-kedvelőknek:

Hoppá, most elkezdett havazni!

Jellemzés:

Bobby, hogy is mondjam, nem jóképű, nem jópofa és nem aranyos, de van benne valami. Bevehetnék egy filmbe, simán beszélhetnék egy játékfilmbe, és mindenki hinne neki. Anya szerint

apánkra hasonlít. Apánk állandóan bőrdzsekiben járt. Anya többek között ezt mesélte róla.

Tények:

Senki sem tudja megnyalni a saját orra hegyét. Próbáld csak ki. Akkor sem megy, ha megpróbálsz egymáshoz húzni az orrodát és a nyelvedet.

8. hét

**„Abban, hogy nem tanultál semmit, az a jó,
hogy mindent megtanulhatsz!”
LILLIE BERG**

8. hét, hétfő

1.

– A nevem Bengt, de szólítsatok csak Bengtnek – mondja az oktatónk, és jót nevet magán. Magas, ősz a haja, zöld fülmelegítője kiáll a fejéből.

– Engem pedig Hannának hívnak – mondja a lány, aki igazából nem néz ki felnőttnek, de az előbb érkezett a saját autóján. – A héten én leszek Bengt segédoktatója.

Az oktatóink névsorolvasást tartanak, és elmondják, mit fogunk csinálni, majd körbejárnak a diákok között, hogy ellenőrizzék, megfelelően rögzítettük-e a felszerelésünket. Bengt megáll előttem, végignézi a sisakomon, a lécemen, a bakancsomon, a botomon, megfogdossa a ruhámat.

– Túl hosszú a síléc, túl hosszú a bot, túl nagy a bakancs, és egészen elképesztő a mintája ennek a nadrágnak – mondja, és találkozik a tekintetünk. – Te mit művelsz? Gúnyt űzöl a norvég felszerelésekből?

Nem biztos, hogy okos dolog így mosolyognom, de izgatott vagyok és vidám.

– Kölcsön kellett kérnem – mondom kuncogva.

– A legközelebbi családtagok közül négy, öt, hat különböző embertől kérted kölcsön?

– Az Önkéntesközpontból kölcsönöztem.

– És onnan azt hozod el, amit kapsz? – kérdezi Bengt.

– Igen, azt, amit kapok – felelem –, és szépen megköszönöm. Ilyen, ha szegény valaki.

– Szegény lány a gazdag Norvégiában – mondja Bengt. – Na, akkor már ezt is hallottam.

Nevet, és mutatóujját az orromra nyomja.

– De hát... – hebegem.

– A fiamra emlékeztetsz. Lyukas ruhákban, túl bő vagy túl szűk pulóverben jár, csak a bolhapiacról akar öltözködni. Egy ilyen tanfolyamra is lyukas farmerban jönne el. Szerinted a nagyanyja örül, hogy a sápadt térdkalácsait kell néznie, amikor meglátogatjuk?

– Ööö. Nem.

– És ki hallgat emiatt?

– Ööö. Te?

– Pontosan, kedvesem. Mit is mondtál, hogy hívnak?

– Buffy Berg.

– Buffy Berg, igen, ilyen névvel reméljük, hogy ügyes leszel.

– Hogyhogy?

– Állati jól hangzik, nem? **Következőnek a rajthoz áll: Buffy Berg!**

2.

Szép rendben felmegyünk a sífelvonóval. Annyira élvezem, hogy hangosan nevetek. A többiek közül néhányan ijedtnek tűnnek. A legmagasabb lány nem. Úgy néz rám, amikor nevetek, mint ha egy darab madárszar lennék.

A legkisebb domb tetején megállunk egymás mellett. Ahogy így felsorakozunk, szerintem támadásra kész harcosokra hasonlítunk.

– A rend fontos – mondja hangosan Bengt. – Nem szeretném, ha az emberek elkasználják egymást. Ha sorban haladunk, akkor sorban haladunk.

Néhányan bólogatunk és kuncogunk.

– Nem hallottam – kiáltja Bengt.

Elhallgatunk és összenézünk.

– Ha sorban haladunk, akkor sorban haladunk – kiáltja Bengt, és ránk mutat.

– Ha sorban haladunk, akkor sorban haladunk – feleljük kórusban.

Ez nagyon jól hangzik. Bárcsak Randi is többet kiabáltatna bennünket az órákon. Bárcsak kórusban mondhatnánk a választ, mennyivel viccesebb lenne: 1905! Himalája! Banán!

– Nem fogunk sokáig itt ácsorogni – mosolyog Bengt, és feltartja a hüvelykujját, majd folytatja: – A lesiklással kapcsolatban egyvalamit fontos megtanulni – mutat Hannára.

– Arra nézzetek, amerre haladtok – folytatja Hanna. – És a testsúlyotokat az alsó sélőkre helyezétek.

– Lefelé akarjatok csúszni a domboldalon – magyarázza Bengt. – A tempóra törekedjétek. Gyakori hiba, hogy az emberek hátradőlnek, a felső lécre helyezik a súlyukat, nem engedik el magukat. Ha nem engeditek el magatokat, soha az életben nem fogtok tudni rendesen kanyarodni.

Így kezdődik a nagyon lassú délelőtt. Nem lefelé siklunk, hanem ferdén. Az egyszerű kanyarodást gyakoroljuk egyesével. Egyedül arra kell gondolnunk, hogy dőljünk előre, és az alsó sélőkre helyezzük a testsúlyunkat.

– Nem rossz – mondja Bengt vagy Hanna, amikor én kerülök sorra.

A többség tartásán javítani kell.

Egyedül a magas lányt dicsérik meg, akinek egészen kipirult az arca a hidegtől.

– Nagyszerű, Malin, a kanyarjaid úgy ülnek, mint lekvár a vajjas kenyéren – mondja egyszer Bengt. – A kanyarjaid olyan simák, mint a szalag az ajándécsomagon – mondja legközelebb.

Lapos terepen ennél lassabban nem lehet siklani, gondolom az ezredik kanyar után. Ha a hét hátralévő részében is ilyen lassan fogunk ilyen keveset haladni, akkor nem tanulok semmit, gondolom magamban morcosan a domboldalon lefelé menet. Lehet, hogy húsz év múlva, harmincegy évesen már nagyon fog menni, de ki tudja, akkor is érdekel-e még a síelés?

3. Finom a szendvicsem. A sajt megkeményedett a hidegben. Sokkal jobb az íze, mint azé a szendvicisé, amelyik az iskolában fél napon át az öltözőben aszalódik. A répa ugyanolyan kemény, amilyen lenni szokott.

Miután Anya pénteken olyan finom kakaót főzött, én is kakaót készítettem. Elfogyott a főzőcsokoládé, ezért mogyorókrémet használtam helyette. Mivel a tejet is megittuk, a mogyorókrémet a forralóban felforralt vízzel kevertem el. Most belekortyolok a termoszba töltött italba.

Egyáltalán nem vészes. Egy kicsit émelyítő, de édes.

Lehet, hogy a receptet beleveszem az önéletrajzomba.

Hm.

Malin, a legtöbb dicséretet learató lány mellettem ül.

– Kezdő vagy? – kérdezem. – Kezdő létedre nagyon jól megy.

Malin halványan elmosolyodik, aztán rám néz.

– Harmadszor vagyok itt. Ezen kívül hétvégenként apával is szoktunk síelni.

– Harmadszor veszel részt a tanfolyamon?! – hüledezem.

– Te sokat síeltél korábban? – kérdezi Malin.

– Kezdő vagyok – felelem.

– Ó – feleli Malin, majd elfordul, hogy egy ismerős lánnyal beszélgessen.

4. Még a nap végére érve sem érünk el nagyobb sebességet, mint egy csiga a járdán. Odalent a sík terepen állunk, és Bengt meg Hanna elmagyarázza, mit csináltunk jól és mit kevésbé jól. Majd a többiek elkezdik levenni a felszerelésüket. Fel nőttek tűnnek fel a parkolóba bekanyarodó autók. Először azt hiszem, hogy

síelni fognak. Aztán észreveszem, hogy se sportruházatuk, se sífelszerelésük nincs.

Aha.

Szülők, főleg apukák jönnek a tanfolyamra járó gyerekükért. Az egyik apuka bőrdzsekit visel. Arra gondolok, hogy talán Jimmy Jeeves lehet, mivel ő mindig bőrdzsekit hord. De Jimmy valószínűleg nem az a fajta, aki elmegy a gyerekéért a tanfolyamra.

Mert bűnöző.

A bűnözőkre kevésbé jellemző, hogy elmennek a gyerekükért.

Nehezen oldom ki a síbakancs kötését. Bengt ezt látva le-guggol mellém. Megmutatja, hová tegyem az ujjamat.

– Nehéz – fakadok ki.

– Igen, nehéz – mondja Bengt –, a bakancsnak stabilnak kell lennie. De ha belépsz a klubba, és rendszeresen síelsz, megtanulod a trükköket.

– Ha belépek a klubba?

– A Kjelsås Egyesületben mindig jól jön a vérfrissítés és a lelkesedés.

– Lehet – mondom, bár tudom, hogy szó sem lehet róla. A klubtagság pénzbe kerül. A klubtagság mindig pénzbe kerül. Ha nem így, akkor úgy, szokta mondani Anya.

Bengt mintha olvasna a gondolataimban. Legalábbis azt mondja: – A tanfolyam résztvevőinek nyárig nem kerül semmibe.

8. hét, hétfő, megjegyzések:

Időjárás-jelentés az időjáráskedvelőknek:

A buszmegálló felé menet minden nehezebb, mint reggel. Talán mert elfáradtam. De az idő is lehet az oka. A Grefsenkleiva tetejéről mégis rövid idő alatt leérek a domb oldalába. Ettől változik

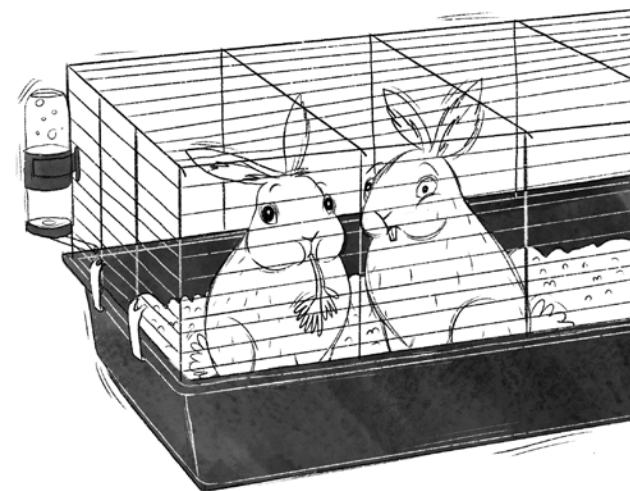
a hőmérséklet és az oxigéntartalom is. Olvastam erről. A síelésben és a hegymászásban sok minden közös.

Jellemzés:

A buszon látok még egy bőrdzsekis férfit, és arra gondolok, amire szoktam: talán Jimmy Jeeves az. Ez egy különös ismertetőjegy. De vajon apámról vagy az öltözködési stílusáról árulkodik? Vagy inkább rólam, aki valahányszor bőrdzsekit látok, azt hiszem, apám az?

Még mindig tényekre szomjazol?

Amikor a nyérc nyulat öl, és fal fel, az agyát fogyasztja el először. Ha egyszerre több nyulat öl meg, néha elcsapja a gyomrát a nyúl-agyakkal, annyira jóllakik és eltompul, hogy a hátsó lábánál fogva fel lehet emelni. Ha egy nyúl hirtelen észrevesz egy nyércet, ijedtében meg is halhat. Ilyenkor a nyérznek nem kell megölnie. De hogyan fér hozzá a nyúl agyához? Elharapja a koponyáját? Vajon én is bolondulnék a nyúl agyáért, ha megkóstolhatnám? Elcsapnám a gyomromat, ha meglátogatnám Elenáékat (két nyula van)?

8. hét, kedd

1.
Kedden egy percig állok a domb tetején. Aztán remek ötletem támad.

Hiszen egyszerűen lesíélhetek az aljára, nem?!

Ha jól siklom le, akkor rájönnek majd, hogy ügyes vagyok, és nem kell egész nap lassú kanyarokat gyakorolnom.

Meglököm magam néhányszor a bottal, és hopp! gyorsulok. Mintha Hanna kiáltását hallanám a hátam mögött, de nem akarom hallani. Kanyarodni akarok. Száguldani akarok és kanyarodni.

Juhú!

De buli!

A szememen és az arcomon érzem a sebességet.

A kanyarok először úgy mennek, mint az álom.

Huss, huss.

A legmeredekebb részen egy bucka megdobja az egyik lécemet. A következő két kanyar viszonylag jól sikerül. Egy újabb zöttyenőtől kanyarodás közben hadonászni kezdek, csakhogy mégsem kanyarodom el. Nem jön össze.

Elesem.

Elég nagyot.

Esés közben meg tudtam volna írni az önéletrajzomat.

De legalábbis a fél matekleckét.

Először hasra esem, az egyik lécem kioldódik, aztán a hátamra pördülök, körbeforgok a tengelyem körül, mint az óramutatók, majd zuhanok tovább. Magamtól nem állok meg. Ez nem olyan, mint megbotlani a küszöbben. Vagy leesni az öltözőben a szekrény tetejéről. Zöttyenés zöttyenés és zöttyenés után. A fenekem sajog.

A hasamon landolok, szétterülök, mint egy tengeri csillag, az orrom a hóba fúródik. A másik síléc is leoldódott, elkapom, mielőtt elcsúszna.

Ez jár a fejemben:

Most ki fognak dobni a tanfolyamról?

Eltörött a fenekem?

De buli volt!

Kettőt pislogok, és Hanna ott áll mellettem a másik sílécemmel.

– Jól vagy?

– Azt hiszem – mondom és feltápászkodom.

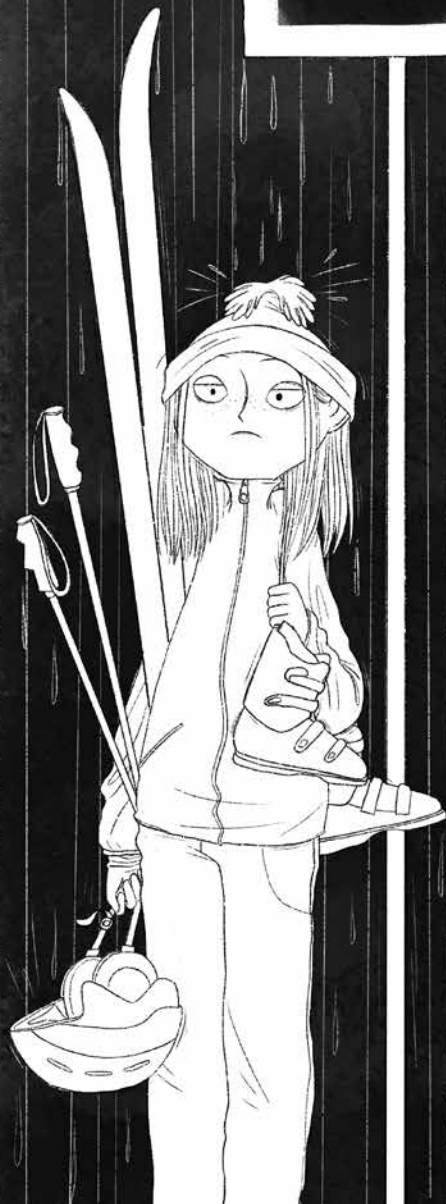
– Szép sebességet értél el! – mondja Hanna, és segít felcsatolni a sílécemet.

– Le akartam menni a domb aljába.

– Lehet, hogy több csoportra osztunk benneteket, hogy akik közületek már ráéreztek, azoknak komolyabb kihívásokat adjunk – mondja Hanna, és felpillant Bengt meg a többiek felé. – Gyerünk, Buffy, együtt lesiklunk, aztán felmegyünk a felvonóval. Nagyon megütötted magad?

– Nem – mondom, és igyekszem nem elfintorodni.

A dombtetőre visszaérve Hanna megállapodik Bengttel, hogy több csoportra osztanak bennünket. Én a magas lánynyal és három fiúval együtt már rendesen síelhetek.

A többiek tovább gyakorolnak. Amint elindulunk Hanna után, Bengt odaszól a többieknek:

– Nézzétek meg Buffyt, mennyire előredől. Csináljátok utána! Akarjátok suhanni, emberek.

Bár mindenem fáj, lefelé menet, a felvonóban és a következő lesiklás közben is végig vigyorgok. Ahogy elszáguldunk a teknősök mellett, arra gondolok, hogy most engem néznek, és próbálnak utánozni.

Ebédnél annyira fáj a fenekem, hogy állva kell ennem. A sajt még mindig hideg és finom. Bárcsak mindig lenne sajt a hűtőnkben. Rágok és nyelek. Az életem most a csúcspontjára ért. Abszolút.

8. hét, kedd, megjegyzések:

Ha valaki az eddigieket elolvasta, de kissé összezavarodott amiatt, hogy az időjárással kapcsolatban kevés az információ, elmondhatom neki, hogy amikor a sílécemet és a többi holmimat cipeltem a busz felé, eleredt az eső. Abban a hét percben, amíg a buszra kellett várnom, leszakadt az ég. Mindenem csuromvíz lett. Nem tudom, holnapra hogy fog megszáradni.

Jellemzések:

Amikor Bengt azt mondta a többieknek, hogy nézzétek meg Buffyt, kétszer akkorának éreztem magam, mint egyébként. Ezt lehet jellemzésnek nevezni. Valójában nem lettem kétszer akkora. De úgy éreztem. Azt hiszem, Randinak tetszik majd ez a jellemzés. Azt szokta mondani, hogy a jellemzés nem csak a zöld szemet és a barna haját jelenti.

De persze mit ér egy könyv tények nélkül? A házukban ma

nem működött a lift. A nyolcadikon lakunk. A sok vizes, nehéz holmit nyolc emeleten át kellett felcipelnem. Anya azt mondta, hogy nekem zuhany és ennivaló kell, mert ennyire ingerültnek még nem sokszor látott.

8. hét, szerda

1.

Nagyot kanyarodva állok meg a domb aljában. Bengt feltartja a mutatóujját. A mosolyom olyan, mint egy örült roboté, rángatózik a szám sarka. A többiek még a domb felső részén haladnak.

- Miért Buffy a neved? – tudakolja Bengt. – Különleges név.
- Anyám szerette nézni a *Buffy, a vámpírok rémét* – mondom.
- Egy vámpírgyilkosról neveztek el?
- Ezen kívül az apám amerikai. Az öcsémet Bobbynak hívják.
- Pattanj a felvonóra, és nyomás fel, te vámpírmészáros, a nap senkit sem vár meg!

2.

Délután leheveredek a kanapéra Bobby mellé. Úgy tűnik, mint ha aludna, de észreveszem, hogy mégsem. Bizonyára gondolkodik valamin, amin szokott. Nem érdekel, min töri a fejét, mégis megkérdezem.

- Min jár az eszed?
- Jimmy Jeevesen.
- Az apánkon?
- Igen.
- Miért?
- Inkább valaki máson kellene járnia?

- Talán.
- Te nem gondolsz az apánkra?
- Nem tudom – felelem.
- Ez milyen ostoba válasz! Te tényleg nem tudsz semmit.
- Na, azért mégis!
- Ha azt sem tudod, hogy gondoltál-e rá vagy nem, akkor fogalmad sincs semmiről. Ennyi erővel egy szelet kétszersülthöz is beszélhetnék.
- Igazából nem gondoltam rá.
- Oké.
- De látni vélem. Néha.
- Komolyan?
- Igen – mondom. – Amikor bőrdzsekit látok egy férfin.
- Ez nálam is így van – mondja Bobby. – Miért nem írják rá az emberek a nevüket a kabátjukra? Akkor látnám, hogy Jimmy áll rajta vagy sem.
- Na és ha valamelyiken az állna, hogy Jimmy?
- De hát nem áll.
- Blablabla – kuncogok.
- Vidd arrébb a könyöködet – mondja Bobby. – Szúr.

8. hét, csütörtök

1.

Jaj, ne!

Elaludtam.

Nem lehet igaz.

De bizony, elaludtam. **Tíz óra van.**

– Tíz óra! – ordítom, és kirohanok a fürdőszobába.

– Olyan késő? – néz fel Anya, miközben egy vattapamaccsal a körömlakkját mossa le. A szag megcsapja az orromat.

Rohamtempóban felkapkodom a ruhámat, de amikor le akarok hajolni, minden porcikám fáj.

– Aú! – nyögök fel.

– Mi az? – kérdezi Anya.

– Fáj.

– Micsoda?

– Minden.

– Lehet, hogy izomláz – jegyzi meg Anya.

– Az meg miféle betegség? – kérdezem, miközben próbálom felvenni a hosszú alsónadrágot.

– Az edzés okozhatja – mondja Anya –, majd elmúlik.

– Ó! – villan fel egy lámpa az agyamban. Kara szokott izomlázra panaszkodni. – Most már tudom, mi az izomláz! – mondom vidáman.

2.

Anya soha nem mesél a szüleiről. Nyilván gyilkosok vagy gyerekbántalmazók voltak, és azért nem akar róluk beszélni. Mivel az általános iskola elvégzése után, tizenhat évesen azonnal elköltözött otthonról.

Nekünk Bobbyval nagyon kevés hozzátartozónk van. Az osztályban sokaknak vannak szülei, lehet, hogy elváltak, de mégis. Legalább két nagyszülőjük is van. Néha még dédszülőjük is. Ha a szülők elváltak, vannak féltestvéreik, mostohatestvéreik, mostohaszüleik és azok révén új nagyszüleik.

Nekem meg Bobbynak – csak Anya van. Lillie Berg, a legszebb anyuka egész Oslóban. És nem vezet autót, ezért nem tud elvinni a grefsenkleivai tanfolyamra.

Ha valaki esetleg azt állítaná, hogy háromnegyed tizenegykor sírva rohantam a sífelvonó felé, nem mond igazat. Csak a sebességtől csordult ki a könnyem. Mert olyan gyorsan futottam.

Anya azt szokta mondani, hogy a kifutott tejbe nem érdemes belesírni. Ezt úgy érti, hogy fölösleges sírni. Igazából bármi miatt. A kifutott tej talán furcsa kép, de én értem. Ha valakinek átfut az agyán, hogy egy befutott embernek összefut a nyál a szájában, az nem lehet lefutott ügy, pláne ha nekifutásból fut fel a kifutóra. Értitek?

Úgy tűnik, mintha Bengt össze akarna szidni, de aztán meglátja, hogy a könnyeimet törölgetem.

– Anyyra azért nem rossz itt, hogy sírnod kelljen, amikor meglátsz minket!

És öklével finoman meglöki a vállamat.

– A nagy sebességtől folynak a könnyeim – lihegem.

– Kapd fel a síbakancsodat, és tegyél egy kört, amíg a többiek pihennek.

8. hét, csütörtök, megjegyzések:

Alighanem alkalmazkodnom kell azokhoz, akik az időjárásról akarnak olvasni ahhoz, hogy elhiggyék az itt leírtakat: Oké. Nincs jobb annál, mint amikor hópelyhek csapódnak az orrunknak.

Jellemzések:

Hétfőn a tanfolyam legtöbb résztvevője teljesen egybefolyt a számomra. Mintha csak testek lettek volna. Meg ott volt az ügyes Malin. Most már meg tudom őket különböztetni egymástól. Tudom, hogy Endre szeplős, Trudének pedig hatalmas a szemöldöke. Ha hétfőn kérdeztél volna meg erről, nem tudtam volna. Most viszont már mindenki, aki ezt olvassa, tud valamit a tanfolyam többi résztvevőjéről.

Tények:

A teheneket a part felé kell fordítani, ha úszni kezdenek. Különböztetve egyre csak úsznak befelé. Lehet, hogy Jimmy Jeeves olyan, mint a tehenek, és vissza kell fordítani őt felénk? Különböztetve egyre csak távolodik tőlünk?

8. hét, péntek

1.

Randi – ezt most csak azért írom, mert azt kérte, hogy minden nap írjunk. Túl boldog vagyok ahhoz, hogy bármit is írjak. Mert igazán, tényleg, nagyon, állatira, rendkívül, kifejezetten, fantasztikusan jól megy a SÍELÉS.

Akármilyen is az idő.

Én: Buffy Berg, lábamon lyukas a zokni, hideg a cipő.

Hoppá! Nézd csak! Az idő meg a cipő rímel egymásra. Lehetne ez a mai tény. Köszönöm szépen. Ennyi.

9. hét

**„Az élet néha egy kényelmetlen székre
hasonlít. Ilyenkor jólesik felállni és
táncolni egyet.”
LILLIE BERG**

9. hét, hétfő

1.

– Jössz holnap edzésre? – kérdezi Kaia, miközben kibújunk a kabátunkból, és felvesszük a benti cipőnket.

– Igen! – mondom. – Síelésben őstehetség vagyok. Imádok síelni, és nyárig ingyenes.

Amikor becsöngetnek, felsorakozunk az ajtó előtt.

Danilov egyedül áll mögöttünk, mivel Abdul még nem érkezett meg. Meghúzza a hajamat.

– Őstehetség – mondja. – Miben vagy te őstehetség, Buffy? A sárga hajban?

– Síelésben – mondjuk Kaiával egyszerre.

– Az drága multság – bólogat Danilov –, anyám azért akarja, hogy síeljek, mert az a lehető legdrágább sport. Az újságban olvasta, és azt mondta: Danilov, elmész sítanfolyamra.

– Te is elkezdted síelni? – kérdezem meglepetten.

– Nem, dehogy, nem érek rá ilyesmire. Apám szerint a többi órára kell járnom. Matekra, kínaira meg karatéra. Igazából senki sem jár síelni – mondja. – Az agyatlanok síelnek, de akinek van egy kis sütnivalója, az a pénzzel foglalkozik. És apa szerint nekem a pénzzel kell foglalkoznom.

– Apád nagyon fura – mondja Kaia.

– Tudom! – feleli Danilov büszkén. – Más apák azt mondják a

fiainknak: csinálj, amit akarsz, csak élvezd. Az én apám azt mondja: tanulj meg az égvilágon mindent, amíg fiatal és friss az agyad, és ha felnősz, majd átveszed a helyemet. Te is olyan okos leszel, mint az apád.

Azokra az apákra gondolok, akik mondanak valamit a gyerekeiknek. Vajon az én apám mit mondana, ha beszélénk egymással? Azt mondaná, hogy legyél ugyanolyan bűnöző, mint apád? Mert hogy Anya szerint apám reménytelen bűnöző. Lopj egy tévét, talán ezt mondaná. Ami törvénybe ütközik. És nem hinném, hogy különösebben népszerűvé tenne... Elenának van tévé a szobájában. Ha ellopnam, kétlem, hogy újra áthívna magához. Pedig náluk szinte minden szobában van tévé.

Amikor Abdul megérkezik, Danilov nem szól hozzánk többet, inkább vele kezd el beszélgetni.

2.

Randi száz évig szövegel a feladatról. Az *önéletrajtról*. A környezetünkől gyűjtött tényekről. A KEZEK módszerről. Tudom, hogy önéletrajzot kell írunk. Miért kell erről annyit dumálni?

– Inkább arról kellene írunk, hogy mennyi pénze van a családunknak – válaszolja Danilov valamire, amit nem is hallottam.

– Az nem fontos, hogy az ember gazdag vagy sem – mondja Meyla. – Az a fontos, hogy szép-e.

– Gazdag, gazdagabb, gazdagabblog – mondja Dawid.

– Nem úgy mondjuk – javítja ki Ki Mimi –, hanem hogy leg-gazdagabb.

– Apám a leggazdagabb – jelenti ki Danilov.

– Szerintem ennek az osztálynak elég nagy a BNT-je – mondja

lustán Elena, és hátradobja hosszú, szőke haját –, és nem csak az apád miatt, Danilov.

– Mi az a BNT? – kérdezem.

– Csak azt jelenti, hogy Bazi Nagy Trutyi – mondja Jesper nevetve.

– Nem, hanem azt, hogy Bolond N Tök – mondja Ifrahim.

– Szerintem Burkás Narancsos Torta – véli Abdul.

– Bácsikám Nagyorru Tűzoltómester! – mondja Tiril.

Már mindannyian nevetünk.

– Remek – mondja Randi –, tegye fel a kezét, aki úgy gondolja, hogy Buffy most már tudja, mi a BNT.

Senki sem nyújtja fel a kezét.

– Bruttó Nemzeti Termék – mondja Jesper. – Ez olyasmi, amivel kiszámolják, hogy a norvégok mennyire gazdagok vagy szegények.

– Abban bizonyára megegyezhetünk, hogy Risløkka és Refstad BNT-je magas – szakítja félbe Randi –, de rajtatok múlik, hogy akartok-e írni a gazdagságról vagy nem. Van más javaslatotok, hogy mi kerülhet be egy önéletrajzba?

– Családi viszonyok – mondja Turid –, a család fontos.

– Sport – harsogja Elena és Tiril kórusban.

– Ételek – teszi hozzá Ki Mimi.

– Ruhák – mondj Meyla.

– Hogy mik leszünk, ha nagyok leszünk – véli Jesper.

– Hogy mik a vágyaink.

– Hogy mitől félünk.

– A barátaink – mondja Kaia, és viccesen rám kacsint. Ez jólesik.

Van valami ebben az önéletrajzban, amitől elkalandozik a figyelmem, még inkább, mint máskor. Annyi minden van, amiről nincs kedvem írni. Vagy amiről lenne kedvem, de nem tudok rólok semmit. Illetve... nem is tudom.

– Igen, Buffy – szólít fel Randi. – Neked is van javaslatod?

Felpillantok a magasba felnyújtott kezemre. Mit keres ott? Megrázom a fejem.

– Na, mondd csak – biztat Randi. – Valami biztos eszedbe jut.

– Arról fogok írni, hogy milyen jól megy majd a síelés – mondom hirtelen.

És a gyomromban érzem.

Kellemes érzés.

– És hogy milyen a helyzet Norvégiában – folytatja Randi. – 2019-ben. Hogyan élünk? Mivel foglalkozunk? Milyenek az lakhatási körülményeink? Mit dolgozunk? Mi foglalkoztat bennünket? Ez nagy feladat, szánjatok rá sok időt.

3.

Anya tésztát főz nekünk.

– Meleg vacsora! – lelkesedik Bobby.

– Jó az illata – mondom.

Anya megpuszítja a fejünket, és letesz elénk egy-egy tányért.

Miközben a villára tekerem a tésztát, azt mondom:

– Kaia azt mondja, hogy engem is elvisznek az edzésre.

– Nem – feleli Anya.

– Nem? – kérdezek vissza.

– Nem – mondja Anya.

– Mi nem? – kérdezem. – Nem mehetek edzésre? Őszig nem kerül semmibe.

– Nem mehetsz velük – mondja Anya.

– De hiszen te nem tudsz elvinni.
 – Pontosan.
 – Mi?
 – Egyedül kell megoldanod, Buffy, hogy odajuss, vagy egyáltalán ne menj. Én nem tudom elvinni egy másik nap Kaiát meg a nővérét. Nem tudjuk váltani egymást velük. Könnyű azoknak, akik tudják váltani egymást, de mi nem. Nekünk egyedül kell boldogulnunk, vagy le kell mondanunk dolgokról.
 – De hiszen ők amúgy is autóval mennek.
 – Akarsz járni edzésre?
 – Tudod, hogy akarok, Anya!
 – Akkor menj egyedül. Senki ne vigyen el autóval.
 – Nem tehetünk különbséget kettőnk között – bólogat Bobby. – Mindenből egyformán kell jutnia mindkettőnknek.
 – A sakkozók bezzeg folyton eljönnek érted – kiáltom.
 – Ők nem valakinek a szülei – mondja Anya. – Edzők. Szeretnék, ha Bobby járna, ezért eljönnek érte.
 – Az jobb lenne, ha az egyik edzőm vinne el az edzésre?
 – Igen – feleli Anya. – Az teljesen más. Ha megkérdeznék, tőlük nyugodtan elfogadhatod.
 Bobby rám néz.
 – Meg fogod kérni az edzőidet, Buffy?
 – Igen – válaszolom.
 – Komolyan?!
 – Ha majd még jobban tudok síelni, megkérem őket.
 – Lehet, hogy olyan jól fog menni neked a síelés, mint nekem a sakk – mondja.
 – Én jobb leszek.
 – Azt nem hiszem – feleli Bobby. – Én őstehetség vagyok.
 – Én is! – kiáltom. – Igazi őstehetség vagyok!

– Igazán jó hír, hogy te is jó vagy valamiben – mondja Bobby, és kedvem lenne ráborítani a vacsorámat, de nem teszem. Ahhoz ugyanis még inkább van kedvem, hogy megegyem.

Az étel ráborítása az öcsém fejére: három pont.

A tészta megevése: hat pont.

9. hét, hétfő, megjegyzések:

Tények az időjárásról:

Reggel és most, este is mínusz három fok volt. Azaz nem fog azonnal elolvadni a hó a sípályán.

Egy személy jellemzése:

Danilovnak szájmenése van. Egyfolytában arról szövegel, hogy mi lesz és mit fog csinálni. Ha Abdul áll mellette, akkor hozzá

beszél. Ha Abdul késik, akkor hozzám meg Kaiához. Vajon mit csinál, amikor egyedül van?

Íme, egy tény:

Egy papírlapot nem lehet nyolcszor félbehajtani. Akármilyen nagy is. Próbáld csak ki. Ahogy ezt a gondolattérképet rajzolom, Randi megkérdezi, szerintem ez miért fontos információ. Nem dicsérne meg inkább ezért a szép tényközlésért? Mert nagy segítséget jelent. Gondoljon csak azokra, akik éppen most akarnak nyolcszor félbehajtani egy papírlapot, és az önéletrajzomat olvasva döbbennek rá: oké, nem fog menni. Akkor inkább a helyesírás gyakorlásával töltöm az időmet.

9. hét, kedd

1.

Már ébredés előtt érzem:

Alig várom!

Az első rendes sídézésem. Végre én is edzésre megyek.

Lehet, hogy valaki megkérdezi: jössz a könyvtárba, Buffy?

Ma nem, mondhatom majd, mert edzésre megyek.

Csak annyi a bökkenő, hogy nehéz lesz cipelni a felszerelést. Nincs pénzem buszjegyre. Anyának sincs. Kaiáék pedig nem vihetnek el.

Fütyülök rá!

Anyának biztos igaza van. Nem várhatom el, hogy ide-oda furikázzanak. Az én életem nem olyan, nekem a saját életemet kell élnem, és örülnöm kell annak, hogy ilyen.

– Árva utcagyerekek vagytok Brazíliában? – kérdezi Anya néha.

– Azok vagyunk? – kérdezi Bobby is.

– Nem – felelem.

– Ugandai gyerekkatonák vagytok?

– Azok vagyunk? – kérdezi Bobby.

– Nem – felelem.

– Halálos betegségben szenvedtek? – kérdezi Anya.

- Abban szenvedünk? – kérdezi Bobby.
- Nem – felelem.
- A norvég szociáldemokráciában éltek?
- Igen – mondjuk Bobbyval együtt.
- És örülünk ennek – szokta mondani Anya.

2.

Anya uzsonnát készít nekünk a konyhában. Oké. Ez egy karfiolos, almás és kétszersületes nap. Az én uzsonnás dobozom és Bobbyé is tele van karfiollal, mégis még két karfiol van a konyhapulton.

- Karfiollevés lesz vacsorára – mondja Bobby. – Nyami.
- Furcsa, hogy ilyen furcsa az íze, pedig milyen szép – jegyzem meg.
- Mindenesetre nem fogom odaégetni a levest – mondja Anya, és kissé fáradtnak tűnik.
- Alaposan megölel bennünket, és megszaglássza a nyakunkat.
- Micsoda szép gyerekek – mondja meglepett ábrázattal. – Állati szép gyerekek vagytok, nem is értem, hogy kerültetek ide hozzám.

Fülig ér a szám. Jólesik, hogy Anya ilyeneket mond. Mintha külön nekem mondaná. Bele a szívembe. Azt hiszem, ezt Bobby is hasonlóan éli meg, csak azt gondolja, hogy Anya hozzá beszél. Legalábbis olyan mosoly jelenik meg az arcán, amitől kicsinek és gyerekesnek tűnik.

- Most pedig indulás – mondja Anya –, nehogy elkéssetek. A lépcsőn lefelé menet Bobby rám pillant.
- Szerinted is más a szaga a karfiolnak, mint a világ összes más uzsonnájának?
- Bólintok.

- A szag és a méret aránya viszonylagos – mondja, és megy tovább lefelé. – Sokszor gondoltam erre, mivel az osztályunkban sokakat érdekel, milyen az uzsonnám szaga.
- Mondhatod, hogy egészséges a szaga – felelem.
- Igen – mondja Bobby. – Tényleg az.

3.

Tizenheten állunk egymás mellett a domb tetején.

- A kedd a közös edzés napja – mondja Bengt. – Kezdjük azzal, hogy egy kígyót alkottok lefelé. Próbáljátok tartani a távolságot az előttek haladóval. Ne menjetek túl közel, de ne hagyjatok túl nagy rést. Nehezebb, mint amilyennek hangzik.

Kaia nővére síel előttem. Magas, a síruhája rikító sárga. Más szóval jól látszik. Elvileg nem nehéz látni, hogy hozzám képest hol halad. A harmadik kanyar után mégis nekiütközöm.

Elvágódunk, és a homlokom az orrába vágódik.

- Bocsánat! – kiáltom, és még mielőtt észbe kapnék, talpra ugrom.
- Jellemző – mosolyog Kaia, és megáll mellettem.
- **Tovább!** – kurjantja Bengt, és a kígyó máris továbbteker.

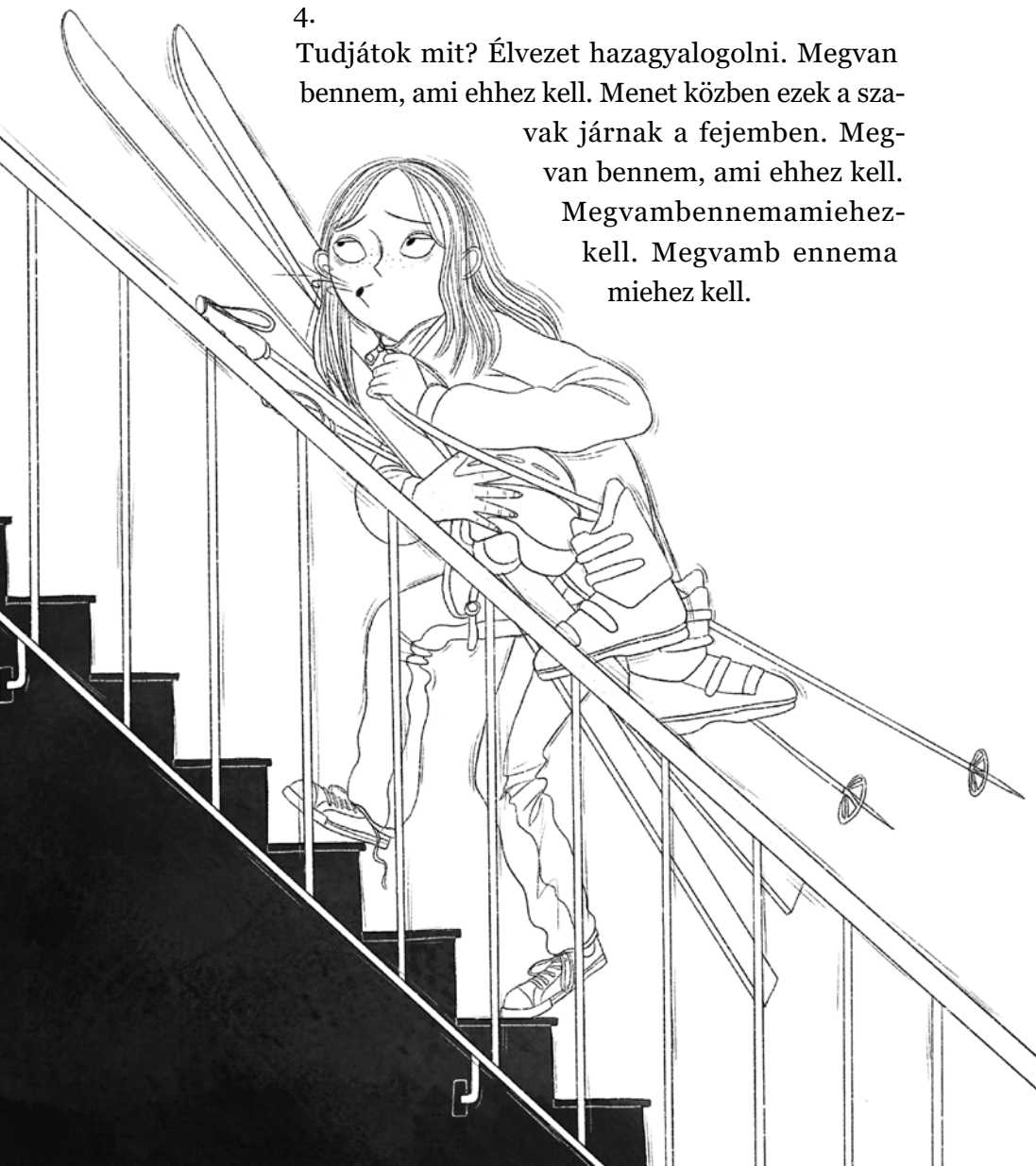
Edzés után odajön hozzám Bengt. Azt hiszem, hogy le akar szidni, amiért háromszor is nekiütköztem Kaia nővérének. De ehelyett azt mondja:

- Jól síelsz.
- Szerinted igen? – kérdezek vissza. – Pedig háromszor is beleütköztem a nővérébe ... szóval Kariannéba.
- Kezdő hiba – legyint Bengt. – A legjobbal is megtörténik. Jól uralod a testedet, Buffy. A súlypontod veleszületetten jó. Azt

hinné az ember, hogy egész életében lejtőn éltél, nem csak a síszünetben pár napot.

- Ötöt – mosolyodom el.
- Megvan benned, ami ehhez kell – bólint Bengt.

4.
Tudjátok mit? Élvezet hazagyalogolni. Megvan bennem, ami ehhez kell. Menet közben ezek a szavak járnak a fejemben. Megvan bennem, ami ehhez kell. Megvambennemamiehez kell. Megvamb ennemamiehez kell.

9. hét, szerda

- 1.
- Ha figyelnéd is, amit olvasol, bajnok lennél – mondja Randi az első szünet után. Azért mondja, mert úgy lapozgatom a könyvet, hogy közben kifelé nézek az ablakon.
 - Ha lefekhetnék az ablak alá a padlóra, jobban figyelnék – felelem.
 - Ha lefeküdnél a padlóra, mindenki a padlóra akarna feküdni.
 - És nem lehet? – kérdezem.
 - A padlón fekvé olvasni? – kérdezi Randi.
 - Bólintok.
 - Szerinted jól fogtok úgy olvasni? – érdeklődik.
 - Biztosra veszem, hogy a padlón fekvé jobban fogunk olvasni – mondom.
 - Randi megdörzsöli az ornyergét.
 - Oké – mondja, és kétszer összecsapja a tenyerét. Ez azt jelenti, hogy közölni akar valamit. – Mivel ma olvasásnap van, aki akar, lefekhet olvasni a padlóra.
 - Sejthetitek, milyen lárma támad, amikor félretoljuk a székeket és a padokat, és elővesszük a kabátunkat, hogy a fejünk alá tegyük. A szomszéd osztályok odagyűlnek az ajtóba, és megkérdezik, mit művelünk.

– A padlón olvashatnak – magyarázza Randi. – Megígérték, hogy különösen jól fognak olvasni.

2.

Esküszöm, nem tudom, ki kezdi.

De nemsokára mindannyian nevetünk.

Nem bírjuk abbahagyni.

Egyikünk sem bírja abbahagyni.

Ide-oda gurulva kacagunk a padlón, és majdnem bepisilünk a nevetéstől.

Egyre csak nevetünk és nevetünk.

Randi is nevet.

Aztán elkomolyodik, és minket is le akar állítani.

Aztán velünk együtt nevet, fogja a hasát.

Különös, hogy a nevetés mekkora boldogságot okozhat.

Azt hiszem, ezért vagyunk ilyen kedvesek egymással az osztályban. Mert tudunk együtt nevetni.

– Most utoljára olvashattok a padlón fekvé – közli Randi, és szól, hogy vegyük elő az uzsonnánkat.

9. hét, szerda, megjegyzések:

Ami az időt illeti, lágy. Amikor hazafelé megyek, a hó nedvesen barnállik az út szélén.

Nevetésjellemezés:

Amikor Tico, az egyik osztálytársam nevet, olyan hangot ad, mintha gyomorproblémák miatt a vécén ülne. Elképesztő, hogy

bár így nevet, amúgy teljesen normális fiúként jár-ke. Nem kell korrepetálni. Nem foglalkoznak kutatók a nevetésével. Más tekintetben nem furcsa. Épp ellenkezőleg. Flörtölni szokott velünk, lányokkal. És vidám.

Íme, egy tény, ami nagyon tetszik, és amit nem szándékozom kitörölni, Randi:

A tengeriuborkának ugyanott van a szája és a fenéke. Képzeld, ha nálunk, embereknél is így lenne!

9. hét, csütörtök

1.

Semmi bajom Sirivel és Ann-Helennel az osztályból. Csak éppen sosem vagyunk együtt. Leszámítva az iskolai csoportmunkákat. Siri és Ann-Helen lómániás lovaglólányok. Csak a lovak érdeklik őket. Lovas fülvédőt, lovas kulacsot használnak, és ló van a kabátjuk hátán. Lovasat játszanak az órák közötti szünetben, bár ez inkább korábban volt jellemző. Ha lovasat játszanak, most, hatodikban valaki folyton megáll nézni őket és megjegyzéseket tenni rájuk, és akkor abbahagyják a nyerítést és a nyargalászt.

Énekórán mindenesetre velük, Jesperrel és Rubennel vagyunk együtt. Különböző hangszereken kell egymással összeillő hangokat találnunk. Egy másik csoportnak ritmusokat kell alkotnia. Egy harmadiknak rímes szöveget kell készítenie. A negyediknek a dalt kísérő mozdulatokat kell összeállítania. Aztán az ötödikeseektől a hetedikesedig mindenkinek elő kell adnunk a dalt. Ruben nagyon izgul.

– Mindenki másnak is elő kell adnia valamit – mondom a válamat vonogatva.

– Ilyen az élet – mondja Jesper.

– De én nem akarom – nyavalyog Ruben.

– Nem tudod azt csinálni, amit olyankor, amikor tartasz valamitől? – kérdezi Jesper. – Mondd, hogy beteg vagy.

– Nem is szoktam ilyet – mondja Ruben.

– A telivér jobb, mint a félvér – jegyzi meg Siri.

– A foltos lovak szebbek, mint a teljesen fehérek – véli Ann-Helen.

Miközben vitatkoznak, sorra kipróbálom a hangszereket.

Egyik sem illik hozzám. A dorombot leszámítva.

Nekiállok pengetni.

– Buffy – mondják aztán mind a négyen kórusban. – Abbahagynád?

2.

Edzésre menet az jár a fejemben, mennyire unalmas ennyi felszereléssel felfelé kaptatni az emelkedőn. Annyira unalmas és nehéz, hogy Bjerkébe érve majdnem megállok.

Kaia anyukája letekeri a kocsi ablakát az út túloldalán.

– Buffy! – mondja. – Úgy látom, nehéz.

– Igen – sóhajtok.

– Elmegyek Kaiáért és Kariannéért, aztán útközben felveszünk, jó?

– Á, nem – tiltakozom. – Jól bírom. Anya szerint csak megerősödöm, ha ennyi mindent kell vinnem ilyen messzire.

– Csak sajnállak, drágám.

– Inkább a saját gyerekeidet sajnáld – felelem. – Nemsokára erősebb leszek, mint ők ketten együtt. Az erő előnyt jelent a síelésnél.

Kaia anyukája elfintorodik, majd a fejét csóválva továbbhajt.

Továbbmegyek és teszek egy próbát a fordított pszichológiával. Tanultunk erről az iskolában. A fordított pszichológia magunk – vagy mások – becsapása.

Egy. A nevem Buffy Berg.

Kettő. Szeretek nehéz dolgokat cipelni.

Három. Szeretek nem kézre álló dolgokat (például sílécet és sítotot) fogni.

Négy. Szeretek hosszan felfelé gyalogolni.

Öt. A síelés csak ürügy arra, hogy nehéz dolgokat cipeljek hosszú ideig úgy, hogy közben senki se gúnyoljon emiatt.

Hat. Ha lehetne, iskolába járás helyett inkább nehéz dolgokat cipelnék, jó messzire.

Hét. Levegő, szuszogás, sóhajtás, nyögés, jaj, mennyi van még hátra...

Nyolc. A nem kézre álló, súlyos dolgok cipelésékor az a legjobb, amikor a járdára ejtem őket. Akkor újra fel lehet szedni.

Kilenc. Kellemes elégedettségérzéssel tölt el, ha sikerül összeszedni az összes szétszóródott holmit.

Tíz. Amikor egy idős férfi megkérdezi, hogy segítsen-e kiszedni az árokba gurult sisakot, köszönettel elutasítom, az anyukám arra tanított, hogy egyedül boldoguljak. Nem várhatom el, hogy ha én ejtettem valamit az árokba, más szedje ki. Akkor egy szép napon végül csak ott fogok állni az árok mellett.

– Most tréfálsz? – kérdezi a férfi, és rám kacsint.

– A fordított pszichológiát gyakorlom – magyarázom.

3.

Edzés után (ami szuper volt, és egy csomószor megdicsértek) a domb aljában gyűlünk össze.

– Eldőlt, hogy a húsvéti edzőtábort Hafjellben tartjuk – közli Bengt. – Ugyanaz a rendszer, mint korábban, körülbelül ötezer korona lesz mindenestül. Jelentkezéskor ötszáz korona előleget kérünk átutalni a számlánkra.

– Mi a jelentkezési határidő? – kérdezi egy nálam idősebb lány.

– Jövő csütörtök – mondja Bengt. – Egyéb kérdés?

9. hét, csütörtök, megjegyzések:

Hazafelé menet nem gondolok az időjárásra. Csak a pénz és a húsvéti edzőtábor jár a fejemben. Az ötezer korona. Az ötszáz korona. Cipelem a felszerelésemet, és arra a következtetésre jutok, hogy ez ki van zárva. Így mondják. Ki van zárva. Az én

világomban. És talán indokolt is. Nem így van ez? Van okom panasza, ha egyszer síedzésre járhatok?

Személyjellemezés:

Amikor Bengt a húsvéti edzőtáborról beszélt, mindenki bólogott neki. Mintha értenék, hogy ötszáz és ötezer és jelentkezés. Csak én nem bólogtam. Legalábbis úgy éreztem.

Tények:

Némelyek három mellbimbóval születnek. Az apám is közéjük tartozik. Sem nekem, sem Bobbynak nincs három mellbimbónk. Még szerencse, szokta mondani Anya. De ha lesz gyerekünk, elképzelhető, hogy három mellbimbóval születik. Ez esetben a harmadik mellbimbójukat Jimmy Jeevestől öröklük. Vajon értesülök róla, ha meghal? Akár pénzt is örökölhettek tőle Bobbyval? Például ötezer koronát? És vajon mekkora rá az esély, hogy a jövő héten meghal?

9. hét, péntek

1.

Erlend és Ifrahim egy kis szivacsabdát rugdos az öltözőben.

– Kilencvenkettő – kiáltja Erlend.

– Kilencvenhárom – kiáltja Ifrahim.

– Kilencvennégy – kiáltja Erlend.

– Kilencvenöt – kiáltja Ifrahim.

– Kilencvenhat – kiáltja Erlend. Aztán: – Ne!

A labda eltalál egy fogast, és felém száll. Kinyitom a szekrény ajtaját, a labda közben eltalálja az ajtót, és bepattan a vécébe, ahol eltalálja Ruben kezét, aki vécézés közben a mobilján játszik éppen. Ruben beleejti a mobilt a vécébe.

Placcs!

– Ne! – kiáltja Ruben.

– Szedd ki – mondja valaki. – Szedd ki, mielőtt tönkremegy.

Ruben bömbölni kezd, és közben csak néz le a vécécsészébe.

– Mi folyik itt? – kérdezi egy közeledő tanárhang.

– Buffy volt – hallom a választ. – Ó...

Odarohanok, bedugom a kezem a vécébe, becsukom a szemem, és kihalászom a mobilt. Leteszem a padlóra, és megmosom a kezemet.

– Mit hallok? Te és egy labda? – kérdezi Tormod a vécé ajtajában állva. Tormod a 6.a osztályfőnöke.

– Hozzá sem nyúltam – mondom hangosan. – És én szedtem ki a mobilt a vécéből, oké?

– Letted a padlóra! – vonyít Ruben. – Vedd fel a padlóról!

– Miért játszol a mobilodon vécézés közben? – vágok vissza.

– Muszáj volt befejeznom azt a pályát – panaszkodik Ruben. Kihúzok pár papírtörülőt, és odanyújtom neki.

– Vedd fel te a mobilodat. Töröld meg.

– Működik? – kérdezi valaki, amikor Ruben újra a kezébe veszi a mobilját.

– A képernyő fekete – feleli Ruben, és sírva fakad.

– Gyere, Buffy – mondja Tiril és Elena, és elhúznak a vécéajtó köré gyűlt tömegből. – Mi mehetünk olvasni – mondják. – Igaz?

Elindulunk a könyvek felé, az osztály többi része nem mozdul. Vitatkoznak, hogy ki, mit, hogyan.

– Buffy volt – mondja megint valaki.

– Nem is ért a labdához – közli Ifrahim.

– Csak a szekrény ajtajához.

– Most már semmit sem értek – mondja Randi. – Ruben, miért volt a kezében a mobil?

– Ne is törődj velük – mondja Elena, és megsimogatja a hátamat. – Olvassak neked abból a könyvből, amit kikölcsönöztem? Szerelmi történet. Szuper!

2.

Az iskolából hazafelé menet Bobby utolér, és mesél valamit matematikából.

Nem akarok vele beszélni.

Nyugalmat akarok.

Előveszem a mobilomat, hogy legyen rá indokom, hogy ne

beszéljek. Többször is kerestek egy ismeretlen számról. Iskola-időben soha nem hív senki.

Biztos valami közvélemény-kutatás, gondolom magamban, és úgy teszek, mintha el kellene olvasnom valamit a mobilon, hogy megállhassak, és Bobby tovább tudjon menni nélkülem.

9. hét, szombat

1.

Anya fonja a hajamat. A konyhában ülünk. Bejön Bobby, benéz a szekrényekbe (üresek), benéz a hűtőbe (üres). Mondjuk nem teljesen üres, de ha valaki nem akar káposztát vagy répát enni, akkor mondhatni, üres.

– Iszom egy pohár vizet – mondja Bobby, és leül mellém. Ivás közben lassan körbeforgatja a poharat.

– Nincsenek mára terveitek? – kérdezi Anya, miközben az utolsó tincseket fonja.

– Nekem nincsenek – mondom (azt leszámítva, hogy távol tartsam magam Ruben mobiljától).

– Te nem sakkozol, Bobby? – kérdezi Anya.

– Ma nem – feleli Bobby.

– De jó! – lelkesedik Anya. – Akkor játszhatunk családosat.

Amikor Anya azt mondja, hogy játszunk családosat, az azt jelenti, hogy együtt csinálunk valamit, és úgy teszünk, mintha egy átlagos, nem szegény család volnánk, és azt tennénk, amihez csak kedvünk van. Ilyenkor kirándulunk, kártyázunk, tévét nézünk vagy tollasozunk, mert ahhoz van kedvünk. Nem azért, mert minden más pénzbe kerül.

– Ma mit csináljunk? – kérdezem, mert a játék így kezdődik.

– Elmenjünk kocogni? – ajánlja fel Bobby.

– Kiránduljunk? – vetem fel.
– Tanuljunk meg egy dalt, amit menet közben énekelhetünk? –
kérdezi Anya.
– Kikölcsönözhetünk egy daloskönyvet – mondja Bobby.
– Nagyszerű ötlet! – mondja Anya. – Menjünk el a könyvtárba.
– Előbb nem bontod ki a hajfonataidat? – kérdezi Bobby rám
mutatva.
– Nem! – felelem. – Miért?
– Furán nézel ki – közli Bobby.
– Nem annyira, mint te – vágok vissza.
– Kedveskéim – mondja Anya. – Ti aztán igazi pukkancsok
vagytok.

2.

Miközben átvágunk a lóversenypályán, Anya Oddról mesél.

– Sajátos figura – mondja.
– Hát, elvégre személyes segítőre szorul – felelem. – Nem
mindenki olyan.
– Persze, de ő a szorongása miatt – magyarázza Anya. – Úgy
értem, hogy furcsa ember. Szóval. Például arról beszél, hogy ho-
gyan rendezte el a szekrényeket.
– A szekrényeket!
– Véletlenül megdicsértem, hogy mennyi minden van a szek-
rényeiben. Ennivaló meg mindenféle. Hisz tudjátok, milyenek
a mi szekrényeink. Talán azt hitte, az érdekel, hogy vannak el-
rendezve a dolgok a szekrényben. És egész álló nap a szekré-
nyekről beszélt.
– És mit mondott?
– Hát. Szóval. Hogy a rizst, a tésztát, a rizottót és a tészta-
lapokat egy kihúzható szekrényben tartja. Ezért ugyanabban a

szekrényben, az alatta lévő polcon tartja a szószokat. A konzerve-
ket a sarokszekrényben, és... de komolyan... hogy gondolkodhat
valaki ennyit a szekrényeken és azon, hogy hogyan vannak ben-
nük elrendezve a dolgok? Ugyanakkor jóleső érzés is volt.

– Micsoda?

– Hogy nem törődik velem, mármint tudjátok, néha meny-
nyire érdeklődnek irántam az emberek. Odd pedig egyáltalán
nem. Bárkinek tudna mesélni a szekrényekről. Erre gondol-
tam. Hogy akárki vagyok. Jó érzés volt. Hogy nem lesz semmi-
féle kavarodás.

– Kavarodás – kérdezi Bobby –, a szekrényekben?

– *Oops, I did it again, I played with your heart, got lost in
the game, oh, baby, baby* – éneklő Anya, és mi is bekapcsoló-
dunk.

Aztán megölel minket, mert ahogy mondani szokta, az ének-
lés felvidíti.

3.

A könyvtárban Ivar, az egyik könyvtáros arca paradicsomvörös-
sé válik, amikor Anya megszólítja. Nem tudom, mit gondol Anya,
mi járhat a férfi fejében, de azt mondja neki:

– Tudod, megtanulunk egy dalt. Az egész szöveggel.

– Amit kirándulás közben énekelhetünk – teszem hozzá.

Ivar megmutatja Anyának a dalos- és mondókáskönyveket,
majd hirtelen elfordul.

– Úgy látszik, nem nagyon szeret énekelni – mondja Anya,
megvonva a vállát.

Ivar visszajön hozzánk. Átnyújt anyának egy cserepes virágot.

– Megfogjam? – kérdezi Anya.

Ivar bólint és elpirul.

– Akkor megmutatnál nekünk néhány daloskönyvet? – veti fel Anya.

Ivar elővesz két daloskönyvet, és közvetlenül Anya arca elé tolja.

Aztán ideges nevetés tör ki belőle.

Elveszem tőle a könyveket, ő pedig a sarokban lévő mosdó felé igyekszik.

– Odd nem ilyen – bólogat Anya magában, és azt hiszem, értem, mire gondol.

Azt a daloskönyvet választjuk, amelyik belefér Anya táskájába. Aztán letesszük a cserepes virágot egy polcra, és körbesétálunk.

Bobby a gyerekeknek és kamaszoknak szánt ismeretterjesztő könyvek polca előtt olvasgat.

Én lefekszem a földre, hogy könyvek helyett a mennyezetet lássam.

Anya leül, és női magazinokat kezd lapozgatni.

Ahogy odalépek hozzá, látom, hogy az újság tele van arab írásjelekkel.

– Rossz újságot vettél el? – kérdezem.

– Nem – feleli Anya. – Nézd csak meg ezeket a szempillákat, Buffy, nem hihetetlenek?

– De hiszen el sem tudod olvasni, mit írnak!

– Nem számít. Tudod, amúgy sem olvasok valami jól, ezért mindegy, hogy norvégul van vagy nem. Szerintem szempillagasztót használt, hogy ennyire a szélén megragadjanak ezek a kis gyöngyök, ugye?

4.

Kifelé menet Anya odamegy a kávéautomatához.

– Tizenöt korona egy csésze – mondja –, az drága.

– Nézd csak – mondom, és felveszek a földről egy húszkoronást. Valaki elvesztette. – Használd ezt!

– Ó! – mondja Anya. – Valaki elejtette.

– Mit ejtett el? – kérdezi Bobby.

– Egy húszkoronást.

– Veszünk rajta valamit? – kérdezi Bobby. – Pattogatott kukoricát?

– Nem – mondja Anya mosolyogva. – Visszaadom.

Odamegy Ivarhoz, aki újra elvörösödik.

– Tessék, valaki elejtette ezt az automatánál – mondja Anya.

– Igazán nagyon szép – mondja Ivar. – Mármint... ööö... kedves.

– Elvihettük volna – mondom kifelé menet.

Anya megáll és bólogat. Aztán megszólal:

– Ha én elveszítenék húsz koronát, szomorú lennék, gyerekek. És örülnék, ha visszaadná valaki.

– Igen – mondjuk Bobbyval egyszerre, és értjük is, hogy ha mi veszítenénk el húsz koronát, örülnénk, ha visszakapnánk, mert húsz korona az húsz korona, ez bizony így van.

– És a becsületes megtaláló jutalma? – kérdezi Bobby. – Nem jár nekünk jutalom?

Anya felnevet. Kézen fog bennünket, és hazafelé úton végig lengetjük a karunkat.

9. hét, szombat, megjegyzések:

Na és az idő. Ragyogó téli idő. Éjszaka havazott egy keveset, mert ahol jártunk, mindent fehér hó takart. Kivéve a bjerkei keresztződést. Ott a hó már barnára színeződött.

Ami a hajfonataimat illeti: igen, furcsán nézek ki fonott hajjal.

Tények:

Sokan néznek ki furcsán fonott hajjal. Nem csak én. Máshogy jelenik meg az arcformám. Amiről azt hisszük, hogy ismerjük, arról kiderül, hogy idegen és furcsa. Ha az apám meglátna fonott hajjal, nem találna furcsának, mivel nem tudja, igazából hogy nézek ki. Azt gondolná, hogy csúnya a lánya.

10. hét

**„Ha van félmillió koronád, és abból
eljótékonykodsز kétszázat, az rendes
dolog. Ha csak négyszázad van, és abból
jótékonykodsز el ötvenet, az még rendesebb.
Pedig kevesebb. Nem különös?”
LILLIE BERG**

10. hét, hétfő

1.

Néhány hetedikes fiú hótömböket hajigál a járókelőkre. Én is kapok egy adagot a tarkómra, és visszadobálom őket pár hógolyóval. Viccesnek találják. Megbombáznak a kezük ügyébe eső összes hóval. Ludvik Dal éppen arra megy, és arcon találja egy hógolyó.

– Au! – hördül fel, és úgy néz rám, mintha én dobtam volna meg. – Miért kell mindig valami... hülyeséget csinálnod – veti oda a válla fölé, aztán megy tovább az iskola felé.

Utánasietek.

– Nem én dobtalak meg.

Ludvik forgatja a szemét.

– Miért, talán én voltam? – kérdezem.

– Nem, semmi közöd nem volt hozzá.

– Ahogy mondd – felelem.

– Az iróniáról hallottál már? – kérdezi Ludvik, és megszaporrázza a lépteit, hogy megelőzzön.

– Az irónia a szövegre vonatkozó szerzői eszköz – kiáltom utána. – Egyébként pedig csak holnap lesz az epés megjegyzések országos bajnoksága. Ne pazarolj el mindent ma.

2.

A reggel így folytatódik. Amikor lekapom a hátamról a hátizsákomat, beleakad Tserendia kulacsába, az pedig leesik a padlóra, és elreped. Mindenkinek lefröcsköli a lábát. Az aula felé menet a benti cipőnk nedves nyomokat hagy a földön.

3.

Amikor felnyújtom a kezem, Jesper szól, hogy a hónom alatt ott a világ legnagyobb lyuka.

Megnézem, és tényleg.

A kedvenc pulóverem kezd darabokra szakadni.

Leveszem a pulóveremet, és leszakítom a két ujját.

– Buffy meztelenre vetkőzik! – kiáltja Ruben. – **Pfuj!**

Randi felém fordul.

– **Buffy, ne vetkőzz le!**

– Éppen hogy felöltözöm – javítom ki, és belebújok a pólóvá vált pulóverbe.

4.

Aztán százezer percen át keresek olyan hivatkozásokat, amelyeket felhasználhatok az önéletrajzhoz. Már mint az interneten. Mert Tiril is ezt csinálja mellettem. És nagyon unalmas csak körmölni. Kimásolom, amit találok. Egy mappába gyűjtöm, amit hivatkozásoknak nevezek el. Amikor végül megnézném, mi van a mappában, üres.

Üres?

Randi körbejár a tanulók között, hogy lássa, hogy haladunk.

– Üres? – kérdezi.

– Egy csomó mindent találtam – panaszkodom. – De nincs itt.

– Mit csináltál ebben az órában, Buffy? – kérdezi. – Mindenki talált hivatkozásokat.

– Egy csomót találtam – mondom ismét. – Legalább tízet.

– Akkor hol vannak?

– Nem tudom – mondom. – Kimásoltam mindegyiket.

– Be is illesztetted őket?

– Micsoda?

– Be is illesztetted őket a mappádba?

– Igen – felelem, pedig a válasz igazából nem. Kimásoltam őket, de elfelejtettem **BEILLESZTENI**.

Kétszer rákattintok a mappára, és az egérrel a Beillesztést választom ki.

Felbukkan az utolsó szöveg, amit találtam, egy olvasói levél egy újságból. Próbálom újra: beillesztés. Ugyanaz a szöveg jelenik meg.

– Alighanem lesz egy kis plusz munkád – mondja Randi, és hátulról finoman megcsípi a nyakamat. – De legalább megtanulod, hogyan kell, nézzük a jó oldalát, igaz?

5.

Iskola után Tirillel, Elenával és Kaiával azt játsszuk, hogy barlanglakók vagyunk a jégsivatagban. Az ételünk az autókról lepotyogó, koszos hócsomókból áll, próbálunk tüzet rakni.

– Lehet, hogy zombikká válunk – mondom.

– Fagykirálynők leszünk – mondja Elena.

10. hét, kedd

1.

Arra ébredek, hogy alig várom a siedzést. Kinézek az ablakon. Szerencsére még nincs itt a tavasz. Valaki hívott, amíg a telefonom ki volt kapcsolva. Szerintem ugyanaz a szám, mint a múltkor, de nem tudom visszahívni, mert a feltöltőkártyám üres.

2.

– Jössz ma edzésre? – kérdezi Kaia ebédszünetben.

– Igen! – felelem.

– Elvigyünk? – kérdezi a barátnőm.

– Nem, köszi – mondom. – Megyek busszal...

– Oké – mondja Kaia, és úgy tűnik, szeretne még mondani valamit.

– Anya nem engedi, mert ő viszont nem tud elvinni benneteket – magyarázom.

Kaia bólint, mintha értené, de vajon érti-e? Hiszen én sem értem igazán.

3.

– Nézd csak, mit hoztam neked – mondja Anya, amikor hazarérek.

A kezembe nyomja a legnagyobb befőttesgumit, amit valaha láttam.

– Befőttesgumi? – kérdezem.

– A sílécedre – mondja Anya, és megmutatja. A gumit a két sílécre tekeri, hogy összefogja őket. Aztán bedugja alá a két botot is. Most már csak egy dolgot kell cipelnem, mert a bakancsot és a sisakot a hátizsákomban viszem.

– Szuper! – mondom vidáman.

– Mi szuper? – kérdezi Bobby, és odaáll mögém.

– Kaptam egy befőttesgumit.

– Én mit kapok? – kérdezi Bobby.

– Hogyhogy? – kérdez vissza Anya.

– Egyformán kell bánnod velünk – feleli Bobby. – Te magad mondtad.

– Csak egy befőttesgumit találtam – mondja Anya csalódottan.

– Lehet nálad a befőttesgumi, amikor épp nem megyek edzésre – gúnyolódok.

Bobby elgondolkodik.

– Oké – mondja. – Itthon nálam lesz. A házon kívül nálad. Megosztozunk rajta. Így igazságos.

4.

Imádok síelni. Az edzés végén kisebb versenyt tartunk. Én győzök.

Én vagyok a legjobb!

Haha!

Amikor összegyűlünk a domb aljában, Bengt megkérdezi, ki fizette be az előleget. Sokan felteszik a kezüket. Többek között

Kaia és Karianne. Felírják a nevüket. Ők mennek. A csapat szét-széled, és előveszem a befőttesgumit az egyik zsebemből.

– És te? – tudakolja Bengt. – Jössz a húsvéti edzőtáborra?

– Szórakoztató és tanulságos lesz – mondja Hanna, ahogy el-siet mellettem.

– Meglátjuk – felelem. – De igazából nem hiszem.

A síbakancs után a téli cipőmet könnyűnek érzem a lábamon. A talpa köré tekert szövetszalag kezd leválni. Megpróbálom viszatapasztani.

10. hét, kedd, megjegyzések:

Milyen az idő ezen a napon? Ezen a kedden? Buffy Berg életének ezen az egyedülálló napján? A hópelyhek az arcomat szurkálják. Mintha a szél milliónyi hegyes ceruzát repítene. Főleg amikor egyedül megyek haza a hosszú úton, és érzem, mennyire nehéz és fáradt a lábam a sok dombra mászás és lecsúszás után.

Személyjellemezés:

Amikor Anya csillámporral díszíti a szempilláit, olyanok, mint egy pillangó szárnyai. Anya néha idegennek tűnik ettől, indiainak vagy ilyesminek. Ugyanakkor Anya mindig ő maga marad. Furcsa, hogy mennyire önmaga tud lenni, pedig annyi minden volt már: Punk. Illegális házfoglaló. Zsonglőr gólyalábon (test-festéssel). Műkőrmös. Táncosnő. Jimmy nője. Egyedülálló Anya. Minden képen önmagára hasonlít.

Tényinformációk:

Ha egymás mellé illesztjük a testünkben lévő összes eret, kétszer körbeérné a Földet. Képzeld, milyen lehetett, amikor

valaki ezt megtette az ereivel! Arra tippelek, hogy a második kör elején, amikor a saját erei mellett sétálva lassanként kiszállt belőle az élet, megbánta. Elég vagány, hogy végig bírta csinálni. Utána visszapakolta az ereit a testébe. De vajon hogyan csinálta?

10. hét, szerda

1.

Épp kiveszem a telefont a zsebemből, amikor megszólal.

- Hey darling, megismersz a hangom? – kérdezi egy férfihang.
- Nem.
- Nem emlékezel? Csukd be a szemedet... **én vagyok.**
- Leteszem – mondom, és megnyomom a befejezés gombot.

Az iskolából kifelé menet megállok a két ajtó között. Eltelik egy perc. Kettő.

Eszembe jut... és ha.

A telefon újra megcsörren.

- Hey, Buffy my girl, it's been so long, darling.
- Jimmy? – suttogom.
- Hívj apát apának, nem, kislányom?
- Apa?
- Yes! That's it. Apa.
- De hát...
- Mi az, kislányom?
- Miért?
- Mi miért?
- Miért hívsz fel?

– Miért hívok fel lányomat? Annyira furcsa, ha felhívok lányomat?

– Nem.

– Na ugye.

– De nem szoktál felhívni.

– Nem szoktam? Felhívni?

– Nem. Soha.

– Jesus, mindig csak az idő, az idő, olyan gyorsan repül, gondolom rád mindennap és hopp... eltelt tíz hónap.

– Vagy tíz év – jegyzem meg.

– Pontosan.

– Anyával beszéltél?

– Nem, nem, nem, dehogyis, nem beszéltem, nincs idő nőkre, lányokra és asszonyokra, mindenféle dolgom van, nem érek rá, Anya haraguszna, mérgezne rám.

– Úgy gondolod?

– Nőproblémák, asszonyproblémák, szerelemproblémák vannak nekem, mint régi bohémoknak.

– Anya soha nem mond rólad semmi jót, szóval nem hiszem, hogy különösebben...

– Különösebben?

– Érdekelnéd.

– Dehogynem, lányok ilyenek, haragusznak, tudod. Amikor eldobják őket, csúnyaságokat mondanak, sok csúnyaságot, ez a bizonyíték, hogy erősen éreznek.

– Ó?

– Erősen éreznek, tudod. Miattam.

– Ez furcsán hangzik.

– Neked vagy nekem volt rengeteg sok barátnő, Buffy?

– Ööö... hát, nyilván neked.

– Pontosan.

10. hét, szerda, megjegyzések:

És hogy milyen volt az idő? Jellemző. Miután az apámmal beszélgettem, akit eddig alig láttam, valakit jobban érdekel az időjárás, mint hogy hogyan végződött a beszélgetés. Az időjárás... nem tudom. Illetve mégis. Az iskola kapujában álltam. Valahányszor valaki kinyitotta a kaput, hideg szél süvített be, és vacogtam.

Jellemzés:

Ha valaki kívülről figyelt volna, azt látta volna, hogy nem mosolygok. Azt látta volna, hogy csak bámulok magam elé. Azt látta volna, hogy a hajam vastag és sárga, és az én kabátom a legcsúnyább az egész osztályban (iskolában) (egész Oslóban). Az osztálytársam, Geir, egy teljesen mobilőrült és játékőrült youtuber, egyszer azt mondta, hogy a hajam egy partvisra hasonlít. Még szerencse, hogy nem fejjel lefelé élek, mert valaki még felsöpörné velem a padlót, amikor mozdulatlanul állok a folyosón.

És akkor egy tény:

Igazából felismertem Jimmy Jeeves hangját. Ne kérdezd, hogyan. Nem tudom. Az énem egy része az első szónál felismerte a hangját. Talán az a része, amelyik mindig is arra várt, hogy felhívjon. Nem is tudtam, hogy van ilyen része. Egyébként Jimmy holnap elvisz az edzésre.

10. hét, csütörtök

1.

– Mi van veled? – kérdezi Anya.

A hangja hirtelen egész közlelől szólal meg, és összerezzenek.

– Mit nézel annyira? – kérdezi, és kinéz az ablakon, ahol én is.

– Semmit – felelem gyorsan.

– Akkor mit csinálsz?

– Csak álldogálok itt.

– Csak álldogálsz itt?

– Igen.

– Hát ez az, Buffy. Mi van veled? Baj van?

– Nem, ahogy – mondom. – Ez egy... házi feladat.

– Házi feladat?

– Mozdulatlanul kell állnom ööö... hetente háromszor.

– És mire jó az? – kérdezi Anya. – Nem szeretem, amikor ilyen... komoly vagy.

– Csak nyugodt vagyok – mondom, és magamra erőltetek egy mosolyt.

– Oké – mondja Anya. – Ma Oddnál leszek, szóval fél tizenkettőkor elmegyek.

– Mikor jössz haza? – kérdezem.

– Hatkor indulok el, szóval valószínűleg nem sokkal hét előtt itthon leszek.

– Akkor én edzésen leszek – mondom.

– Igen – szól ki Anya a fürdőszobából. Elkezdte kisminkelni magát.

Örülök, hogy dolgozni megy. Így nem látja majd a kocsit, amelyik értem jön. Jimmy Jeevessel a kormánynál. El kellene mondanom Anyának, de még várnom kell. Egy kicsit. Fura ez az egész. Majd este elmesélem. Még az sem biztos, hogy tényleg eljön.

– Miért nézel így?

Ezúttal Bobby kérdezi.

Összerezzenek, gyorsan körbepillantok. Megpillantom a kétszersültet, amit Anya az uzsonnás dobozunkba csomagolt. Védett példányok. Nem lehet megenni reggelire, mivel ebédre szánta őket.

– Nincs mit enni – mondom.

– És a kovászos uborka? – kérdezi Bobby, és kiveszi az üveget a hűtőszekrényből.

Kovászos uborkát eszünk, az üveg két oldalán állva.

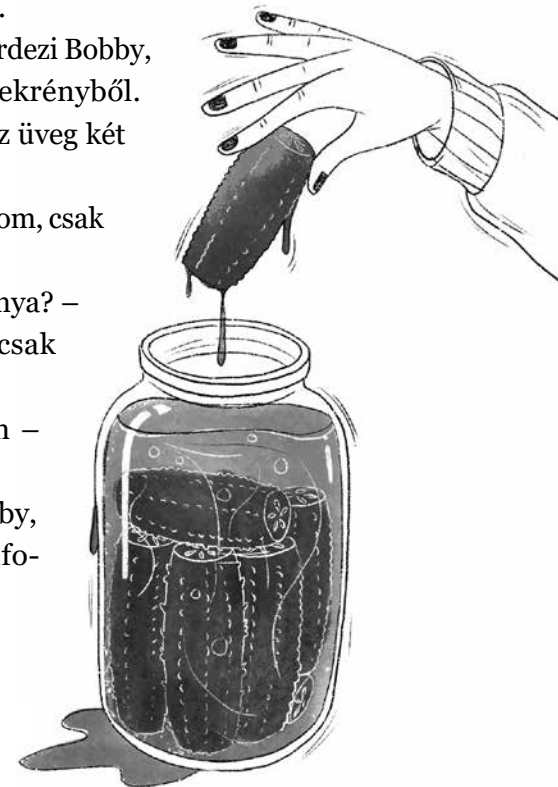
Igazából egész jó reggeli. Finom, csak sós.

– Kérsz kovászos uborkát, Anya? – kérdezi Bobby, amikor már csak kettő maradt.

– Nem, köszönöm, drágám – kiáltja Anya a fürdőszobából.

– Most jobb? – kérdezi Bobby, miután az utolsó kettőt is elfogyasztottuk.

Bólintok.

– Már csak ezer liter vizet kell innom rá, és minden rendben lesz – felelem.

2.

A nap hátralévő része addig, amíg Jimmy Jeeves értem nem jön: huss. Vagy teknős. Vagy mindkettő. Képtelen vagyok erre vagy bármi másra értelmes választ adni.

– Ööö... tíz – mondom például, amikor Randi felszólít.

Körülöttem vihogni kezd az osztály.

– Buffy – mondja Randi csüggedten. – Megy ez neked jobban is.

– Nem tíz? – kérdezem, majd mind azon nevetünk, hogy Randi milyen képet vág.

3.

Jimmy Jeeves a megbeszélte időpont előtt két perccel kanyarodik be a házunk melletti gondozóotthon elé.

Mondhatnám, hogy az apám, de képtelen vagyok rá.

Bőrdzsekit visel, pont, ahogy Anya mondta. És napszemüveget, pedig tél van. Sapka nincs rajta. Se kesztyű. Rám néz, és nem húzza le az ablakot. Finoman biccent, majd kinyitja az ajtót. Aztán megáll előttem, és leveszi a napszemüvegét. Hátra kell döntennem a fejem.

A szeme zölden és kéken szikrázik. Végignéz rajtam, a sietve összekapkodott síruhámon és mindazon, amit cipelek, a sílécen, a boton, a hátizsákon meg a sisakon.

– Jesus, milyen gyönyörű lány lettél! – vigyorog, és gyorsan megölel. – Nemsokára kásává olvasztasz majd a fiúk szívét.

Tudom, hogy nem igaz, de jólesik, hogy ezt mondja. Ezek

szert legalább nincs kedve a ruhámat kritizálni, pedig nem olyan szép, mint az övé.

Csinos a barna, kopott bőrdzsekiben, a farmerben és a cipőben, úgy néz ki, mint egy cowboy. Az autója is menő. De alig-ha környezetbarát.

– Ez környezetbarát autó? – kérdezem, miközben az Økerveien-en robogunk.

– Igen! – feleli Jimmy. – Mindenki örül, amikor lát ilyen szép autót. Jó környezetet ad.

– Norvégiában most mindenkit a hibrid autók érdekelnek. Az elektromos autók.

– Á, dehogy – mondja Jimmy. – Mindenkit olyan autó érdekel, mint ez.

Bólogatok magamban.

– Most többet fogok találkozni benneteket, téged és a testvéredet, mennyi idős is...

– Bobby?

– Igen! Pontosan. Bobby. Mennyi idős Bobby? Nyolcéves?

– Tíz. Augusztusban lesz tizenegy. Akkor majd azzal fog dicsekedni, hogy egyidősek vagyunk.

– Egyidősek vagytok?

– Nem! Dehogyis. Te nem tudod?

– De, csak te azt mondd, hogy egyidősek vagytok, és azért...

– Hát, ugye, kevesebb, mint egy év köztünk a korkülönbség. És ezért van néhány hét, amíg mindketten ugyanannyi évesek vagyunk. Olyankor szeret dicsekedni.

– Ezek a fiúk, Buffy, a fiúknak kell mindig dicsekedni valamiért. Ezért beszélek először veled, hogy Bobby ne dicsekedjen azért, hogy van neki apuka.

– Hogyhogy ne?

– Úgy értem, még ne. Nemsokára. Éppen visszaköltözöm Norvégiába, ügyeket intézem, dolgokat rendezek, valami nagyon jó dolog lesz, tudod.

– Arra – mutatok a célpontra, mivel nem tudom biztosan, tudja-e Jimmy, merre van a Grefsenkleiva.

– És sokkal többet fogunk találkozni, lesz rendszeres kapcsolattartás, ugye úgy hívják?

Bólintok.

– Valami... bűncselekményre készülsz? – kérdezem óvatosan.

– Haha – nevet Jimmy. – Ez jó. Bűncselekmény. Igen. És nem. Nem kifejezetten bűncselekmény. Inkább fuvarozás, ha érted, de nem csempészés, egyáltalán nem, csak segítek embereknek, akik segítenek nekem, mondjuk így.

Egészen máshol parkol le, mint ahol a többi szülő szokott.

– Nézd csak – mondja, és benyúl a dzsekije mellső zsebébe, elővesz néhány bankjegyet, majd kihúz közülük két ötszázast.

– Egy neked, egy meg Bobbynak – mondja.

– **Pénz?** – kérdezem. – **Miért?**

– A szülők pénzt adnak a gyerekeknek, ez ilyen, Buffy.

– Köszönöm – suttogom.

A bankjegyek égetik a tenyeremet. Annyira forróak, hogy felhevítik a karomat és a szívemet. Odahajlok Jimmyhez és

megölelem. Az arca egészen más, mint Anyáé, hideg és lapos, meg borostás.

Jimmy nem segít kivenni a sífelszerelésemet. Szédítő tempóban pötyög valamit a mobilján. Meg kell kocogtatnom az ablakot, hogy tekerje le.

– Yes, Buffy – mondja. – Most intézni kell dolgokat. Neked edzeni kell. Nekem dolgozni kell.

– Értem jössz edzés után? – kérdezem.

– Ma? Nem, nem, dehogy. Megyek, tudod, kislányom. Indulnom kell most.

– És jövő csütörtökön?

– Nem hiszem, jövő csütörtökig nagyon kevés idő van. De nemsokára. Oké?

– Oké – bólintok.

Jimmy beindítja a motort, és a kerekeket kipörgetve kifordul az útra. Akkora gázt ad, hogy a hócsomók tűzijátékként spriccelnek szét körülöttem.

4.

– Elhoztak? – kérdezi Kaia a sífelvonón.

Bólintok.

– Anyukád?

– Neki jogosítványa sincs – mondom és elmosolyodom.

– Akkor ki volt az?

– Egy... rokon – válaszolom, és még jobban mosolygok.

– De Buffy – mondja Kaia –, neked nincs is családod.

Még jobban mosolygok.

Rákacsintok, elfintorodom, mire ő is felnevet.

Pedig előfordulhat. Nem elképzelhetetlen. Egyáltalán nem lehetetlen, hogy van apám, aki azt szeretné, ha apának hívnám.

Amint felérünk a dombtetőre, nem bírok várni. El-lököm magam a bottal, és suhanok lefelé a domboldalon, kis gombóccá gömbölyödöm össze a síléc közepén, és érzem, ahogy a sebességtől kipi-rul az arcom.

5.

– Itt az utolsó lehetőség jelentkezni a húsvéti edzőtáborra – mondja Bengt, és ránk néz. Egy fáradt csapat áll előtte. Bengt jó néhányszor felhajtott minket a dombtetőre, és különböző gyakorlatokkal levezényelt bennünket.

Nemsokára elolvad a hó, ismételtette. Addig üssük a vasat, amíg meleg.

– Van még valaki, aki eljön a húsvéti edzőtáborba Hafjellbe ?

Az ötszázas apróra zsugorodik a zsebemben. Majd nagyot rúg belém és a kabátomba, és összerázza a gondolataimat. Az ujjaim kiugranak a kesztyűből, előveszik a bankjegyet, és átnyújtják Bengtnek.

– Én is jövök – mondom.

– De örülök! – feleli Bengt. – Rettentően örülök. Segíts kitölteni a papírt.

Lent a parkolóban odalép hozzám Kaia.

– Neked van pénzed az edzőtáborra? – kérdezi.

– Előfordulhat – mondom rejtélyesen.

– Ugye tudod, mennyibe kerül? Az ötszáz csak az előleg, csak egy része az egész összegnek.

– Ne aggódj – felelem ingerülten. – Képzeld, Anyának lett munkája.

10. hét, péntek

1.

Anya úgy ébreszt, hogy az orrát finoman az arcomnak nyomja.

– Ébredj, kicsikém – suttogja.

– Elaludtunk? – motyogom.

– Nem! – kuncog Anya, és kivonul. Hallom, hogy átment Bobbyhoz.

– Ideje felébredni, kis hercegem.

– Én soha nem szoktam elaludni – feleli Bobby.

Anya még jobban kuncog. Valamit motyognak. Felveszem a ruhámat, ennek a pulóvernek a hóna alatt is lett egy lyuk, amit Anyának meg kell varrnia, és a nadrágom is rövid egy kicsit (az nem kifejezés, mondaná Randi). Még jobban felhajtom a szárát, hogy ne legyen annyira feltűnő.

Anya és Bobby a konyhában ül. Az asztalon egy kosárban zsemlek gőzölögnek. Anya tányérokat, gyertyát tett ki az asztalra és három pohár vizet jégkockával.

– Mi ez? – kérdezem suttogva, és a zsemlére mutatok.

– Te nem tudod, mi az a zsemle? – kérdezi Bobby.

– Miért gőzölögnek?

– A sütőben sütöttem ki őket – mondja Anya vigyorogva. – Tegnap vettem. Elősütött zsemle. Most sütöttem ki őket. Azért gőzölögnek, mert még melegek.

– Ó – felelem.

– Felvagnál nekem egyet? – kérdezi Bobby.

– És egyet nekem is – kérem.

– Meg egyet nekem is! – mondja Anya, és a fejét hátrahajtván a mennyezet felé nevet. – Ide nézzetek! – nyom a kezünkbe egy-egy fél zsemlét, és magának is vesz egyet, aztán arrébb mutat: vaj és lekvár.

– Tehetünk rá **mindkettőt?** – kérdezi Bobby meglepetten.

– Megérkezett a családi pótlék! – mondja Anya vidáman. – Ezen kívül tegnap segítettem Oddnak visszaváltani az üvegeket. Azóta, hogy ott lakik, tizenöt éve, még soha nem váltott vissza semmit. Az egész tárolója tele volt. Háromszor kellett fordulnunk a kocsihoz. És megkaptam a pénz felét! Gondoljatok bele – a felét!

– Az mennyi? – tudakolja Bobby.

– 450 korona – suttogja Anya. – Hazafelé végig a kezemben tartottam. Bementem a Kiwibe, és most nem féltem. Az üzletekben mindig félek, mert mi van, ugye, ha nincs elég pénz a kártyámon, de tegnap az egész boltot megvehettem volna!

– Azért az egész boltot csak nem – ellenkezik Bobby.

– De legalább 30 liter tejet. Képzeljétek csak el! Teli bevásárlókocsival odaállni a pénztárhoz! Ez mind magának lesz? Igen. Nagyon szeretheti a tejet. Igen, nagyon, fontos vitamin- és kalciumforrás. Imádom a tejet! Mondhatnám.

Anya betömi a szájába a zsemlét, és felvág még egyet.

Az én zsemlém annyira finom, hogy szinte sajnálom megenni. Összeborzongok.

– Gondoltál valaha arra, hogy kitegyél minket egy erdőbe? – kérdezem. Majd hozzáteszem: – Mert néha nehéz lehet a gyerekekkel. A kisbabákkal.

– Nem! – feleli Anya mosolyogva. – Tudjátok, veletek sosem volt nehéz, minden más volt nehéz.

– Például mi?

– Hát... Állati nagy gond volt, hogy nem volt hol laknunk.

– Ó – felelem.

– De az ember hozzászokik. Nem igaz? Hiszen ti is ott voltatok. Valamennyire emlékeztek rá, bár még kicsik voltatok.

– Jobban szeretek itt lakni – jelenti ki Bobby határozottan.

– Bárcsak minden reggel zsemlét ehetnék – mondom, és kinyalom a tányéromat.

– Ha minden reggel ezt ennéd, akkor most nem találnád anyyira finomnak – mondja Anya.

– Értsd meg – mondja Bobby komoly képpel. – Nem lehet mindennap karácsony.

Átpöckölök néhány morzsát az asztal fölé, és Bobbynak el kell hajolnia, hogy ne találjam el.

– Gyerekek – szólal meg Anya –, mit szólnátok, ha megkennék pár zsemlét, és azt vinnétek uzsonnára?

Természetesen bólintunk. Anya elkészíti a zsemléket, és büszkének látszik. A fülbevalója már-már valamiféle hajpántnak néz ki, amit a feje köré teker. Ettől egy hercegnőre hasonlít. Amikor Anya örül, szinte ragyog körülötte a levegő.

– És tettem pénzt a feltöltőkártyákra is – mondja, és mosolyog magában.

– Fejenként mennyit? – kérdezi Bobby.

– Ötvenet mindkettőtöknek, kedvesem.

– Mert hát... – kezdi Bobby – ... mindenképp egyformán kell kapnunk – fejezzük be kórusban a mondatot, és Anyával együtt felnevetünk.

Bobby előhúzza a mobilját a zsebéből, és bepötyög egy számot. Azonnal kap egy sms-t, amely megzizzen az asztalon.

Bobby megnézi és bólogat.

– Stimmel – mondja. – A telefon egyenlege 50 korona és 3 óra.

– Pénzt is kaptok – teszi hozzá Anya.

Eszembe jut az ötszáz, amit oda kellene adnom Bobbynak. Jimmy azt mondta, hogy becsempészhetném Bobby pénztárcájába, hogy ne legyen kérdés, kitől, hogyan és mikor. De Jimmy nem tudja, hogyan élünk. Soha nem terem nálunk csak úgy egy ötszáz koronás, és nincsenek más bankjegyek, amelyek között elvegyülhetne.

És most még Anyától is kapok pénzt?!

– Tessék – mondja, és mindkettőtöknek átnyújt egy-egy húszkoronást.

– Köszönöm! – mondja Bobby.

– Köszönöm! – mondom én is.

– Most mennem kell, sorszámat kell húznom a Szegényházban. Fél nyolckor nyit a templom.

– Lehet, hogy kapsz valami jó vacsorának valót – jegyzi meg Bobby tárgyilagosan.

– Vagy még egy csomag müzlit – mondom.

– Valami finomat mindenképp – mondja Anya, és megvonja a vállát.

– Bárcsak lenne autód – próbálkozom. – Bárcsak eljönne az apánk a kocsiján, és elvinne a Szegényházba. Örömlél neki?

– Micsoda?

– Hogy ne kelljen gyalog menned.

– Ha Jimmy autón jönne, akkor az csak lopott lehetne. Bele sem ülnék.

Anya kisuhan az ajtón. Arra gondolok, amit Jimmy mondott, hogy a nők azért haragszanak rá, mert szeretik. Nem tudom. Lehet, hogy Anya szereti Jimmyt?

Egyébként azt hiszem, hogy az Anyától kapott pénzen üdítőt fogok venni. Iskola után összejövünk Tirillel és másokkal. Ma, sokakhoz hasonlóan én is be tudok majd ugrani a boltba.

10. hét, péntek, megjegyzések:

Az időjárás teljesen elfogadhatónak tűnik, de ahogy kilépek az ajtón, érzem, hogy szemerkeél. Szóval esik. Nem a kedvencem, de az időjáráskedvelőknek bizonyára a kedvence. Egyesek nyilván azt mondják: eső nélkül nem nő semmi. Víz mindenkinek kell. De én csak azt érzem, hogy még egy adag szövetszalagot kellene a cipőmre ragasztani, mert a zoknim átázott és hideg, ami zavarja a lábamat. A lábam már azt hitte, hogy az élet csak zsemléből és lekvárból áll. Nincs tisztában az élet realitásaival.

Jellemzések:

Ma először zsemlét viszek uzsonnára. Vajas-lekvárosat. Hatodikban, a 10. héten. Ez aztán valódi jellemzés, Randi! Az életé, a zsemléé és az enyéem.

Tények:

Egyszer régen a drammeniek egy csecsemőt találtak a kiserdőben. Az újságban írtak erről. A kisbaba körülbelül akkor került oda, amikor mi, a 6.b-sek megszülettünk. Sajnálom a csecsemőt, akit az anyja kitett az erdőbe. Mi lett volna, ha hangyák másznak az orrába? Mi lett volna, ha nem találják meg?

– Elképzelni is rossz, hogy ilyen rettenetes dolgot tesz valaki – mondom az iskolában, és megmutatom a tegnapi talált cikket.

– Lehet, hogy az anyja szorult helyzetben volt – mondja Elena. – Vannak, akiknek nagyon nehéz az életük.

Erről megint Anya jut eszembe, aki alig töltötte be a tizenéveskort, amikor megszülettem, és nem sokkal később Bobby is megszületett, a pasija pedig lelépett. És nem volt hol laknia.

11. hét

**„A szívünk nő, valahányszor használjuk.
A fenekünkre ennek a fordítottja igaz.”
LILLIE BERG**

11. hét, hétfő

1.

Majonéz és egy nagy vödör eperlekvár áll az asztalon.

– Milyet kérsz? – kérdezi Bobby.

– Mindkettőből egyet – biccentek oda. – Vagy két ugyanolyat.

– Én majonézeset kérek – mondja. – A majonéz finom – és kinyom egy kígyót az egyik kétszersültre.

– Akkor én lekvárt kérek – mondom. – Hogy ne kelljen sorba állni.

Bobby nevet ezen. Hang nem jön ki a torkán, de a válla rázkódik.

– Élvezted a sakkozást a hétvégén? – kérdezem.

– Tényleg, nem mesélnél egy kicsit? – kérdezi Anya. – Hiszen alig láttunk. Jól ment a játék?

– Elment – mondja Bobby, és marad egy kis majonéz a felső ajkán.

– Szóval vesztettél – gúnyolódom.

– Nem – ellenkezik Bobby –, minden partit megnyertem, de nem voltak...

– Mik nem voltak? – kérdezi Anya ijedten.

– Nem voltak jó partik – mondja Bobby némi hallgatás után. –

Csak azért nyertem meg őket, mert könnyű volt.

– Ó – mondja Anya.

– Ó – mondom én is.

– Elfelezem a két uzsonnás doboz között – mondja Anya, és megzörget egy zacskó mélyhűtött kelbimbót az orrunk előtt. – Ebédre felenged.

– Kelbimbó – mondja Bobby. – Nyami.

Fogok egy hatalmas kanál lekvárt, és betolom a számba.

Anya nevet, amikor meglátja. Aztán falfehérré válik az arca, és hátrálni kezd.

– Bocsánat – mondom szégyenkezve. – Nagyon finom a lekvár.

– Magamra emlékeztetsz. Én is ezt csináltam. Régen.

Anya hirtelen megfordul, és kimegy a konyhából.

– Anyukád kinevetett? – kiáltom utána, bár tudom, hogy nem kapok választ.

– Lehet, hogy megverték – suttogja Bobby.

Döbbenten nézek az öcsémre.

– A gyerekeket nem szabad verni – suttogom vissza.

– Valaki mégis megteszi. Ha úgy gondolja, hogy fegyelmezni kell őket.

– Hogy megtanulják, hogy ne egyenek lekvárt? – kérdezem kételkedve.

– Igen.

– Nem tudjuk – mondom nyugodtabban, mint ahogy érzem magam.

Aztán arra gondolok, hogy Anyával ugyanazt tettük. És az én anyukám tud nevetni a mohó gyereken. De az ő anyukája egyáltalán nem nevetett. A nagymamánk, akiről soha nem halunk semmit, aki soha nem jelentkezik, és akit sohasem látogatunk meg. Egyedül annyit tudok, hogy Anya Tromsø mellől, egy kis településről származik. Szóval nyilván ott él az anyukája. A nagymamánk.

2.

És a kelbimbó...

Ki hozott kelbimbót uzsonnára?

Amint kinyitom az uzsonnásdobozt, az egész osztály felhördül: Pfuj! Buffy! Ne!

A kelbimbó felpuhult, és reggel hét óta gyűlik benne a bűz.

– Csukd be a dobozt – kéri a közelebb ülők.

Elena már el is menekült.

Nevetek, pedig szerintem is bűdös. Az osztálytársaim úgy menekülnek ki a teremből, hogy beszorulnak az ajtónyílásba.

– Hányásszaga van! – mondják.

– **Pukiszaga van!** – visítják.

– Olyanok vagytok, mint a halálra rémült hangyák! – mondom, és puha, vizenyős kelbimbókat dobálok a számba.

A kelbimbó nedves, zöld foltokat hagy az ujjbegyeimen.

Egy kicsit ragad.

Tényleg nem jó az íze.

Gondolom, rettentő egészséges.

Minden kelbimbótól, amit lenyelek, erősödnek az izmaim, javulnak a reflexeim, és felpezsdül a vérkeringésem. Az utolsó három szemig egészen rendben megy minden.

Akkor már győzködnöm kell magam.

– Gyerünk, Buffy – mondom. – Ettél már rosszabbat is.

3.

Amikor a szünet után bemegyünk, már nem nevetek olyan hangosan. Rothadt kelbimbó szaga tölti be a termet. És ebben kell önállóan dolgoznunk az önéletrajzunkon.

– Buffy – sóhajtozik az osztály többsége az első félórában.

– A kelbimbó egészséges! – válaszolom.

– Meghaloooook – mondja Elena.

– Annyira önző vagy – felelem. – Azt akarsz, hogy inkább haljak éhen.

– Jaj – mondja mindenki. – Böeeehh.

Görnyedten ülünk a képernyők előtt. A percek kelbimbótempóban (nagyon lassan) telnek.

– Muszáj szellőztetni – szólalok meg végül. – Ebben a szagban senki sem bír magáról írni.

– Én tudok! – mondja Ki Mimi.

– Téged leszámítva – mondom, felmászom a padra, és a szellőzőnyílás felé nyújtózkodom.

– Rólad írok – közli Elena. – Benne vagy az önéletrajzomban. Te meg a kelbimbó.

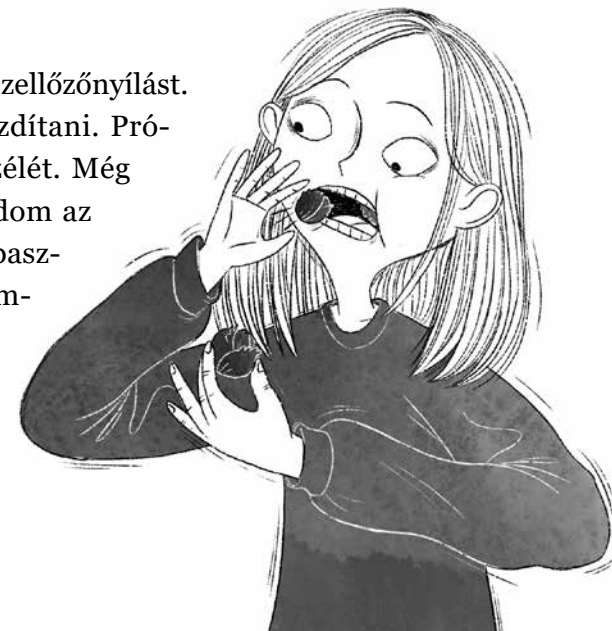
– Szerintem nem kéne – mondja Tiril, miközben próbálok felugrani a mennyezetig. Egy széket teszek a pad tetejére. Na, most már elérem.

– Ne kérdezzük meg inkább Randit? – kérdezi Kaia.

– Ne – felelem. – Meg kell mentenem Elenát. Mindjárt meghaaaaaal.

Próbálok kinyitni a szellőzőnyílást. Nem sikerül megmozdítani. Próbálok megfogni a szélét. Még erősebben. Megragadom az ujjammal, és rácsimpaszkodom a teljes súlyommal, és...

BAMM!

A padlón fekszem, kezemben a nyílás fedele, és érzem, hogy nem kapok levegőt.

Aztán némi hebegés újra tudok levegőt venni. Kelbimbóbúzó levegő árad a tüdőmbe.

– Buffy? Jól vagy? – Randi arca hajol fölém.

– Buffy direkt tépte le a szellőzőt – jelenti ki Ruben. Még mindig haragszik amiatt, hogy a mobilja a vécébe esett.

11. hét, hétfő, megjegyzések:

Az időjárás, röviden:

Legyen megint hideg, gondolom az iskolából hazafelé menet. Legyen megint hideg. Legyen hideg.

Otthon megnézem az ablak külső részén lévő hőmérőt: plusz 10 fok.

Na és ez a jellemzés?

Odalépett hozzám Ruben, és azt mondta: beadtuk javításra a mobilomat.

– Örülök, hogy meg lehet javítani – mondtam.

– Anya szerint annyira szegények vagytok, hogy nem fizethetjük ki veletek a javítást – folytatta –, nekünk kell állnunk.

Ruben azt akarta elérni, hogy szégyelljem magam, amiért nem tudom kifizetni a javítást. De nem szégyellem magam. Ha lenne pénzem, a húsvéti edzőtáborra költeném.

Hogy mi itt a jellemzés? Az, hogy Ruben ezt akarta mondani nekem: Ruben ilyen. Ez mutatja a jellemét. Jellem = személy = a személyiségét mutatja = leírja a személyiségét = jellemzés.

De: szerintem a gumigyűrű fontosabb a mobiltelefonnál. A kőkorszak óta velünk van.

Furcsa, de tény:

Egy indiai férfi elhatározta, hogy megeszik egy autót. És meg is ette. Apránként. Annyira én még soha nem voltam éhes. Persze nem éhes volt. Be akarta bizonyítani, hogy az ember bármit le tud küzdeni. Azt hisszük, hogy az autó nagyobb és jobb az embernél, de az ember, ha akarja, meg tudja enni az autót, vagy szögeken tud járni (az a férfi ezt is úzte), vagy ki tudja tépni a szellőzőnyílást a mennyezetről. És így tovább. Azáltal, hogy ezt a szellőzőnyílásokhoz kapcsolom, e tény összefügg az én életemmel, amelyet itt és most élek Norvégiában. Mindannyiunknak véghez kell vinnünk dolgokat. Nem igaz? Néha nehezeket is.

11. hét, kedd:

1.

– Az ott nem Bobby? – kérdezi Tserendia, amikor az első szünet után bemegyünk az udvarról.

És valóban.

Bobby a hetedik osztályhoz vezető lépcsőn tart felfelé. Ott semmi dolga. Az ötödikesek ezen az emeleten vannak.

Odamegyek hozzá.

– Rosszfelé mész – mondom neki.

– Nem – feleli.

Hetedikesek tódulnak el mellettünk a lépcsőn felfelé.

– Te megvakultál a szünetben? Vagy azt hiszed, hogy hetedikbe jársz? – hebegek.

– A hetedikesekhez megyek matekóra – néz rám Bobby.

Ebben a pillanatban néhány lépcsőfokkal feljebb tőlünk megáll Ludvik Dal, és integet.

– Szia, Bobby! Gyere. Ülj mellém.

– Ő még csak ötödikes! – tiltakozom.

– Az öcséd szuperokos – mosolyog Ludvik. – Mindent tud!

– Elkéssel az óráról – mondja Bobby, és megy tovább Ludvikkel.

– A Refstad iskola felzaklat engem! – panaszolom el Randi-nak, amikor elrendezkedünk a padban.

– Hogyhogy?

– Hagyja, hogy az öcsém hetedikbe járjon!

– Azért hagyja, mert jó matekból. Kihívásokra van szüksége.

Ettől majd leszokik arról, hogy órák alatt járkáljon.

– Na és én?!

– Igen? – néz rám Randi.

– Nagyobb vagyok nála. Én is hadd járjak be valamelyik hetedikes órára. Hogy igazságos legyen.

– Van valami, amiben kiemelkedően jó vagy?

– Igen. Síelésben.

– Úgy értem, az iskolában.

– Nem! Na és?

– Minden rendben lesz, Buffy.

– Miért nem lehet Bobby ügyes ötödikben? Miért muszáj átmennie?

– Most pedig kezdjük a következő feladatot – zárja le Randi. – Vegye elő mindenki az angol szöveget tartalmazó lapot, és 1) másolja ki azokat a szavakat, amiket nem ért, 2) nézzen utána, mit jelentenek, és 3) írja le háromszor az angolfüzetébe.

2.

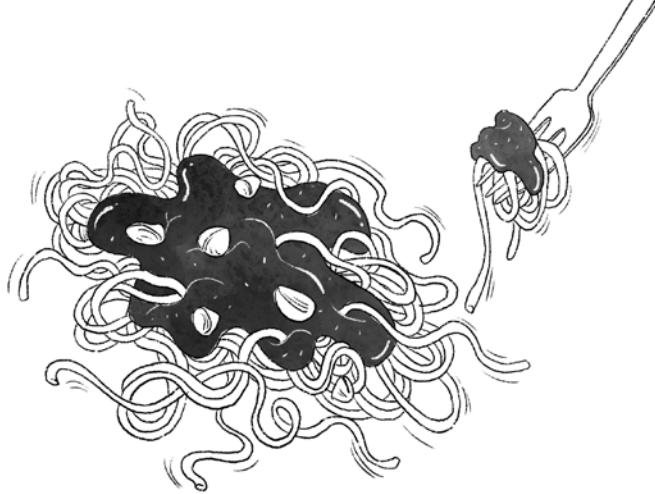
Vacsorára spagettit eszünk paradicsomszósszal.

– Nagyon finom! – fakad ki belőlem két falat között. – Egész nap bírnék spagettit enni szósszal. Reggeltől estig. Megállás nélkül.

– És a siedzés? – kérdezi Bobby komoly képpel.

– Egy siedzés nélküli napon – helyesbítek.

– Tettem egy kis vaját a spagettire – magyarázza Anya. – Miután leszúrtem. A Szegényházban kaptam két csomag vaját. Az sok. Együnk csak vaját valamelyik vacsorára?

– Lehet azt? – kérdezi Bobby.

– Mindent lehet – mondja Anya –, de nem tudom. Lehet, hogy furcsa lenne. Ülünk le egy-egy villával, és kaparásszuk a vajat? Vagy tegyük mindenki tányérjára egy darabot?

– Biztos elég egészségtelen – jegyzem meg, és elképzelem a vajdarabot.

– Nem – feleli Anya. – Ha nem úgy csináljuk, hogy tizenhárom napon át nem eszünk vajat, de a tizennegyedikén sokat, akkor két hétre el tudjuk osztani az általunk fogyasztott vajat. Úgy nem fog megártani.

– A vajdarabtól függ – mondja Bobby. – A térfogatától, az átmérőjétől és a súlyától.

– Hidegen kell tálalni – teszi hozzá Anya. – Vagy megsüssem, esetleg megfőzzem?

– Vajleves – mondom.

– Alig várom, hogy felforduljon a gyomrom a vajtól – mondja Bobby.

Sokáig nevetünk, Anya a legtovább.

– Vajleves – töröl ki egy könnycseppet a szeméből. – Ezt Oddnak is elmesélem. Mindig meglepődik, amikor elmondom, mit

eszünk. Ő rendkívül... védett életet él, hogy úgy mondjam. Mellette nagyon felnőttnak és racionálisnak érzem magam, pedig idősebb nálam. Én mindent tudok, ő viszont csak néhány dologról tud rengeteg mindent – például az esernyőkről. A szekrényekről. Bárcsak több csütörtök is lenne egy héten, hogy több időt tölthessek vele!

– Ez úgy hangzik, mintha egymásba szerettetek volna.

– Barátok vagyunk – mondja Anya. – De ez munka, igen, az a munkám, hogy a barátja legyek. Nem furcsa? Tudjátok, mit kell csinálnom a héten?

– Mit kell csinálnod? – kérdezi Bobby.

– Ki kell nyomtatnom egy adóigazolást, és be kell adnom a munkáltatómnak – suttogja Anya. – Vagy el kell küldenem e-mailben. Csatolmányként. Felhívott egy nő, és mindent elmagyarázott. Mondtam, hogy jó, elintézem. De fogalmam sincs, hogyan fogom.

– És az álláskereső tanfolyamok, amikre jártál? – kérdezem.

– Tudom, hogy tanultunk ilyeneket – mondja Anya –, de nem emlékszem. Ki emlékszik ilyesmire? Hacsak nem zseni. Tudjátok, hogy a felső tagozat után nem jártam tovább iskolába. Nem titok.

– Hogy artistáskodj, gólyalábon – jegyzem meg.

– És a testfestéstől úgy néztél ki, mint egy krokodil, nagy mellekkel – teszi hozzá Bobby.

– Például – kuncog Anya.

– Bemehetsz holnap a könyvtárba – mondom. – Használhatod az ottani internetet, rendelsz egy adóigazolást onnan, ahonnan adóigazolást lehet rendelni, és postán kiküldik. Vagy ki nyomtathatod a könyvtárban.

– De az pénzbe kerül – mondja Anya.

– Vagy mellékelheted az e-mailhez – teszem hozzá.

– De nem tudom, hogyan kell – mondja Anya. – Már csak a szó is: mellékelni, mellé kelni. Mit jelent ez? Hogy lehet valami mellé kelni? Mindig ez jut róla eszembe.

3.
Eddig ez a legrémesebb utam az edzésre. A sok ruhában teljesen kimelegszem. Csorog a hátamon az izzadság. Életemben először, gondolom magamban.

Imádom érezni az izzadságot.

Szövegekben jól ismert szerzői eszköz.

Az ember leírja, hogy csorog rajta az izzadság, és az olvasó máris tudja, hogy érzi magát az illető.

Lehet, hogy ezzel kellene kezdenem az önéletrajzomat?

Érzem, ahogy a hátamon csorog az izzadság.

Mintha megnyitnának egy melegvizes csapot.

Más lányok feladták volna az Árvoll bevásárlóközpontnál, de én, Buffy Berg, továbbtrappolok.

A csúcs felé.

Szeretettel köszöntelek annak a lánynak az önéletrajzában, aki szereti a csorgó izzadságot... a kelbimbót, a karfiolt... a sílést és...

Nem, nem jut eszembe több.

Ehh.

Hú.

Jaj.

A bugyim hátsó részét átáztatja az izzadság, és rátapad a fenekemre. Viszket.

Még gyorsabban szedem a lábam, hogy hamar vége legyen.

Ha aznap nem üdítőre költöttem volna azt a húszkoronást,

vehettem volna rajta buszjegyet, de az üdítő üdítő, és amit elköltöttem, elköltöttem.

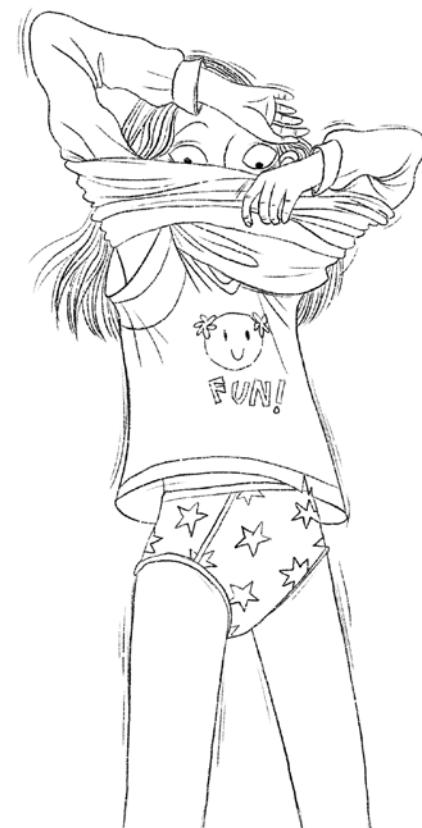
A parkolóban mindent ledobok a földre, ami nálam van, és lerángatom magamról a ruhát. Mindent, a pólót kivéve. Mármint a felsőtestemen. Aztán egy szál pólóban felveszem a síbakancsomat. Csodás érzés, ahogy levegő éri a testemet. A hajam ragad, és nehéz az izzadságtól. Összefogom valamiféle kontyba, de aztán megint kiengedem. Elvégre csősálat és sisakot is kell vennem. Előrehajolok, és borzolgatom a hajamat, hogy átszellőzzön.

Aztán lehúzó a nadrágomat, hogy a fenekem is szellőzzön. Egy anyuka éppen edzésre hozza a fiát kocsival, rám mered, meg a fenekemre. A fejét csóválja.

– Hallott már a levegőről? – kérdezem. – Hallott már a szelöltetésről?

Miután kellemesen lehültem, felhúzó a nadrágom, felveszem a többi ruhámat, felcsatolom a sisakomat, a sílécet, kesztyűt húzó, és elindulok a többiek felé.

Végre!
Edzés!

11. hét, szerda

1.

Hogyan fogok én 4500 koronát szerezni a húsvéti edzőtáborra?

Kora hajnalban felébredek, és csak morfondírozom az ágyban.

Ötszázat kérek kölcsön Bobbytól. Mert nem fog ellenkezni.

Mert nem is tud a pénzről.

És ha megszerzem a többit? Hogyan fogok odajutni?

Mit fogok mondani Anyának?

Anyát ebbe nem keverhetem bele, döntöm el. Tudom, hogy nincs 4000 koronája. Tudom, hogy nem tud elvinni autóval. Igazságtalan lenne megkérdezni is. Azt is tudom, hogy ha van 4500 koronám, és egyedül eljutok a húsvéti edzőtáborba (elvisz az edzőm?), akkor nem fog tiltakozni.

Adjam fel? Szóljak, hogy mégsem tudok elmenni?

De hiszen annyira jól megy!

Minden egyes edzésen megdicsérnek.

A húsvéti edzőtábortól szuper jól fog menni.

Arra születtem, hogy meredek domboldalakon száguldjak lefelé. A génjeimben van. Az őseim ősidők óta ezt csinálták. Csak Anya nem. Mindenki más születésétől fogva hegyoldalokban suhant lefelé. A családi vér a meredek domboldalak felé hajt.

Vagy sakkozni akar.

11. hét, szerda, megjegyzések:

Ez a mai jellemzés:

– Honnan tudja mindig, hogy nem azt csinálom, amit éppen kellene? – kérdezem Randit, amikor a vállamra teszi a kezét. – Ugyanúgy ülök itt, mint a többiek.

– Elkezdesz bambulni – mondja Randi.

– Bambulni?

– Magad elé meredni – magyarázza, és megmutatja, hogyan szoktam. – Aztán felfelé bámulsz, így.

– Azt hittem, úgy ülök, mint mindig (találd ki, mi itt a jellemzés).

És akkor az időjárás:

Ma felakasztottam a télikabátomat az öltözőben. A nap hátralévő részében ott maradt. Az összes többi télikabáttal együtt. Iskola után minden télikabátot begyűrtünk az iskolatáskába. Mindannyian pulóverben mentünk haza. Csodás volt.

Tények:

Jobb vagyok síelésben, mint Bobby sakkban. Ebben egészen biztos vagyok. Majdnem.

11. hét, csütörtök

1.

El kell adnom valamit!

Ahelyett, hogy készülődnék az iskolába, benézek a szekrényekbe és a fiókokba. Keresek valamit. Amiért adnak négyezer koronát.

Megállok, az ágyamat nézem. Vajon el tudnám adni? Nem hiszem, hogy bárkinek kellene. Anya ingyen kapta. Nyikorog, és tele van matricákkal, amiket megpróbáltam levakarni.

Igazából semmi sincs a szobámban, ami bármit is érne. Kimegyek a fürdőszobába. Bobby fogat mos, és közben magát bámulja. A mosdó talán ér valamit, eladhatnám a mosdót? És a vécét? Nem. És a mosógépet?

Esetleg eladhatnám a mosógépet?

A mosógép biztos sok ezer koronát ér. Kimoshatnám a ruháinkat kézzel, amíg Anya és Bobby alszik. Akkor Anya észre sem veszi, hogy eltűnt a mosógép.

Hm.

Eddig ez a legjobb lehetőség.

A mobilommal készítek egy képet a mosógépről.

– Miért fényképezed le a mosógépet? – tudakolja Bobby.

– Mert szép – felelem.

– Szép? – kérdez vissza Bobby.

– Szebb, mint te – gúnyolódom.

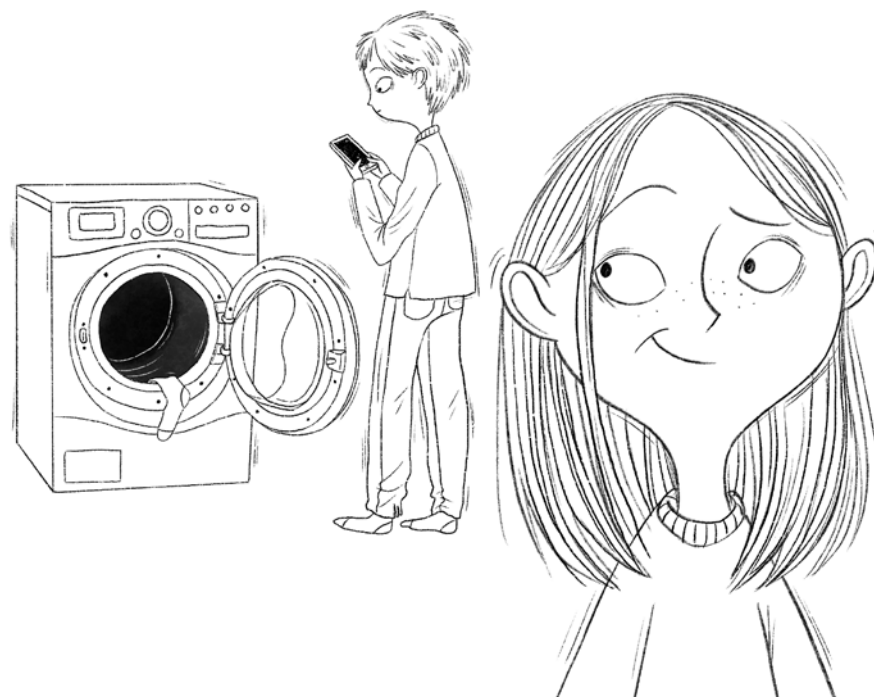
Később látom, hogy Bobby is lefényképezi. Először nevetek rajta. Aztán arra gondolok, hogy kár. Így már tutibiztos rá fog kérdezni a mosógépre, ha eltűnik: – Anya, hol az a szép mosógép? A fenébe.

Hát. Most nem tudok megoldani minden problémát. Egyszerre csak egyet. És az első számú probléma a pénz.

Az iskolában feladok egy hirdetést a finn.no oldalon. „Mosógép eladó 4000 koronáért.” Feltöltöm a fényképet.

2.

Úgy telik el a nap az iskolában, hogy igazából nem is emlékszem rá, mi történt. Tanultam bármit is az után, hogy kiraktam a hirdetést a finn.no-ra? Szerintem igen.

Mert ezt csináljuk az iskolában. Tanulunk dolgokat. De ha valaki megkérdezi, mit tanultunk, a válasz: fogalmam sincs.

3.

Az idej utolsó edzés. Sílécce a lábamon. Lenézek a latyakos hóra, belesüpped a léc. Ezek szerint többet nem kell cipelnem a lécet. Ezzel vigasztalom magam. Lehet, hogy erőnléti edzésben is ős-tehetség vagyok? Lehet, hogy még jobban megdicsérnek majd amiatt, hogy hány fekvőtámaszt tudok csinálni?

– Vigyázzatok a kopár foltokra – mondja Bengt, és elmagyarázza, mit gyakoroljunk.

Kanyarodáskor latyakot fröcskölünk egymásra. Olyan ez, mint a pocsolóautókon átgázoló autók közelében sétálni.

– Elég lesz – mondja Bengt egy órával később. – Fejezzük be, mielőtt még valami komoly baj történik.

Letörölöm az olvadt havat a szemüvegemről.

A hajam is csöpög.

4.

– Martilaput láttam! – mondja Anya, amint kinyitja az ajtót. – A központban – folytatja. – Kis fűcsomókból kandikáltak ki, ahol elolvadt a hó. Egy napos fal tövében.

Tudom, hogy Anya szereti figyelni a martilaput és más virágokat, ezért csak bólintok, és kisietek hozzá az előszobába. Felakasztja a kabátját, és megölel.

– Mindjárt akkora leszel, mint én – mondja elégedetten, és megsimogatja a vállamat.

– Gyorsabban nőök, mint Bobby – mondom.

– Tényleg, kislányom, lehet, hogy két méteres leszel, és erős, mint egy óriás!

11. hét, péntek

1.

Már délután van. Zsák és szatyor is van nálam, és üres üvegeket keresek. Ha találok 2000 üres üveget, lesz elég pénzem az edzőtáborra. De talán 1500 is elég, ha sok nagy üveget találok.

Ha egész hétvégén üveget gyűjtök, biztos lesz elég.

Megveregetem a saját vállamat.

Elvégre nem biztos, hogy bárki meg akarja venni a mosógépet.

Eddig senki nem küldött e-mailt.

Egy másik lehetőség Jimmy Jeeves. Éppen költözik vissza Norvégiába. Hozzánk. Ő maga mondta. Az apám. Vajon honnan jön? Az USA-ból, elvégre onnan származik? Az messze van. Nem is csoda, hogy nem hallottunk felőle.

Többet fog találkozni velünk, a gyerekeivel. Ő maga mondta. Lehet, hogy nemsokára megjön? Lehet, hogy ad még pénzt? Nem tudom, mi a szokás. Egyszer ötszáz, aztán soha semmi több? Vagy minden találkozáskor ötszáz? Talán tőle kérhetnék pénzt a húsvéti edzőtáborra. És talán belemenne. Lehet, hogy el tudna vinni Hafjellbe? Esetleg be tudja fizetni a klubtagsági díjat, hogy a próbaidőszak lejártá után rendszeren be tudjak iratkozni?

Hirtelen megállok, és pislogok.

Lehet, hogy azt tervezi, hogy velünk ünnepli a karácsonyt.

Talán el akarja mesélni nekünk, kire hasonlítunk a családjából.

Lehet, hogy nyaralni is el akar menni velünk.

Mire az iskolába érek, három üres üveget találok. Ez 6 koronát hoz a konyhára. Nem rossz. Akkor már csak 3994 korona hiányzik.

Az iskola előtti aszfalt hómentes. Egyedül Ludvik Dal áll ott. A kosárra dobást gyakorolja. Elmegyek mellette, hogy megnézzem, vannak-e üres üvegek a szemetesekben. Nincsenek. De aztán megállok, és csak bambulok, ahogy Randi mondja.

Ludviknek szinte minden dobása kosárba talál.

– Megpróbálsz? – kérdezi.

– Nem kellene labdát vennem a kezembe – mondom. – Ezt te is tudod.

– Lehet, hogy csak gyakorolnod kellene.

– Nem félsz? – kérdezem, amikor átnyújtja a labdát.

– Úgy nézek ki, mint aki fél? – kérdez vissza Ludvik.

Megpróbálok kosárra dobni, és félremegy. Próbálok újra. Megint félremegy, de nem tettem kárt senkiben. Így hát még idejében feladom.

– Köszönöm a lehetőséget.

Ludvik tovább gyakorol, újra meg újra kosárra dob.

– A mennyiségi edzés számít – mondja, és rám sem néz.

– Tudom! – felelem. – Ezért megyek húsvéti edzőtáborba. Hafjellbe.

– Úgy hangzik, mint ami sokba kerül – mondja, és megint a kosárba talál.

– Tudom – válaszolom. – Lehet, hogy mégsem engednek el. Meglátjuk.

11. hét, péntek, megjegyzések:

Az időjárás olyan, hogy vacsora után Anya szélesre tárta az összes ablakot. A szél átsöpört a szobákon.

– Érzitek a tavasz illatát? – kérdezte.

– Régebben nem nyitottad ki az ablakot – állapította meg Bobby. – Attól féltél, hogy kiesünk és meghalunk.

– Igen – mosolygott Anya. – Amikor beköltöztünk, félttem. Azelőtt soha nem laktam a nyolcadikon, ti pedig kicsik voltatok.

– Elsőbe és másodikba jártunk – tiltakoztam.

– Most pedig ötödikbe és hatodikba – bólogat Anya.

Jellemzés:

Már nem 34-es cipőt hordok. Hanem 35-öset. Ez hivatalos. A lábujjam elől kilóg, és kinyomja a ragasztószalagot. Végre. Muszáj új cipőt szereznem. Anya hétfőn bemegy a Szegényházba, mert ott ruhát és cipőt osztanak. Remélem, egy 36-os lábú éppen 35-ös Converse-t vett véletlenül, amit aztán újonnan eladományozott, és én megkaphatom.

Tények:

Kiragasztok egy papírt a lépcsőházban. Mosógép eladó. Alatta az én mobilszámom.

12. hét

**„Kétszázadosok nem nőnek a fán.”
LILLIE BERG**

12. hét, hétfő

1.

Randival átmentünk egy másik terembe, hogy ne beszéljek olyan hangosan, hogy a többiek ne tudjanak dolgozni.

– Nem én kezdtem hangosan beszélni – tiltakozom. – Inkább Sirit, Iramot és Danilovot hívja át ide. Nekik lenne szükségük egy kis szünetre.

– Nyugi – mondja Randi, és közben papírokat lapozgat.

– A tanárnő is kiabálna, ha kitörlődne az önéletrajza – mondom. – 342 szavam volt, Randi, 342 szó rólam. Annyit soha nem fogok tudni újra megírni.

– Szünet – formálja Randi a szót a szájával. – Szü. Net.

Összegörnyedek a széken, és a körmömet piszkálom.

Pár perc múlva megpittyen Randi órája. Megnyom rajta egy gombot, aztán rám néz.

– Minden rendben, Buffy, ugye, tudod?

Bólintok. Csendben maradok, hogy Randi értse, hogy nem vagyok kiabálós.

– Mostanában sokat beszélünk az öcsédről – kezd csevegni –, a szünetekben, a tanáriban, mert igazán tehetséges fiú.

– Arról beszélgetnek, hogy Bobby tehetséges?

– Régebben folyamatosan járkált órán. És tudod, ez sok feszültséget keltett. De aztán kiderült, hogy tehetséges gyerek.

– Lehet, hogy rólam is kellene beszélgetniük, nem csak az öcsémről – mondom kissé sértődötten.

Randi kinyitja a száját, mintha mondani készülne valamit. Aztán hangosan felnevet.

– Szoktunk, Buffy – mondja, és megborzolja a hajamat –, rólad is beszélgetünk.

Az osztályterembe visszatérve mindenki integet nekem.

Ezt szoktuk csinálni, amikor valaki visszajön a másik teremből.

– Szia, Buffy – kiáltja mindenki. – De jó újra látni téged – mondják többen is kórusban.

Aztán nevetünk, és Randi is nevet.

– Vége az ámokfutásnak? – súgja oda Elena, miután mindenki elhallgatott.

Bólintok.

Ámok. Miféle szó ez? És vége? Mit jelent az ámokfutás? Hogy valaki megőrül? Vagy hogy hangoskodik? Volt egyszer egy Ámok, aki megőrült? Aki hangoskodni kezdett? Majd futásnak eredt? Aztán azt mondta rá valaki: nézzétek, Ámok fut!

– Nem akarok Ámok lenni – suttogom vissza Elenának.

Feltartja a hüvelykujját.

Biztos azt gondolja, hogy jól döntöttem. Jobb Buffynak lenni, mint Ámoknak.

2.

Az iskola előtt áll Turid, és a lányokra vár az osztályból. Amikor meglátom a születésnap meghívót, megértem, miért. Az iskolában nem szabad meghívókat osztogatni.

– Tessék – mondja nekem. – Tessék – mondja Kaiának. – Tessék – mondja Tserendiának. – Tessék – mondja Iramnak.

– Szülinapi buli! De jó! – lelkezik Kaia, mi pedig, a többiek, bólogatunk. Az osztályunkból nem sokan járunk össze Turiddel. Gyakran mondogatja, hogy az ő élete Jézusé. Ami elég furán hangzik.

– Most szombaton – olvasom. – Otthon tartod?

– Diszkószülinap – olvassa Iram.

– Diszkót tartok a pinceszobában – közli Turid.

– De szuper! – mondjuk kórusban.

– Most mennem kell – mondja Iram, és integet nekünk.

– Lehet, hogy nem engedik el – mondja Kaia valamivel később, amikor kettesben maradunk.

– Néha elengedik – mondom.

– Téged elengednek? – kérdezi Kaia.

– Nem tudom – vallom be. – Talán.

3.

Ha nem engednek el egy szülinapi buliba, annak sosem vallási okai vannak. Csak anyagi. Ha nem tudok ajándékot vinni, nem mehetek el a szülinapi buliba. Ez ilyen. Egyszer Elena anyukája felhívta Anyát, és megmondta, hogy nem kell ajándékot vinnem Elenának. Be tudnak csomagolni neki egy ajándékot helyettem is.

– Azt nem lehet – mondta Anya. – Ez nem így működik.

– Hozzam át nektek az ajándékot? – kérdezte erre Elena anyukája. – Erre gondolsz?

– Vagy visz Buffy ajándékot, vagy nem megy! – közölte Anya.

Az egy olyan szülinapi buli volt, ahová nem mentem el. Elenáé, harmadikban. Anya nem talált semmit, amit ajándékba adhatam volna. Máskor fluoreszkáló cipőfűzőt vittem, sminkkészletet,

pólót, saját készítésű karkötőt, útisakkot, egy pakli kártyát, egy kis vászonsztyűt, fényképkeretet, cipőkanalat, hajpántot meg ilyesmit. Pénzt sosem adhatok, mivel mifelénk általában kétszáz koronát szoktak adni, amin Anya csak nevet. Kétszáz korona, nevet. Meghibbantak? A világ teljesen megőrült? Honnan szednek annyiszor kétszáz koronát?

4.

– Buffy! – kiáltja Anya, amint belépek az ajtón. – Buffy, gyere!

– Mi az? – kérdezem, és kimegyek hozzá a konyhába. – Mi az?

– Nézd! – mondja Anya, és átnyújt egy zacskót. Egy pár 35-ös Converse van benne.

– Converse? – suttogom, és kiszárad a szám.

– Converse – suttogja Anya, és lelkesen bólogat. – A tiéd!

– Kék – suttogom.

– Teljesen újnak tűnik – suttogja Anya.

– Az enyém? – suttogom a fejemet rázva. – Bobby meg fog ölni.

– Bobbyt bízd csak rám – kuncog Anya. – Ez a te cipőd, drágám. A tiéd és csak a tiéd, és addig hordhatod, amíg ki nem nővöd.

Az orromat a cipőnek nyomom.

– De majd csak akkor használd, ha száraz idő lesz – mondja Anya –, ne tedd tönkre azonnal!

Leteszem a cipőt magam mellé az ágyra, hogy gyönyörködhessenek benne.

12. hét, kedd

1.

– Nézd! – mondom, és megmutatom Anyának a szülinapi meghívót.

– Turid – olvassa Anya. – Ő az a magas lány az osztályodból?

– Igen.

– Meglátjuk – mondja Anya. – Erről jut eszembe, hogy el kell intéznem azt az adóigazolást.

– Segítek neked – ajánlom fel. – Találkozunk a könyvtárban iskola után?

– Igen! – mondja Anya, és felderül az arca. – Ha ketten vagyunk, talán nem lesz olyan nehéz.

– Én is akarok jönni – mondja Bobby a szemét dörzsölve. – Majd vigyázok rátok.

– Erre vigyázz! – mondom, és odadugom a csupasz lábamat az orra alá.

– Lábszagú – állapítja meg Bobby nyugodtan.

– Buffy! – szól rám Anya. – A lábkörmöd! Rettenetes! Felírom a listára – mondja. – Könyvtár és köröm.

– Az én körmömet is írd fel – mondja Bobby. – Úgy igazságos.

2.

Sikerül Anyával a könyvtárban az adóigazolást elintézni. Kinyomtatjuk.

Aztán Anya a könyvtári képernyőn lévő dátumra pillant.

– Tudtam, hogy van valami – mondja.

– Micsoda?

– Tegnap volt a születésnapom – suttogja. – Amikor megmutattad a meghívót, majdnem eszembe jutott, de most a saját szememmel is látom. Tegnap volt.

– Tegnap volt a szülinapod? – kérdezi Bobby. – Miért nem szóltál?

– Elfelejtettem – mondja Anya, és gyorsan megtörli a szemét.

– Hány éves lettél? – kérdezem.

– Harminc – szipog Anya. – Bulit kellene tartanom. Oslóban az első gólyalábas munkám egy harmincadik születésnap volt. Egy zenész fickó ünnepelte. Kibérelték a Rockefellert, és rengeteg ember volt, szólt a zene, és a csoportunkból négy lány járkált a sok apró ember között. Csillogott rajtunk az aranyfesték, és hatalmas parókat viseltünk, mindenkinek nagyon tetszetünk! Arra gondoltam, hogy nekem is olyan lesz majd a születésnapom. Mire betöltöm a harmincat, gondoltam, minden nehézség elmúlik. Lesznek barátaim, munkám, megünnepeljük és...

Anya sírva fakad a billentyűzet felett.

– Anya! – mondom, és megölelem. – Mi majd csinálunk neked bulit!

– De az nem lesz olyan – zokog Anya. – Nem lesz füstgép, sem diszkógömb, sem ingyen italok, sem...

Amikor feláll a számítógép elől, mindenholnan emberek sietnek oda, mindenki hoz valamit, papírtörölt, egy pohár vizet, egy zöld borítós könyvet, egy sámlit, amire leülhet.

Britt odahozza a kinyomtatott adóigazolást.

– Köszönöm – mondja Anya, miközben csorognak a könnyek az arcán, kék, fekete és barna sminkcsíkokat húzva maguk után.

Anya letörli a smink egy részét, de a körme beakad a műszempilláján lévő díszbe, és kénytelen leszedni a műszempillát.

Az egyik férfi a műszempillát fogja meg.

Egy másik a piszkos papírtörölt.

Egy harmadik a tükröt fogja meg, amit Anya a táskájából vesz elő.

Egy negyedik mozdulatlanul áll, és éppen szerelembe esik.

Anya látja ezt. Látja, hogy akik használni akarják a számítógépet, nem férnek hozzá, mivel egész kis csapat állja körül Anyát.

– Köszönöm a segítséget – mondja, összeszedi a holmiját, és biccent.

Aztán elindulunk haza.

– Már jobban vagyok – mondja Anya. – Csak nagyon meglepődtem.

– Miért nincs füstgépünk és diszkógömbünk? – kérdezi Bobby. – Nem kellene, hogy mindenkinek legyen legalább az egyik a kettő közül?

– Harmincéves vagyok – mondja Anya mosolyogva. – Hát nem durva?

3.

Vacsorára zöldséget eszünk olvasztott vajjal. Pont jól megfőtt. Nem túl puha és plötytyedt, és nem is maradt kemény.

– Holnap leadom az adóigazolást – mondja Anya. – Szerintem meg fognak lepődni.

Háromnegyed ötkor indulok el az edzésre, mert nem tudom, mennyi idő lesz odaérni. Kjelsåsig kell elgyalogolnom. Máskor is jártam már ott. Az egész évfolyam már legalább kétszer elment a Műszaki Múzeumba, egyszer pedig Frisjába, és az Akerselva folyó mentén kirándult az iskola. A sok felszerelés nélkül egész kellemes sétálni. Menet közben a pénz jár a fejemben.

Igazából Anya születésnapja. Aztán megfeledkezem magamról, és a húsvéti edzőtáborhoz szükséges pénzen gondolkodom. Észreveszem, hogy kezdek anyagias lenni.

Persze meg lehet mondani Bengtnek, gondolom magamban, hogy mégsem tudok elmenni az edzőtáborba. Így csak annyi történik, hogy elveszítem a már befizetett ötszáz koronát.

Bólintok.

Ebben a pillanatban megszólal a telefonom.

– Mikor hozhatnám el a mosógépet? – kérdezi egy hang. – Szeretném megvenni.

Öt perc késéssel érkezem meg az edzésre.

– **Húsz fekvőtámasz!** – dörren rám Bengt –, és kétszer annyi, ha nem igyekszel!

12. hét, kedd, megjegyzések:

Infó az időjárásról:

Az aszfalt néhol száraz. A legtöbb helyen még nedves.

Személyjellemezés:

Amikor Kaia kiizzad, először a járomcsontja fölött pirul ki. Aztán a pír átterjed az egész arcára. Végül a homloka lesz a legvörösebb.

– Úgy néz ki, mintha vérezne az agyad – mondom, miközben a szünetben vizet paskolunk az arcunkra.

Tények:

Egy óra húsz percbe telik eljutni a kjelsåsi szárazedzésre. És ugyanennyi idő hazaérni. A nyolcadikról két perc alatt futok le a lépcsőn. Felmenni száz év.

12. hét, szerda

1.

- Buffy, my girl! – szól bele Jimmy, amikor felveszem a telefont.
 - Szia, Jimmy – mondom.
 - Egy kis időbe telik még, de már úton vagyok.
 - Most?
 - Nem, nem, dehogy, később.
 - Ma estefelé?
 - Nem, nem, nem, inkább, mondjunk, egy hét múlva, ilyesmi. Miért kérdezel?
 - Csak mert kíváncsi voltam.
 - Más is érdeklődött?
 - Miről?
 - Kérdezősködött rólam? Járt nálatok valaki?
 - Hogy felőled érdeklődjön?
 - Igen.
 - Nem.
 - Lehet, hogy jártak kint zsaruk, amíg iskolában voltál. Lehet, hogy nem tudsz róla.
 - Anya elmondta volna.
 - Valószínűleg. És mások?
 - Hogy érdeklődtek-e felőled?
 - Igen.

- Soha senki nem érdeklődik felőled, Jimmy.
- Jó, jó, az jó. Találkozunk, Buffy. So long.

2.

Egyedül vagyok otthon.

Felhívom a számot, amelyikről tegnap hívtak.

- Most eljöhet a mosógépért – mondom.
- Rendben – feleli a nő.

Öt perccel később csengetnek. Egy testes nő az, aki egy alsóbb emeleten lakik. Néha láttam, ahogy várt a liftre.

Egy-egy férfi áll mellette.

- A fiaim segítenek kicipelni – mondja.

Megmutatom nekik a mosógépet.

- Mennyit is kérsz érte? – kérdezi.

– 4000 koronát – mondom.

- Oké, kapsz 400 koronát – mondja mosolyogva.

– Négyezer – mondom.

- Oké. Rendben. Ötszáz – közli a nő.

Odaadja a pénzt, a fiaik felemelik a mosógépet, és huss, már el is mentek.

Vastag porréteg áll a mosógép helyén. Feltörölöm vécépapírral, és lehúzó a vécét. Aztán kicsit arrébb húzó a szennykosarat.

Így.

A pénzt Bobby ötszázasa és a hat korona mellé teszem. Ezerhat korona. Ötszázat már befizettem előlegbe. Már csak háromezer-négyszázkilencvennégy hiányzik.

12. hét, szerda, megjegyzések:

Az idő éppen megfelelő. De ha tavaszodik, és eltűnik a hó, miért nem tud eltűnni hamarabb?

Személyjellemezés:

Olyan ember lettem, aki mosógépeket ad el. Engedély nélkül. A tervezettnél kevesebért. Ahogy a tükörbe nézek, mindezt jól látom.

Tények:

Háromévesen lenyeltem egy sárga lufit. Amikor két nappal később kikakáltam, ugyanolyan sárga és ép volt.

12. hét, csütörtök:

1.

– Ma korábban indulok el Oddhoz – közli Anya. – És később jövök haza. Rendben?

Bobbyval bólintunk.

Zabpelyhet eszünk tejjel. Finom. Cukorral még jobb lenne, de úgy egészségtelen, szokta mondani Anya.

Biztos azért, mert nincs cukrunk.

Egyvalami rossz a szegénységben: folyton elfogy valami. Szerzünk zabpelyhet. Meg tejet. De cukor nincs. Ez mindenre igaz. Más családoknál többnyire van egy kis cukor, mert nem kellett megenniük előző nap. Vagy maradt két tojásuk, és tudnak pala-csintát sütni. Vagy egy kis lisztjük, és készíthetnek szószot. Vagy van egy kis ketchupjuk, ha vettek csótésztát. Nekünk minden alkalommal mindent be kell szerezniük, és soha nem marad semmi.

Anya mindig műszempillát ragaszt a sajátjára. Ma olyan apró, zölden csillogó köveket szórt rá. A szemöldökét szemceruzával húzza ki, és a festéket szétkeni az ujjbegyével.

Bobbyval együtt csak figyeljük.

Anya ilyen. Lehet csak úgy figyelni.

– Nézzétek, mit csináltam – mondja, és megmutatja a bolyhos, lila pulóverét, amit a Szegényházban kapott. Leszakította a két

ujját, nagyobbra vágta a nyakát, és ráveszi a már rajta lévő ruhára. A pulóver most úgy néz ki, mint egy lila ruha. Egy türkizkék-fekete felsőt meg egy harisnyát vett alá. A pulóver két ujját a lábszárára húzza.

– Gyönyörű – mondjuk Bobbyval egyszerre.

Anya piros és sárga szalagokat fon a hajába, végül rikító vörösre festi az ajkát.

– **Szia, édes** – mondja a tükörképének, és nevetve elcso-magolja a sminkkészletét. Aztán körbetáncol bennünket az asztalnál, és valahányszor ellibeg mellettünk, rácsettint a fejünkre.

2.

Tesiórán kocogunk. Megkerüljük a lóversenypályát, elfutunk a Kiwi mellett, végig az ösvényen, el a Haugmannsveienen lévő játszótér mellett, át az Aker kórházon, le a meredek ösvényen, majd vissza az iskoláig. Nagyon jól megy a futás.

– Remek, Buffy – mondja Tormod, miközben az iskolaudvaron lihegünk.

Széles és furcsa mosoly jelenik meg az arcomon.

Nem tehetek róla. Nagyon örülök, ha megdicsérnek. Még akkor is örülök, amikor az öltözőben megpróbálok felemelni Kaiát, de aztán beleütközünk másokba, mindannyian elesünk, és Julius hátizsákjának szíja úgy nekicsapódik Tico homloká-nak, hogy felsérti, és úgy vérzik, hogy leengedik a védőnőhöz.

– Hogy kezdődött ez az egész? – kérdezi Randi, miután Tico elment.

Lesütöm a szememet. Mindenki azt fogja mondani, hogy fel-emeltem Kaiát, de ekkor Jesper megszólal:

– Nem tehetünk róla, tanárnő. Az ilyesmi csak úgy megtörté-nik. Mert olyan vidám és kedves társaság vagyunk.

– Hát, tényleg az vagytok – mondja Randi kényszeredetten.
– Hahó, Randi – mondjuk kórusban, és integetünk neki a helyünkről. Ezt tanította nekünk. Csak ne használjuk hízelgésre. Mégis működik. Randi mosolyog és visszainteget. És mindannyian nevetünk. Mert remek és derűs csapat vagyunk.

3.
Ma ezt írom az iskolában:

A szociáldemokrácia fontos. Mi mindannyian szociáldemokráciában élünk. A hazánk, Norvégia szociáldemokrácia. Vigyáz ránk, akik itt lakunk. Vigyázunk egymásra. Az anyák nem tehetik ki a csecsemőiket az erdőbe, ahol meghalhatnak. Nem szabad verni a gyerekeket, bár egyesek megteszik. Más országokban a család a legfontosabb, mert ott az ország nem vigyáz az emberekre. Ha pedig valakinek szörnyű a családja, akkor rosszul járt. Itt, Norvégiában el lehet költözni a szörnyű családtól, és Norvégia segít. Valószínűleg így indult az a család is, amelyik ma Anyából, Bobbyból és belőlem áll. Anya legalább is elhagyta a családját. Már régen.

Alulra bemásoltam azt a képet, amelyet egyszer Anyával és Bobbyval készítettünk egy automatánál. És bemásoltam mellé egy norvég zászlót is.

12. hét, péntek

1.

– Elmész holnap a születési buliba? – kérdezi Anya, miközben szinte fekete banánok héját húzza le. Az egész konyhában banánillat terjeng.

– Elmehetek? – kérdezem meglepetten.

– Ide nézz! – teszi le Anya a banánt, és egy százkoronást húz elő a zsebéből.

– Pénzt adhatok? – kérdezem suttogva, és a százásra nézek.

– Ide nézz – mondja Anya, és Bobbynak is ad egy százast.

– Száz korona? – kérdezi Bobby tágra nyílt szemmel.

– Tudom, hogy kétszázat szokás adni – mondja Anya –, de száz korona is sok.

– Este rajzolok egy üdvözlőlapot! – mondom.

– Ha senki sem ad száz koronát, senki sem fogja fel, hogy kétszáz mennyivel több – magyarázza Anya. – Szerintem száz elég.

– Pénzt fogok adni! – vigyorgok.

– A hétvégén befizetek egy energiagazdag ebédre – közli Bobby. – A többi sakkjátékos is azt szokott enni. A bajnokságokon csak egészséges és drága ételeket lehet venni. Én füstölt lazacos wrapet fogok.

– Gyerekek – nevet Anya, és nagy darabokra szeli a banánokat. Mindhárman kapunk egy-egy kupacnyit. – Reggeli – mondja.

– Uzsonnára is banánt teszel? – kérdem óvatosan.

– Nem, tanultam a múltkoriból – nevet Anya. – Lefagyasztom a szeleteket. Este megehetjük fagygyanánt. Oddnál olvastam az újságban. Nagyon ínycsiklandó képek voltak. Ha lenne pálcikánk, rátűzhetnénk a banándarabokat.

– Kiskanálra is rátűzheted – véli Bobby.

– Jó ötlet! – Anya előveszi a kiskanalakat. – Uzsonnára zellert és paprikát kaptok. Ez mind akciós volt. Elmentem, ugye, a boltba, és féláron adták a gyümölcsöt meg a zöldséget, tíz korona volt ez a hatalmas zacskó banán, csak azért, mert már megbarnult.

– Belül finom, pedig kívül csúnya – mondja Bobby.

– A banánban sok a fehérje – teszem hozzá.

2.

Nagyon csinos vagyok. Az egész iskolában nekem van a legjobb cipőm. A lábam csak úgy ragyog. Amikor a többiek elmennek mellettem, el kell takarniuk a szemüket, nehogy elvakítsa őket.

3.

Vacsora után átmegyek Tirilhez. Telepakolom a hátizsákomat szennyessel. Miközben mobilozunk, Tiriléknél kimosom a ruháinkat.

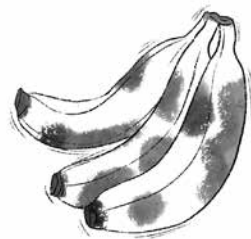
Anya még nem kérdezett rá a mosógépre.

Azt hiszem, nem lesz gond.

Jók az esélyeim.

– Eljössz holnap a szülinapi buliba? – kérdezi Tiril.

Felocsúdok az álmodozásból.

– Igen – felelem, de lelki szemem előtt megjelenik a százkoronás. Ott ragyog és villog a gondolataimban. – Illetve nem – teszem hozzá.

Aztán hazamegyek a vizes ruhával megrakott hátizsákkal. Hazafelé menet találok öt üres üveget! A mosott ruhát kitergegetem a fürdőszobában és a szobámban. A százast a többi pénz mellé teszem. Háromezer-háromszáznyolcvannégy korona hiányzik.

12. hét, péntek, megjegyzések:

Az időjárás:

Északkeleti szél. Az ilyen rövid, tömör tények jól néznek ki.

Északkeleti szél. Nem tudom, igaz-e...

Jellemzés:

Amikor Anyával és Bobbyval fagyott banánt eszünk, majdnem ugyanúgy nézünk ki.

Tények:

Holnap, a szülinapi buli ideje alatt, üvegeket fogok gyűjteni. Így nem lesz vita abból, ki hol van, és mit csinál.

13. hét

**„Régen szinte mindenkinek kevés jutott
mindenből. Ma sokaknak nagyon sok jut.”
LILLIE BERG**

13. hét, hétfő

1.

Iskola után elmegyek Tirilékhez. Leckét írunk, és játszunk a legújabb játékaival. Aztán zenét hallgatunk, és tévét nézünk.

- Készítünk vacsorát? – kérdezi Tiril.
- Készíthetünk – mondom. – Ha anyukád nem bánja.
- Á, csak ketten leszünk. Mindenki más elfoglalt.
- Magunknak készítünk vacsorát? – kérdezem meglepetten. Tiril bólint.
- Mit kérsz? – kérdezi, és kinyitja a nagy hűtőszekrényt. Csak bámulok a tengernyi ennivalóra.
- Innen is választhatunk valamit – mondja Tiril, és kinyitja a mélyhűtőt.
- Bármit választhatunk?
- Válasszunk olyasmit, amit be tudunk tenni a mikróba – mondja Tiril.

Bólintok, csak bámulok, pislogok, és csak bámulok tovább.

- Húsgombóc? – ajánlja fel Tiril. – Pasta carbonara, pizza pepperoni, tészta, kínai, tavaszi tekercs?
- Nem tudom – suttogom.
- Hát mit szeretsz?

- Mit szeretek?
- Mármint a legjobban, mit szeretsz a legjobban?
- Te mit szeretsz a legjobban? – kérdezek vissza.
- Esetleg ezt az aprópecsenyét? – mutat nekem Tiril egy csomag készételt.

- Imádom az aprópecsenyét – mondom.
- Desszertnek meg ehetünk joghurtot – mosolyog Tiril.
- Desszert – mondom. – Nyami!

A tévé előtt vacsorázunk, és vicces dolgokat nézünk YouTube-on.

13. hét, hétfő, megjegyzések:

A mai időjárás:

A szünetben a legtöbb gyerek csak pólóban mászkált. Az árnyékban hideg volt. Ezért sokan gyűltünk össze ott, ahová a nap süttött. Úgy néztünk ki, mint a tehenek tavasszal.

Jellemzés:

Miért fontos az emberek kinézete, és hogy mit csinálnak? Nem lehet mindenki önmaga? Hiszen mi tudjuk egymásról, ki kicsoda. Anyát és Bobbyt sosem tévesztem össze mással. Ahogy az osztálytársaimat sem. Mivel ismerem őket. A szemük megvan a fejemben. Akkor minek ez a sok jellemzés?

Tények:

Anya még mindig nem hozta szóba a mosógépet.

13. hét, kedd

1.

Az iskolában csak sóhajtozom önéletrajzírás közben. Megszámolom a szavakat. Hajjaj. Soha nem készülök el.

– Hány szót írtál már? – kérdezem suttogva a mellettem ülő Elenától.

– Lássuk csak – mondja Elena, és kattint néhányat –, 1203-at.

Annyira hátradöntöm a széket, hogy leesem a padlóra.

– Meghalook – panaszkodom.

– Abba nem halsz bele, ha leesel a földre – mondja Randi, és felsegít.

– De ha meghalok, akkor nem kell megírnom az önéletrajzomat.

– Az egyáltalán nem biztos – feleli Randi.

2.

Bobbyval a konyhában leckét írunk.

– Végre kész – mondom, miután az utolsó angol szót is kiírtam.

– Ez úgy hangzik, mintha örülnél annak, hogy elkészültél.

– Ki ne örülne annak, hogy kész a leckéje?

– Az életben sok lényegtelen dolog létezik – mondja Bobby –, de a tudás elsajátítása fontos.

– Persze – mondom, és beleásítok az arcába. Éppen azt a papírlapot nézi, amelyet színez. – A színezés létfontosságú ismeret.

– Ez természetismeret. A kísérlet, amit csináltunk. Ez egy beszámoló – magyarázza Bobby.

– És gyönyörűen színezel, öcsikém – gúnyolódok, és kihúzom magam.

– A természeti ismeretek sok fontos felfedezéshez vezettek – mondja Bobby –, például a penicillinéhez. Nyilvános kutatás volt, amit megosztottak az egész világgal. Ha ma történné, egy magán gyógyszer cég megtartaná magának a receptet.

– Miért vagy ilyen furcsa? – sóhajtok. – Ki törődik a magán gyógyszer cégekkel?

– Te még nem hallottad Anyát a szociáldemokráciáról beszélni? – kérdezi Bobby.

– Dehogynem – válaszolom. – A szociáldemokrácia és a magán gyógyszer cégek két teljesen különböző dolog.

– Pontosan – mondja Bobby.

– Fontosan – utánzom a hanghordozását. – Pontosan, fontosán, csontosan, frontosan.

3.

Hazafelé gyalogolok az edzésről. Disennél a tenispályák alatti ösvényen sétálok végig. Az előző hét óta zöldebb lett a fű, tele van virágokkal. Martilapuvál, pitypanggal meg valami fehér virággal. Éppen nekilátok virágot szedni, amikor megszólal a telefonom.

– Buffy, my girl! – szól bele a hang, amelyet azonnal felismerem.

– Szia, Jimmy – mondom.

– Hívj csak apának, jó?

– Apa?

– Pontosan. Én vagyok, kicsi lányom. Hogy vagy?

– Edzésről megyek haza.

– Ó? Még mindig... síelsz?

– Most beltérben edzünk. Kjelsåsban. Még messzebbre kell menni, de nem kell cipelni semmit.

– Senki nem visz el autóval, kislányom?

– Megdicsértek, mert én bírtam a legtovább a fekvőtámaszt.

– Jó, nagyon jó, tudod, a norvég génjeiddel eljuthatsz az olimpiára is síelni, ha van tehetséged, nagyon sok norvég jól síel, óriási, a huge thing, támogatlak, kislányom, észre sem veszel, és felnőtt leszel, és kell majd egy menedzser a pénzednek, majd én intézek mindent.

– Hát...

– Mindegy, figyelj, sokat beszélek, vagy mi? Legközelebb elviszlek.

– Tényleg?

– Mikor kell menni legközelebb?

– Csütörtökön. Fél ötkor indulok.

– Csütörtökön. Szóval csütörtökön. Érted megyek. Ahogy a múltkor.

– Visszajöttél?

– Nemsokára, tudod, nemsokára ott leszek, és minden lesz, mint régen.

– Régen nem is volt semmi.

– És múltkor? Nem vittelek el a kislányomat edzésre, vagy what?

– Egyszer.

– Mondd: elvittelek vagy nem elvittelek?

– Elvittél.

– Pontosan. És most is elvinni foglak. Visszajövök. És minden lesz, mint régen.

Elképzelem, ahogy a kezemben lévő virágokat átnyújtom Jimmynek. Elmosolyodik, megköszöni, és megölel.

– Nagyon elfoglalt ember vagyok, Buffy my girl, sok vasat tartok a szélben.

– Igen?

– De lesz hely a családomnak. Kell nekem család. Kellenek a gyerekek. Fontosak nekem. Sok mindent tervezek. Gondoltam, lesz saját helyem, tudod, saját bázisom, Oslóban, letelepedek, sok mindenre kell figyelni, sok jó dolog, megismerkedtem azt a fickót, és nagyon érdeklődik, ha érted, kedvel engem, azt akarja, hogy én vezessem neki boltot, és tartsam a kezem a kormányon, és intézzek mindent, és örül neki, hogy beszélek norvégul. Ezért kezdtek dolgok beindulni, beszélsz norvégul, kérdezte, éppen ez kell nekünk, valaki, aki beszél norvégul. Norvég vagy? kérdezte. Én meg csak: nem, de norvég a family, tudod, gyerekeim vannak meg exem, és ettől igazán döbbsent.

– Ó – mondom.

– De most mennem kell, kislányom. Jövök érted pénteken fél ötkor.

– Csütörtökön.

– Igen, csütörtökön. Csütörtököt mondtam. So long.

13. hét, szerda

1.

Nincs kedvem az iskoláról mesélni. Minden rendben volt. Csak unalmas. Az önéletrajz pedig... Mit csináljak vele? Sehoggy sem akar elég hosszú lenni. Ma sok képet vágtam ki és illesztettem be magamról meg Bobbyról és Anyáról, mivel rólunk írtam. De Randi erre azt mondta, hogy egy párat vegyek ki, ne legyen több kép, mint szöveg.

2.

Elcipelem a sífelszerelést a bjerkei Önkéntesközpontba. Anya kapott egy sms-t, hogy lejárt az idő. Hirtelen megtorpanok. Hiszen a húsvéti edzőtáborra is kell a sífelszerelés! De ezt Anyának nem mondhatom el. Visszacipelem a felszerelést, lifttel megyek fel, és az egész holmit bedugom az ágyam alá. Aztán megint kiosonok.

Valószínűleg úgysem megyek a húsvéti edzőtáborra.

De ha mégis, kell a sífelszerelés.

Lerohanok a lépcsőn. Úgy kell tennem, mintha az Önkéntesközpontba mennék. Megcsodálom a cipőmet. Gyönyörű. Írhatnék önéletrajzot a cipőmről. Nem lenne gond. Még mindig vadonatújnak néz ki. A fűzője lágy és kemény és fehér (cipőjellemzés).

Egyenletes döngést hallok, felpillantok. Ludvik kocog felém, a kosárlabdát pattogtatja maga mellett.

– Szia – áll meg lihegve.

– Sétáltatod a kosárlabdádát? – kérdezem. – Edzed?

– Labdával járok futni – zihálja Ludvik. – Jó edzés. Jössz velem?

– Fussak én is labdával?

– Futhatsz mellettem.

– Jöhetek – mondom.

Ludvik továbbfut. Követem. Elfutunk a Bjerkedalen park felé, teszünk egy kört, de nem a kavicsos úton, hanem az aszfalton. Amikor úgy érzem, hogy nem bírom tovább, Ludvik lekanyarodik a park közepén lévő kosárlabdapálya felé.

Leülünk az egyik padra, és szaporán kapkodjuk a levegőt.

– Jó kis táv volt – mondom.

– Én végig tartottam a labdát és a tempót – mondja Ludvik elégedetten.

Bólintok.

– Dobálhatsz egy kicsit kosárra, addig én csinállok pár guggolást.

– Igen?

Ludvik odanyújtja nekem a kosárlabdát. Kimegyek a pályára, pattogtatom a labdát néhányszor, majd megcélzom a kosarat. A labda a palánk szélét találja el, lepattan róla és tarkón talál egy tricikliző kisfiút. A bicikli felborul, a kisfiú leesik róla, a labda pedig begurul a patakba.

A szülők odarohannak.

A kisfiú üvölt.

Ludvik háttal ugrál fel-le a padról.

A kosárlabda elsodródik a patakban.

Legszívesebben elrohannék.

Aztán arra gondolok: Berg és Dal, extrákkal.

Itt Norvégiában mi segítünk egymásnak.

– **Bocsánat** – kiáltom a kisfiúnak, és felsegítem, mielőtt a szülei odaérnek. Továbbszaladok a patak mentén, hogy elkapjam a labdát. Dühös hangokat hallok a hátam mögül. De nem baj. Én is haragudnék, ha valaki ledöntené a gyerekeket a bicikliről.

A labdát is sikerül elkapnom.

Leteszem Ludvik mellé.

– Köszönöm – mondom, és futásnak eredek, mielőtt a dühös apuka odaérne. Egészen hazáig szaladok, és arra gondolok, hogy ez a sok futás nagyon jó edzés.

13. hét, csütörtök

1.

– Ma Odd is hazajön velem – közli Anya, és átnyújtja az uzsonnás dobozunkat. – Itt lesz, amikor hazaértetek az iskolából.

– Oké – mondja Bobby. – Az iskolában az egyik könyvnek az a címe, hogy Odd egy tojás.

Eszembe jut, hogy Jimmy fél ötre jön értem.

Vajon Anya és Odd akkor még itt lesz?

– Vacsorát is készítesz nekünk és Oddnak? – kérdezem hangosan.

– Nem, tudjátok, Odd nagyon félős, éppen elég lesz, ha eljön és megismer benneteket. Amint hazaértetek az iskolából, elmegyünk. Nem akarom elmondani neki, hogy jöttök, mert akkor ellenkezne. De szerintem nem baj, ha megismeritek. És ő is benneteket.

– Beszélgethetünk vele esernyőkről – mondom megkönnyebülten amiatt, hogy nem maradnak.

– Igen, például – mosolyog Anya, és mindkettőnket nagyon megölel. – Vagy csendben is maradhattok.

2.

A szünetben arra gondolok, hogy az apámat Jimmynek hívják, és azt mondja, vissza akarja kapni a családját, és időt akar

tölteni velük. Anya azt mondaná, hogy ezt felejtsem el, mert Jimmy megbízhatatlan. De Anya nincs itt, és nem tudja, mi jár a fejemben, és nem is akarom elmondani neki. Még nem. De egyszer alighanem kénytelen leszek elmesélni.

3.

– Ők itt Bobby és Buffy – mondja Anya, és amikor belépünk az ajtón, megfogja egy férfi kezét.

Odd majdnem olyan alacsony, mint Anya, oldalt szétáll a haja, és a szeme ide-oda ugrál.

Hátrálva próbál elszabadulni Anyától.

– Jó napot – mondom, és kezet nyújtok.

Odd nem fog kezet. Anya eltolja a kezemet az övével, amelyben Oddét tartja.

– A nevem Buffy – folytatom.

– Az enyém Bobby – mondja Bobby komoly képpel.

Odd kirántja a kezét, és bemenekül a fürdőszobába.

– Menjetek be a szobátokba – mondja Anya halkán.

Engedelmeskedünk. Az ajtón keresztül hallom, hogy Anya beszél. Némi idő elteltével kattán a fürdőszoba ajtaja, és az előszoba felől hallom a hangjukat. Nem sokkal később a bejárati ajtó is kattán.

Bobby ér ki elsőnek az előszobába.

– Elmentek – mondja, és a padlóra mutat.

– Lehet, hogy csak eldugták a cipőjüket, és bebújtak a szekrénybe – gúnyolódom.

Bobby benéz a szekrénybe.

– Nem – mondja. – Elmentek.

– Hát most nagyon meglepődtem – mondom a szememet forgatva.

– Tudom, hogy csak hülyéskedsz – mondja Bobby komoly tekintettel, és visszamegy a szobájába.

4.

Amikor kilépek a kapun, a kocsi már ott vár. Nem ugyanaz az autó, mint a múltkor, de Jimmy integet belőle.

Visszaintegetek.

– Ugyanoda, mint a múltkor? – kérdezi.

– Nem, most beltérben edzünk, Kjelsásban.

Azt hiszem, a múltkorhoz hasonló beszélgetésre számítok. Arra, hogy Jimmy elmondja, hívjam apának, és hogy több időt akar velünk, a gyerekekkel tölteni. De Jimmy siet. Úgy átszáguld a Sinsen-csomóponton, hogy mások fékezni és dudálni kénytelenek.

Jimmy felmutatja a középső ujját a dudáló kocsiknak.

Aztán továbbsuhanunk, miközben a kormányon dobol az ujjával.

Amikor megérkezünk, biccent egyet.

– Tessék – mondja. – Igyekezz be edzésre, Buffy, my girl.

Finoman meglöki a vállamat.

– Korán ideértem – mondom. – Nagyon korán.

– Igen? Korán? Mennyit álljunk itt?

– Ööö... egy órát?

– Jesus, megőrültél, lányom! Ki ücsörög ilyen helyen egy órát?

– Ki is szállhatok.

– Igen, muszáj lesz.

Az ajtó kilincse után tapogatózva kipirul az arcom és elnehezedik a fejem. Jimmy dobol a kormányon, és a tekintete ide-oda jár. Vadul rágózik.

– Mi az? – kérdezi, és újra rám néz. – Még mindig itt ülsz?
 – Hiszen azt mondtad, hogy időt akarsz tölteni a gyerekeiddel – mondom. – Öt percre gondoltál?
 – Hát... figyelj ide... – forgatja Jimmy a szemét. – Húsvétkor, tudod, akkor csinálhatunk valamit együtt. Hm? Eljövök érted meg Bobbyért, és autózunk egy kört. Esetleg repülhetünk Londonba? Vagy például...
 – Nem! – mondom.
 – Nem?
 – Nem, mert húsvétkor húsvéti edzőtáborba megyek, illetve lehet, hogy nem, pedig szeretnék, csak nincs pénzem, 4500 koronába kerül, és eddig 1135-öt gyűjtöttem, és Anyától nem kérhetek pénzt, ezért lehet, hogy le kell mondanom, de gondoltam, hogy beszélhetnék, és megkérdezhetnék...
 – Pontosan – mondja Jimmy, de leginkább a mobilját nyomogatja.
 Megrázom a fejem.
 Pont olyan, amilyennek Anya leírta. Reménytelen eset.
 – Akkor muszáj megmondanom, hogy nem megyek – suttogom, és kinyitom az ajtót. – Hogy is vehetnék részt ilyesmiben? Még azt sem tudom, hogyan jutnék el oda.
 Miután kiszálltam a kocsiból, benézek Jimmyre.
 Hátradobja a mobilt a válla fölé, és széttárja a karját.
 – Nyugalom, Buffy. I'll get you there.
 – Tessék?
 Jimmy kacsint, mosolyog és bólint.
 – Megoldjuk, Buffy, megoldjuk a húsvéti edzőtábort és Hafjellt.
 – Tényleg?

– Elintézzük.
 – Hogyan?
 – **A pénz nem gond**, már nem, jegyezd meg ezt, és majd én elviszlek. Természetesen el tudom vinni a lányomat a húsvéti edzőtáborozásra. Hol van az a Hafjell? Dániában?
 – Hafjell?
 – Igen.
 – Nem tudom.
 – Nem tudod, hová akarsz menni?
 – Az biztos, hogy nem Dániában!
 – Nem, ott nincsenek hegyek. Igaz. És hó sincs.
 – Ki tudod fizetni? És el tudsz vinni?
 – Igen, persze.
 Beugrok a kocsiba, és megölelem Jimmyt. Ő az apám. A Jimmy név az apámat rejti, a világ legrendesebb emberét. Még egyszer megölelem.
 – Akkor nem kell megmondanom – nevetek.
 – Mit?
 – Hogy nem megyek el.
 – Pontosan – mondja Jimmy –, de most szállj ki kocsiból, nem érek rá egész nap.

13. hét, csütörtök, megjegyzések:

– Színe lett az arcodnak – mondta Anya, amikor hazaértem. Ez nem zöld csíkokat és rózsaszín pöttyöket jelent. Hanem azt, hogy megkapott a nap. Egy kicsit kipirult az arcom. Aranybar-na színe lett a bőrömnek. Ami pedig azt jelenti: napfény = infó az időjárásról.

Jellemzés:

Az osztályunkba járó lányok közül nekem a legszebb a körmöm. Anya rendszeresen ápolja. Jó érzés, hogy valamiben az enyém a legszebb.

Tények:

Washington és Washington DC nem ugyanaz. Ez két különböző hely. Furcsa. De igaz. Norvégiában létezik hasonló?

13. hét, péntek

1.

– Anya! – mondom.

Anya épp egy bevásárlószatyorból pakol ki a konyhában.

– Buffy! – mondja. – Vásároltam. És tudod, mit?

– Anya! – mondom, és közelebb lépek. A szám tele van szavakkal: Jimmy, apa, család, edzőtábor, utazás, titkok, pénz, autó, elvisz, és olyanokkal is, amelyek a szívemben dobognak: valamilyen igazán jónak lenni.

De mit mondhatok ki mindebből?

– Anya – mondom inkább mégis –, szerinted Jimmy még mindig gazember?

Anya a körmére pillant, és bólint: – Igen. Gazember. Az. Eleinte nem jöttem rá, de hamar megtanultam.

– De ha...

– De ha micsoda, Buffy?

– De ha visszajönne hozzánk?

Anya felnevet.

– Ha ideköltözne? Hozzánk? Hogy igazi család legyünk?

– Ööö... igen.

– Nem akarom, hogy itt legyen.

– De ha már nem gazember, és szeretne itt lakni velünk?

Lehet, hogy akkor te is akarnád? Csak azt szeretnéd, hogy ő szóljon először?

– Nem.

– Hogy lehetsz benne ennyire biztos?

– Buffy. Jimmy összetörte a szívemet. Cserben hagyott két kisgyerekekkel egy lakásban, aminek a lakbére hat hónapja nem volt kifizetve. Ott várt bennünket a kilakoltatásról szóló levél. A hűtőszekrény üres volt. Huszonhárom korona volt a zsebemben.

– Így emlékszel rá?

– Igen. Huszonhárom korona. Egy olcsó üzletben vettem nekem banánt, gyerekek. Éjszaka menekültünk el a lakásból. Egy babakocsival meg annyi holmival, amit a táskámba tudtam gyömöszölni. Te a kocsi lábrészén ültél összekuporodva, és a fejedet a térdednek támasztva aludtál.

A harisnyámat adtam Bobbyra pelenka gyanánt, mert nem tudtam, mi mást tehetnék.

– Ez így volt?

– Így. Egy darabig.

– Ó.

– Szóval én megégettem magam. Ismered ezt a kifejezést? Aki egyszer megégette magát, az mindig félni fog a tűztől.

– És Jimmy a tűz?

Anya bólint.

– De értem, miért érdeklődsz most Jimmyről – mondja.

– Rájöttél? – kérdezem, miközben forróság önt el, és kiszárad a szám.

– Igen.

– Rájöttél, hogy...

– Randi felhívott. Tudom, hogy önéletrajzot írsz, és hogy rólam, rólunk fog szólni, arról, milyen Norvégiában élni, és össze vagy zavarodva, nem tudod, mit írj.

– Hát, igen – mondom, egyszerre csalódottan és megkönnyebbülve. Azt hittem, Anya rájött, mi folyik Jimmyvel, hogy elvisz engem és segít nekem. Ha minderre rájött volna, nem kelene nekem elmesélnem.

– Nincs min szégyenkezni – mondja Anya. – Sokan nem értik, mi a család, minek kell lennie, és mi minden lehet. Ha engem kérdezel, a család belőled, belőlem és Bobbyból áll.

– Mi vagyunk a válasz arra a kérdésre, hogy mi a család?

– Nekem igen.

– Micsoda? – kérdezi Bobby a konyhaajtóból.

– Te meg Buffy meg én – mondja Anya – egy család vagyunk.

– Ezt te nem tudtad? – kérdezi Bobby.

– Dehogynem, persze, de picikéim...

– Igen?

– Fizetést kaptam! – rikkantja Anya. – Van pénz a számlámon. Csináljunk valamit?

– Mit? – kérdezek vissza.

– Mondjuk... – néz körül Anya – ... együnk valamit?

– Ennivalót? – kérdezi Bobby. – Kétszersültet?

– Úgy értem, csináljunk valami kellemeset. Menjünk el például valahová enni?

– Hová? – kérdezem.

– Álljunk ki a ház elé, és ott együnk? – kérdezi Bobby.

– Kiülünk egy padra, tökfél – javítom ki.

– Menjünk el valahová? – veti fel Anya.

– Mehetünk a McDonald'sba? – kérdezi Bobby.

Ilyen kérdést évek óta nem tettünk fel. A mi családjunkban ilyesmit nem lehet kérdezni.

– Igen – mondja Anya. – Menjünk a McDonald'sba.

13. hét, péntek, megjegyzések:

Jövő szombaton Jimmy elvisz a hafjelli húsvéti edzőtáborba.

Jövő szombaton Jimmy elvisz a hafjelli húsvéti edzőtáborba.

Tények:

Este megkérdezem a nőt a lépcsőházból, hogy visszavásárolhatnám-e a mosógépet. Nálam van a pénz.

– Nem – feleli. – Nagyon jó ez a mosógép!

– Ó – mondom, és hazamegyek.

14. hét

„Ha az álmok túl nagyra nőnek, nehéz magunkkal cipelni őket. Mint amikor túl sokat vásárolunk a boltban.”

LILLIE BERG

14. hét, hétfő

1.

Na. Elmentem az önéletrajzomat, aztán folytatom.

Húsvét után kell leadni. De addig még sok időm van. Addigra lehet, hogy én leszek a világ legjobb síelője. Akkor meg nem nagy baj, ha lesznek az önéletrajzban helyesírási hibák. Meg hogy hatalmas bekezdéseket írtam, hogy több oldalra férjen csak el az egész.

– Mennyit fogunk javulni az egyhetes edzőtábor alatt? – kérdezem Kaiától suttogva.

– Minden edzőtábor után sokkal, de sokkal jobb lettem – feleli Kaia.

– Na és egy után?

– Bitang jó leszel – bólint Kaia.

– Én is azt hiszem – suttogom elégedetten.

2.

Az órák közötti szünetben egy olyan játékot játszunk, amit a hangulatfelelősök tanultak egy tanfolyamon. Az osztályunkból most Jesper és Ki Mimi a hangulatfelelős. Ősszel Tserendia és Tico volt. Meglátok egy autót, amelyik Jimmy-jére hasonlít, és tátott szájjal nézem, ahogy leparkol. Egy nő száll ki belőle. Oké. Akkor nem Jimmy az.

Mégsem bírok megmozdulni. Akkor sem, amikor becsöngetnek. Sok minden kavarog bennem. Szavak, gondolatok és cselekedetek. Minden gomolyog bennem, legbelül, olyan sebességgel, hogy kívülről mozdulatlanoknak kell maradnom, nem mosolyoghatok, nem beszélhetek, és nem figyelhetek semmi másra.

– Jössz, Buffy? – kérdezi Randi az ügyeletesi mellényben.

Kinyitom a számat, de egy szó sem jön ki belőle.

Mély levegőt kell vennem, és bólintok.

– Mindjárt jövök – mondom, és kezemet az arcomra nyomom, hogy véget vessek a bambulásnak. Nem akarok egész nap tátott szájjal bambulni. Úgy maradhatok, és akkor életem hátralévő részében bambulni leszek kénytelen. Akkor bárki bármit a számba dughat. A fiúk az osztályból koszos zoknikat meg használt rágókat fognak belétenni.

3.

Norvégórán Randi a húsvéti kötelező olvasmányról beszél. Fogunk kapni egy lapot, rajta bingókockákkal, amiket beikszelhetünk, ha teljesítettük a megfelelő részt.

– Olvassatok a napon – magyarázza Randi. – Olvassatok a takaró alatt. Olvassatok fel valakinek a családból. Ha majd újra találkozzunk az iskolában, kiosztjuk a díjakat.

Felnyújtom a kezem.

– Nekem nincs szükségem ilyen lapra – mondom –, mert én csak síelni fogok.

– Este tízkor is? – gúnyolódik Randi.

– Igen – felelem.

– Mindenki kap egy olvasásbingós lapot – közli Randi határozottan –, és mindenki töltse ki, amennyire csak tudja.

– Én a hajjelli lejtőkön fogok siklani, amennyire csak tudok – mondom bátran.

Aztán megbánom. Randi kérdően néz rám. És ha felhívja Anyát, hogy megkérdezze, igaz-e:

– Üdvözlöm, Randi vagyok, Buffy osztályfőnöke. Igaz, hogy Buffy meg Hafjellbe?

4.

Anya az előszobában áll, amikor hazaérünk.

- Sziasztok, kicsikéim – mondja.
- Szia, Anya – mondjuk Bobbyval egyszerre.
- Az előszobában állsz – jegyzi meg Bobby.
- Igen, el kellett gondolkodnom...
- Min gondolkodsz? – kérdezem izgatottan.
- Emlékeztek, amikor beköltöztünk ide?

– Igen – felelem.

Bobby bólint.

– Itt maradt a mosógép az előző lakók után, igaz?

– Igen? – kérdezi Bobby.

Kiszárad a szám. És a torkom. És a gyomromig mindenem. Kétszersültté válok.

– Igen – mondja Anya –, és kaptunk is mosógépet, a barát-nőtől, aki éppen akkor vett újat, és a mi mosógépünket levittem a pincébe...

– Mert itt is volt egy mosógép? – kérdezi Bobby.

– Mindig úgy gondoltam, hogy majd eljönnek érte – mondja Anya. – Hogy költözéskor csak nem fért be az első fordulóba, de aztán...

– Igen? – kérdezem suttogva.

– Aztán igazából megfeledkeztem róla. Hiszen ez teljesen jól működött. Olyan lett, mintha a miénk lenne.

– Miről feledkeztél meg, Anya?

– Hogy biztos elviszik majd a mosógépet, amit itt hagytak a fürdőszobában.

– Elvitték a mosógépet? – kérdezi Bobby.

– Igen.

– Szomorú vagy? – kérdezem. – Nagyon szomorú vagy, Anya?

– Szomorú? Nem. Csak... elképesztően gyorsan végeztek. Észre sem vettem, hogy itt voltak. Egyszer csak eltűnt a mosógép, és...

– Szomorú vagy? – kérdezem újra.

– Nem, mondom, csak próbálom végiggondolni a dolgot.

– Oké – állapítja meg Bobby. – Elvitték a mosógépet.

– És fel kell hoznunk a miénket a pincéből – mondja Anya. – Ez van. Ennyi. Menni fog. Kölcsönkérjük azt a gurulós kocsit, és lemegyünk a lifttel.

14. hét, hétfő, megjegyzések:

Infó az időjárásról:

A keleti hegyekben húsvétias időt jósolnak.

Jellemzések:

Örülök, hogy Anya nem jött rá, mi történt a mosógéppel, és hogyan tűnt el. Mert így nem csalódott bennem. Egy kicsit azért sajnálom is. Olyan embernek gondolja magát, aki megfeledkezik arról, hogy valaki eljön egy mosógépért. Pedig nem olyan. De ezt nem mondhatom el neki úgy, hogy egyúttal ne áruljam el azt is, hogy a mosógép a másodikon lakó, testes nőhöz került. De ez valójában kinek a jellemzése? Az enyém vagy anyukámé?

Ezek tények:

Egy vámpír megölésének legbiztosabb módja az, ha egy karót döfünk a szívébe, vagy napfénynek tesszük ki.

14. hét, kedd

1.

Hazafelé igyekszem, amikor felhív Jimmy. Vetek egy pillantást a hátam mögé, hogy megbizonyosodjam róla, nem lépked-e közvetlenül mögöttem Bobby. De nem.

– Buffy the vampire slayer, my darling ski champion player – szól bele Jimmy.

– Szia, Jimmy – üdvözlöm.

– Minden készen áll az útra?

– Anyának még semmit sem mondtam.

– Ne is, várj még egy kicsit. Felőlem érdeklődött valaki?

– Már megint ez érdekel?

– A rendőrség? Idegenek? Rendőrök, akik úgy tesznek, mint-ha nem rendőrök lennének? Tudod...

– Tőlünk senki sem érdeklődik felőled.

– Idegen autók?

– A gondozóotthon előtt mindig sok kocsit áll – tiltakozom –, honnan tudjam, mifélek?

– Sok kocsit? Azt mondasz? Ez nem jól hangzik.

– Te is láttad, amikor értem jöttél. Az egy parkoló.

– Hány kocsit nem láttál korábban?

– Fogalmam sincs. Nézd meg magad, amikor ma elviszel az edzésre.

– Nem, nem, nem lehet, ma nem tudok, Buffy, sok mindent intéznem kell.

– Oké – mondom kissé csalódottan. – De a húsvéti edzőtáborba elviszel?

– Igen!

– És be is fizeted helyettem?

– Nem gond, Buffy.

Jimmy leteszi. Félig-meddig azt kívánom, bárcsak nemet mondana, ne haragudj, Buffy, abból a hafjelli útból nem lesz semmi. Talán majd jövőre.

Nem tudom, hogyan számoljak be Anyának a húsvéti edzőtáborról, Jimmyről, meg arról, hogy ő visz el és fizeti be helyettem a részvételi díjat.

Nem sok nap maradt hátra.

Bobbyt várom. Nem akarok egyedül lenni a gondolataimmal.

– Kivel beszéltél? – kérdezi Bobby, amikor utolér.

– Majd máskor elmondom – motyogom. – Nemsokára.

– Oké – feleli Bobby. – Meséljek neked a fénysebességről?

– Igen – mondom megkönnyebbülten. – Mesélj!

2.

– Buffy – kiáltja Anya, amint belépek az ajtón.

Kimegyek hozzá a konyhába. Aggódva közeledem. Vajon azt akarja mondani, hogy a háta mögött megterveztem a húsvéti edzőtábor, beszéltem Jimmyvel, és...

– Ne nézz már ennyire ijedten – mondja Anya, és felnéz az asztalról.

– Ne?

– Csak a körmödet akarom rendbe tenni. Máskor is túlélted már, most is túl fogod.

– Ó – mondom, és észreveszem a sok üvegcsét, vattapamacsot és körömrészelőt.

– Ül le – kéri Anya.

Egymással szemben ülünk, odanyújtom neki az egyik kezemet. Nekiáll reszelgetni, tisztítani, dörzsölgetni a körmömet és nyomogatni a körömágyamat.

– Gondolkodtam a húsvéton – szólal meg némi hallgatás után.

– Igen? – kérdezem dobogó szívvel.

– Tudod, kaptam fizetést, nem sokat, de egy keveset.

– És?

– Arra gondoltam...

Anya belemerül a rikító rózsaszín lakkba, amit a körmökre ken. Gyönyörű lesz! Arról álmodozom, hogy egyszer majd aranyérmes nyerek lesiklásban. Akkor Anya majd norvég zászlót lakkozhat a körmökre.

– Arra gondoltam... – mondja Anya ismét.

– Mire? – kérdezem halkán.

– Szerintem egyik nap elmegyünk moziba, én, te meg Bobby. Lesétálunk, veszünk édességet meg üdítőt egy boltban, aztán beülünk egy moziba.

– Moziba megyünk?

– Hát nem lenne jó? – kérdezi Anya, és hevesen pislog a hosszú szempillájával. – Van egy mozi Grünerløkkában. Ringen a neve. Odd felé menet elsétálok mellette. Arról jutott eszembe, hogy valamelyik nap esetleg...

– Voltam már ott szülinapi mozizáson – suttogom.

– Szép volt bent? – kérdezi Anya, pislog, bólogat és pislog.

Anya igyekszik nem szabadjára engedni, elfojtják a hangomat. A szám megtelik könnyel. A szememből is csorog.

– De kislányom – ölel meg Anya. – Ennyire örülsz? Tudod, én is.

3.
Amikor lefekszem, nem tudok elaludni. Anya azt hiszi, azért sírtam, mert örülök, hogy hármásban moziba megyünk. De itt sem leszek. Más terveim vannak, amelyek csak rólam szólnak. Drága terveim, amelyekhez képest a mozizás aprópénznek tűnik.

A gyomrom kemény és feszes, ahogy ráteszem a kezemet. Az ujjbegyeimet a hasamba mélyesztem. Csak gyúrom és gyúrom, és közben remélem, hogy elalszom, és nem kell tovább gondolkodnom.

Mindjárt tizenegy óra. Elmentem edzésre, edzettem és hazagyalogoltam. Mégsem bírok elaludni. Jimmy azt mondta, szombaton tíz óra tájban indulunk. Addig huszonnégy plusz huszonnégy plusz tizenkét óra van hátra. Szóval nagyjából ötven óra. Aggódok. És alig várom. Nem tudom, melyiket inkább. Bárcsak túl lennénk már a húsvéton, és holnap len-ne a húsvéti szünet utáni első nap.

14. hét, kedd, megjegyzések:

Létezik olyan időjárás, amit úgy hívnak: nem meséltél anyukádnak a sumák terveidről?

Jellemzések:

Bárcsak a szívem olyan szép és jó lenne, mint a körmöm.

Íme, ezt is írtam az önéletrajzomban:

Létezik valami, amit feketepiacnak hívnak. Ott olyasmit lehet vásárolni, amit rendes üzletekben nem. A háború alatt a kávé sokan a feketepiacon vették. Ma emberi szerveket is lehet venni a feketepiacon. Vannak bandák, akik például szegény indiaiak testéből lopják ki a vesét. A vesét aztán eladják gazdagoknak, például Európában. Mármint nem azért, hogy megegyék. A gazdagok azokra cserélik le a saját elhasználódott veséjüket. A feketepiacon a vesén kívül más emberi szerveket is lehet kapni.

A szem, a szaruhártya és a lép is áru. Anya azt mondja, legyünk hálásak azért, hogy nem szegény indiaiak vagyunk. Ha valaki ellopná a vesémet, egész Norvégia felzúdulna, mondta Anya. Akkor is, ha egy szegény család jelentéktelen lánya vagyok, aki egyáltalán nem számít semmit. Norvégiában ugyanis mindenki számít. A miénkhez hasonló szociáldemokráciában ez így van. Mindenki számít valamennyit.

14. hét, szerda

1.

Ma is nehéz elaludni. Már legalább tíz óra. Vagyis Jimmyvel huszonnégy plusz huszonnégy plusz tizenkét óra múlva indulunk. Az körülbelül ötven óra.

Hm... Nem körülbelül ötven jött ki tegnap is?

2.

– Buffy! – suttogja Anya az ágyam fölé hajolva.

– **Mi az?** – kérdezem zavartan.

– Baj van? – kérdezi Anya suttogva. – Kiabálsz álmodban.

– Kiabálok?

– Igen.

– Nagyon félted – motyogom.

– Nem kell félned – suttogja Anya. – Itt ülök és vigyázok rád.

14. hét, csütörtök

1.

Jimmy a kocsiban vár, fent a könyvtárnál. Ő visz el edzésre.

Kinyitom a kesztyűtartót. Három mobiltelefon hever benne.

– Ennyi mobilod van? – kérdezem elképedve. – És mindet használod?

– A norvégiai itt van – mondja, és megtapogatja a dzsekijét. – A piros a svéd. A kék a dán.

– És ez a fehér?

– Az pluszban van. A biztonság kedvéért.

Csendben suhanunk át a Sinsen-csomóponton.

– Azért, mert bűnöző vagy? – kérdezem. – Minden bűnözőnek sok mobil kell? Vagy loptad, mert nem bírod megállni?

Jimmy hangosan felnevet, és finoman meglöki a vállamat.

– Buffy, my girl, nem lopok mobilt, istenem, nem lopok mobilt, ki lop mobilt egyáltalán?

– Akkor mit lopsz?

– Ki mondta, hogy lopok bármit? Tudom, Lillie mondta, szerrinte a bűnözők csak lopnak, nincs fantáziája. Tudod, miért nem cseréli le a szőke nő az akvárium vizét?

– Ööö... Nem.

– Mert a halak az előzőt sem itták még meg! Hah! Vicces, mi? Valaki azt hiszi, hogy a halak vizet isznak?

– Anya szőke nő?

– Anyádnál szőkébb nő nem is létezik.

– Na, és mit csinálsz, ha egyszer nem lopsz?

– Elintézek dolgokat. Leszállítok dolgokat. Megbeszélék dolgokat. Célba viszek dolgokat.

– Kábítószereket? Drogozol?

Jimmy leparkol az edzés helyszíne előtt.

– Nem – mondja. – Csak gyenge emberek drogoznak. Hogy úgy mondjam, tudom, mi az a heroin, és nem azért utazunk, hogy heroint csempésszünk ki Norvégiából, senki sem csempész ki heroint Norvégiából, kislányom, ha meg mégis, akkor nagyon ostoba, soha nem ültetnélek téged a kocsiba, ha törvénytelen dolog lenne benne.

– Azt hittem, elviszel Hafjellbe.

– Igen, elviszlek. Azért megyünk. De elintézzünk mást is. Útba esik. Az emberek figyelnek. De ha a lányomat viszem Hafjellbe, akkor nem foglalkozzák velem. Ki foglalkozik egy apukával, aki Hafjellbe viszi lányát? He?

– Anya biztosan, de...

– Úgy értem, a zsaruk... a... ööö... kollégák... Senki.

– Szóval akkor elmegyünk Hafjellbe? Egészen biztos?

– Igen. Svédországon keresztül megyünk Hafjellbe. Mind a két tőnkél lesz táska. Mindenre gondoltam. Vidd ezt haza magaddal. Egyformák. Feketék. Újak. Neked is van táskád, nekem is.

– Svédországon át?

– Hafjellbe Svédországon át lehet a leggyorsabban eljutni.

– Hafjell Norvégiában van.

– Svédországban jobbak az utak. Tudom, miről beszélem. Te vezetsz vagy én?

– Te.

– Pontosan. Tessék, vidd el a táskát. Úgy csomagold, hogy más nem veszi észre. Szombat reggel írsz egy cédulát, hogy Hafjellbe mész, és ne aggódjanak, mert én elviszlek, és intézek a pénzt és mindent. Kilopakodsz, és vársz engem.

Bólintok.

– Hazajössz értem?

– Nem, nem, dehogy. Gyere el könyvtárhoz, Buffy. Várhatnak emberek a ház előtt, tudod, nem szeretnénk hívatlan vendégeket, ugye?

– Nem szeretnénk – helyeselek bátran.

– Pontosan – mondja Jimmy, és kitessekel az ajtón. – Most pedig irány az edzésre, ügyesen azt a...

– Fekvőtámaszt? – vetem fel.

– Pontosan! – csettint az ujjával, és felteszi a napszemüvegét. – Ügyesen a fekvőtámaszt!

2.

Már lefeküdtem. Bobby bejön a szobámba, és leül az ágyamra.

– Te még ébren vagy? – kérdezem.

– Anya ügyes anyuka? – kérdezi Bobby.

– **A legjobb anyuka a világon** – mondom. – Szerinted nem?

– De – feleli Bobby komoly képpel. – Mások miért nem így gondolják?

– Nem tudom – mondom. – Talán mert annyira szép. Vagy annyira szóke.

– Lehet – mondja Bobby. – Vagy mert nincs apukánk.

Eltűnődöm, hogy elmeséljek-e Bobbynak mindent Jimmyről. De még várni kell. Jobb, ha várok még egy kicsit. Különbö nem jutok el a húsvéti edzőtáborba. Márpedig el kell jutnom.

Mert nagyon jól síelek, és ha elmegyek a húsvéti edzőtáborba, én leszek a legjobb a világon.

– Hiszen van apukánk – mondom bizonytalanul.

– Hol van? – kérdezi Bobby. – Miért nincs itt soha?

– Lehet, hogy majd felbukkan – mondom.

– Mikor?

– Valamikor.

– Úgy gondolod?

– Igen.

– Anya szerint már soha nem fogjuk látni.

– De lehet, hogy téved – mondom. – Ki tudja?

– Oké – feleli Bobby, és átmegy a szobájába.

14. hét, csütörtök, megjegyzések:

Az időjárás: Enyhe szél fúj, ami a résnyire nyitva lévő ablakon át besuhan a szobába. Ahogy felnyújtom a karomat, lehűl.

Jellemzések:

Randi azt mondta, hogy ha nem talállok semmit, amit egy személyben jellemezhetnék, felsorolhatok annyi melléknevet, amennyi csak az eszembe jut, és leírhatom a név elé vagy utána. Például: Buffy Berg (főnév) magas, nagyhangú, vékony, vörös hajú, merev, nyálas, vérszomjas, vad, kedves, ravasz, szappanszerű lány.

Tények:

Anyának öt könyve van a nappaliban. Az egyik címe Lábjegyzetek. Ezt egy svéd nő írta, akinek nincs karja. A lábával írta. Ezért Lábjegyzetek a címe. Emellett paralimpián sok aranyérmét nyert. És nagyon vallásos.

Anyának azért tetszik a könyv, mert amiatt érzi igazán, mennyire szerencsés, hogy van karja. Anyának egyedül az nem tetszik, hogy a lány mindenért Istennek mond köszönetet.

– A svéd szociáldemokráciának kellene hálát adnia – szokta mondani Anya. – Ha Indiában vagy Brazíliában született volna, aligha nyert volna érmekeket és írt volna könyveket.

14. hét, péntek

1.

Az osztályban húsvéti ebédet rendezünk. Hangulatos. Egymást váltva meséljük a vicceket, és mindenki hozott valami sajtot, felvágottat, lekvárt vagy italt, amit megoszt a többiekkel. Én lekvárt vittem. Büszke vagyok rá. Tavaly nem vittem semmit, mert nem volt mit vinnem.

– Nyami, rántotta – mondja Elena, és szed belőle magának.

– Ki hozott narancslevet? – kérdezi vidáman Ifrahim. – Imádom a narancslevet.

– Én csokikrémet hoztam – mondja Kaia.

A csokikrémből mindenki kér.

Odanyúlok a narancsléért, de beleejtem a rántottás tálba.

– Fúj! – kiált fel mindenki. – Buffy malackodik!

– Bocsánat – mondom, és felemelem a narancsleves dobozt, amilyen gyorsan csak tudom. – Bocsánat.

A doboz másodszor is kicsúszik a kezemből, és a narancslé maradéka kiömlik a szendvicskupacra.

– Buffy – sóhajtja Randi.

– Csúszós volt – mondom ingerülten –, a doboz csúszós volt a narancslétől.

– Nézzétek, mit művelt Buffy – panaszkodik mindenki. Aztán

felnevetnek, és én sem állom meg, hogy ne nevessek, mert nálunk ez így megy. Nagyon tudunk nevetni.

– Ki segít Buffynak feltörölni? – kérdezi Randi. – Addig mi megnézzük a tévében az ifjúsági műsort.

A fél osztály felnyújtja a kezét. – **Mi!** – kiáltozzák. – **Mi segítünk Buffynak.**

Örülök, hogy ez nem otthon történt. Anya nem szeret ételt kidobni. Bobbyval meg kellett volna ennünk a rántottás narancslélevest. Meg kellett volna ennünk az átázott szendvicseket. Anya a papírtörőből a poharunkba facsarta volna a narancslevet.

– A narancslé egészséges – mondta és mutatta volna.
Most viszont kidobhatunk mindent.

2.

Amíg Anya zuhanyzik, lecipelem a síléceket. Aztán leszaladok a két bottal és a sisakkal. A kukák mögé teszem őket, egy kidobott szőnyeg alá. Aztán bepakolom a téli ruhát a táskába. Meg egy plusz bugyit. És néhány ruhát, amire talán szükség lesz. És fluortablettát. A táska dugig megtelik. Betolom az ágy alá.

A síbakancs! Előhalászom őket, és éppen kiosonnék velük, amikor Anya szól.

Visszalököm a bakancsot az ágy alá. A szívem hevesen lüktet.

– Mi az? – kérdezem Anyától.

A kanapén ül, mellette Bobby.

– Gyere, ülj ide – mondják egyszerre –, tévézzünk együtt.

Odabújok Anya vállához. Megpuszil, és megszaglássza a hajamat.

– Húsvéti szünet – mondja.

– Húsvéti szünet – mondja Bobby.

Miután nem szólok semmit, rám néznek.

– Húsvéti szünet – mondom halkán. – Húsvéti szünet, húsvéti szünet, húsvéti szünet.

14. hét, péntek, megjegyzések:

Az ifjúsági tévéműsorban mondták, hogy húsvétkor nagyon erősen süthet a nap. Vigyázzunk, és kenjük be magunkat naptejjel. A szívem hangosan dobogott az osztályteremben. Mert ez nekem szólt. Nekem kell naptej. Meg kell kérdeznem Jimmyt, hogy tudunk-e naptejet venni útközben!

Jellemzés:

Igazából mit jelent, hogy valaki bűnözői hajlamú? Lehet-e látni, mi vall Jimmyben egy bűnözőre, és mi nem? Lehet például, hogy húsz százalék apa és nyolcvan százalék bűnöző? És ha tudok az apai húsz százalékra figyelni, akkor biztosra vehetem, hogy rendben lesz?

Vagy esetleg csak öt százalék apa és kilencvenöt százalék bűnöző?

Tények:

Ötven percet töltök el a holnap reggel kiteendő cédula megírásával. Azzal zárom: Remélem, nem fogsz rám haragudni, Anya, légy szíves, ne haragudj. Megígérem, hogy én leszek a világ legjobb síelője.

14. hét, szombat

1.

Egy szürke kocsival megyünk.

– Már Svédországban vagyunk? – kérdezem.

– Még ki sem értünk Oslóból – mosolyog Jimmy. – Ott a manglerudi leágazás.

– Nagyon gyorsan mész – mondom. – Azért gondoltam, hogy gyorsan haladunk.

– Igazad van – mondja Jimmy, és lassít. – Semmi száguldozás. Ma legalábbis.

– Nem akarod, hogy bajom essen – mosolygok.

– Nem akarom felhívni magamra a figyelmet – helyesbít Jimmy, majd hozzáteszi –, és persze nem akarom, hogy bajod essen, hogy bármi baja legyen a sítehetségnek, pontosan.

A két elülső ülés között rádió recseg.

– Az mi? – kérdezem.

– Rendőrségi rádió – feleli Jimmy –, de nyugi, nem rólunk volt szó.

2.

Tizenkettőkor megállunk egy benzinkútnál.

– Én svéd földön állok! – mondom ide-oda topogva.

Jimmy rám néz, elmosolyodik, és a fejét csóválja. Megnézi az összes mobilját és egy térképet. Aztán elővesz néhány bankjegyet. Átnyújtja nekem.

– Az edzőtáborra – mondja –, tedd be a táskádba. Hogy nálad legyen.

Elveszem a pénzt. Ötezer korona ötszázásokban. Annyira összezavarodok, hogy többször át kell számolnom. Aztán a kocsihátához lépek, kivesszem a táskámat, amely legbelül van, és az egyik zsebébe tömöm a pénzt. Van ötezer koronám. Csak az enyém.

Lehet ennyire gazdagnak lenni?

Jimmy banánt, fahéjas csigát és üdítőt vesz a benzinkúton. Odadobja nekem.

– Hámozz meg nekem egy banánt – kér meg, és továbbhajt. Megteszem neki.

– Én is vehetek? – kérdezem.

– Egyél – adja ki a parancsot Jimmy. – Ne kérdezz ilyen hülyeségeket.

– Mi nem szoktunk venni semmit benzinkúton – magyarázom –, ott minden sokkal drágább.

– Ne törődj vele – mondja Jimmy.

Megeszem két banánt és két fahéjas csigát.

Jimmy is eszik két fahéjas csigát.

Megiszunk egy-egy üveg üdítőt.

Fél háromkor leparkol egy újabb benzinkútnál.

– Na – sóhajt nagyot. – Már csak várni kell.

– Várni? Mire? – kérdezem.

– Ne törődj vele.

Oké, gondolom magamban. Nem törődöm vele.

Háromkor megunom az üldögélést.

– Kiszállhatok?

Jimmy felpillant a mobiljairól. Az ujjai tovább mozognak a képernyőn.

– Micsoda?

– Kiszálllok egy kicsit – mondom, és egy padra mutatok.

3.

Közben hat óra lett. Megkérdeztem Jimmyt, hogy meddig maradunk itt, de nem akar válaszolni.

Valahányszor eszembe jut Anya, elhessegetem magamtól a gondolatot.

Kikapcsoltam a mobilomat, hogy ne tudjon hívni. Majd akkor beszélek vele, ha odaértem Hafjellbe.

A kocsiban Jimmy hátra-hátrapillantgat. Kezébe veszi a rendőrségi rádiót, és a füléhez szorítva hallgatja.

Eszembe jut a naptej. És hogy jólesne enni valamit. Esetleg vehetnék valamit a benzinkúton, amíg Jimmy várakozik.

Megkocogtatom a kocsihátulóját.

Jimmy összerezzsen és ijedten néz rám.

– What?

– Arra gondoltam... – kezdem.

– Micsoda, mi, mire gondoltál?

– Vehetek magunknak valami ennivalót? A benzinkúton? Esetleg vehetek egyúttal egy naptejet is? Azt mondták, a húsvéti szünetben használjunk naptejet, ha síelni megyünk.

Jimmy előkotor még egy bankjegyet. Svédet.

– Ne beszélj odabent – mondja. – Mutasd meg az árukat, és ezzel fizess. Oké?

Bólintok.

Járkállok egy darabig a polcok között. Nem tudom, mit vehetek. Megtalálom a naptejet. Ez az. Végül fahéjas csigát, banánt és két üdítőt veszek. Lehet, hogy Jimmynek csak ez kell. Lehet, hogy gyanús más dolgokat vásárolni egy svéd benzinkúton.

A fizetés rendben megy.

Amikor kilépek az ajtón, Jimmy az autó körül járkal. A piros mobilon beszél valakivel. Mire odaérek, leteszi.

Furcsa tekintettel néz rám.

Szinte átlát rajtam.

– Történnék dolgok – mondja bólogatva.

– Igen – mondom.

– Találtál naptejet?

Megmutatom, és odanyújtok neki egy üdítőt.

Bólint.

– Igen, igen, igen, igen – mondja. – Történnék dolgok.

– Sokáig kell még várunk? – kérdezem.

– Nem, dehogy – feleli Jimmy. – Befejeztük a várakozást.

– Tényleg? Akkor megyünk Hafjellbe?

– Akkor megyünk Hafjellbe? Megyünk? – kérdezi Jimmy csak úgy, a levegőbe.

– Mármint most? – kérdezem.

– Igen, mi a francot csináljunk – dörzsöli meg Jimmy a homlokát.

– Menjünk el Hafjellbe – javaslom.

– Mekkora szívás – motyogja. – Ez így nem oké, egyáltalán.

– Akkor menjünk, nem?

– Ezzel a kocsival? Amit már mindenki keres?

– Kicsoda?

– Hé, Buffy. Felejtsd el – borzolja meg Jimmy a hajamat. Bólogat magában. – Persze, hogy megyünk. De előbb menj ki vécére.

– Nem kell vécére mennem – mondom.

– A gyerekek mindig ezt mondanak, de a gyerekeknek hosszú utazás előtt vécére kell menni. Ez ilyen.

– Nem kell vécére mennem – erősködöm.

– **Most azonnal kimész a vécére** – mondja Jimmy komolyan. – Indulás!

Az apámra nézek.

Kilencvennyolc százalék bűnöző. Úgy tűnik. A rám néző szempárban két százaléknyi az apa. Visszamegyek a benzinkútra. Kimegyek a vécére. Bezárom az ajtót. Egy csurrantásnyit pisilek.

Mire kiérek, Jimmy eltűnt. Talán ő is vécére ment. A mobilok a kocsni mellett hevernek. Összeúzta őket egy kővel. Az órára nézek. Fél nyolc. Beülök az autóba és megeszek egy banánt.

Nyolc óra, és Jimmy még mindig nem került elő. Valami azt súgja, hogy szálljak ki, és menjek a kocsni mögé. Benézek a csomagtartóba. Egy fekete táskai van benne. Nem kettő.

Azt hiszem, értem, mi történt. Jimmy fogta a táskát, és elment. Valamerre. De én mihez kezdjek? Visszaülök a kocsiba. Elvégre csak vissza kell jönnie. Nem hagyhat itt! Mégiscsak az apám!

És egy velejéig romlott bűnöző – tenné hozzá Anya.

Csak akkor akartam felhívni Anyát, amikor már odaértem Hafjellbe. De lehet, hogy most mégis telefonálnom kellene neki?

Fél kilenc. Kezd sötétedni a kocs körül.

Behunyom a szemem. Egy autóban ülök. Egyedül. Svédország is jó ország. Szociáldemokrácia. De én nem vagyok svéd. Vajon mit csinálnak velem, ha itt találnak? És ha vesetolvajok vannak a közelben? Iszom az üdítőt, és eszem a fahéjas csigát, behunyt szemmel.

Mire kinyitom, odakint besötétedett.

Teljes a sötétség.

Mielőtt még meggondolhatnám, az ujjaim előhalásszák a mobil. Bekapcsolják, és halkán sípol, jelezve, hogy majdnem lemerült. Felhívom Anyát.

– BUFFY! – kiabál a telefonba. – HOL VAGY?

– Nem tudom – felelem. – Jimmynek kellett volna elvinnie Hafjellbe. De azt mondta, hogy a leggyorsabb út Svédországon át vezet, és most el is ment. Nem tudom, mit csináljak.

– BUFFY! – kiabálja Anya. – **BUFFY, NINCS SEMMI BAJOD?**

– Nincs – felelem meglepetten. – De hogy jutok el Hafjellbe?

– Hafjellbe? – kérdezi Anya. – Miért beszélsz Hafjellről?

Mesélek Anyának a tervemről, a húsvéti edzőtáborról, a Jimmytől kapott pénzről, arról, hogy nem beszélhettem róla, mielőtt odaérek, és hogy igen, ettem, és nem, nincs semmi bajom, de félek, hogy valaki el fogja lopni a vesémet, mivel már nem Norvégiában vagyok. Anya állandóan hangosan félbeszakít. Úgy tűnik, nem ért semmit abból, amit mondok.

– Anya – mondom nyugodt hangon, de többet nem tudok mondani.

A mobilom lemerült.

Nem beszélhetek tovább Anyával.

Mit csináljak?

Induljak el gyalog?

Igen?

Ha egész éjszaka gyalogolok, holnapra odaérek Hafjellbe.

De sok mindent kell cipelni.

Még az Anyától kapott befőttesgumit sem hoztam el, mert azt hittem, végig kocsival megyünk.

Nehéz lesz a sötétben.

De nincs mit tenni.

Bólogatok magamnak.

Először pihenek egy kicsit. Aztán elindulok. És minden a terv szerint fog menni. Nem állok meg, amíg oda nem érek. Hafjellben pedig majd kölcsönkérem Kaia töltőjét, és feltöltöm a mobilomat. És újra fel tudom hívni Anyát, meghallom a hangját, és megmondom neki, hogy minden rendben.

14. hét, szombat, megjegyzések:

Az időjárás:

Olyan sötét van odakint, hogy nem látom, milyen az idő.

Behunyom a szememet, és nagyon hiányzik Anya. Hiányzik, ahogy az orrát a nyakamhoz dugja. Még soha nem voltam tőle ennyire távol. És most még telefonon sem tudom felhívni. Sajog

a szívem. Ha én leszek a világ legjobb síelője, mindenhová magammal vihetem Anyát. Mert igazából nincs munkája. Akkor állandóan együtt lehetünk. Bobby is eljöhet, ha akar. Komolyan.

Tények:

Amikor fel akarok állni, hogy elinduljak, elalszom, mint akit fejbe vertek.

Virágvasárnap

1.

Valaki megkopogtatja az ablakomat.

Villámcsapásszerűen véget ér az álmom.

Anya arcát látom odakint. Feltépi a kocsi ajtaját, és magához ölel.

– Te mit keresel itt? – kérdezi. – Mit keresel itt, mit keresel itt?

– Hafjellbe megyek.

– Van fogalmad arról, hogy hol vagy?

– Svédországban – mondom ásítózva és a szememet dörzsölve. – Úgy terveztem, hogy elindulok gyalog.

– Szerencsére nem indultál el – mondja Anya. – Ha elmentél volna innen, soha nem találtunk volna meg.

– Hogyan találtatok meg?

– Lenyomoztam a mobilodat. Az enyémmel. Van egy ilyen alkalmazásom. Hogy tudjam, hol járnak a gyerekeim.

– Lenyomoztál? – kérdezem meglepetten.

– Odd-dal és Bobbyval.

Látom az előttem lévő autó hátsó lámpáit. Vörösen izzanak a sötétben.

– Mennyi az idő? – kérdezem.

– Hogy mennyi az idő? – kérdez vissza Anya. – Azt kérdezed, mennyi az idő?

– Nagyon sötét van.

– Mindjárt négy óra.

Anya kihúzza a vezetőülésből. Most érzem, mennyire átfáztam. A testem merev, dermedt, remeg a hidegtől. A fogam is vacogni kezd.

– Odd-dal és Bobbyval – mondom dideregve.

– Segítséget kértem – magyarázza Anya. – Felhívtam Oddot, mert tudtam, hogy van autója. Ráadásul kettő is. Kölcson akartam kérni az egyiket, de azt mondja, hogy neki kell vezetnie.

– Hiszen te nem is tudsz vezetni – jegyzem meg.

– Pontosan – helyesel Anya. – De ha rákényszerültem volna, megoldottam volna. Hogy megtaláljalak.

– Az éjszaka közepén egészen idáig eljöttetek értem?

– Ide nézz! – mutatja meg Anya a mobilját. Egy apró piros pötty villog a térképen.

– Az vagyok én? – kérdezem suttogva.

– Az vagy te, kicsikém – mondja Anya. – Gyere, szállj be a kocsiba, jó meleg.

– Hozom a felszerelésemet – mondom.

Anya olyan képet vág, mintha azt akarná mondani: nem, de aztán bólint. Kivesszük a síléceket, a botokat, a sisakot, a bakancsot és a fekete táskát.

Odd autójának csomagtartójában minden elfér. A vezetőülésben ül, és csak mered maga elé.

Bobby a hátsó ülésen alszik.

Anya betuszkol mellé. Becsatolja az övemet. Rám teríti a kabátját. A fejem nehéz és meleg. A testem többi része jéghideg. Bárcsak Anya velünk együtt hátra ülne be.

– Most pedig hazamegyünk – mondja, amint beült előre.

– Kérlek – suttogom –, vigyetek el Hafjellbe, húsvéti edzőtáborba megyek, ma kezdődik, Jimmytől kaptam rá pénzt, úgy volt, hogy ő visz el, feliratkoztam.

– Buffy – szól rám Anya határozottan.

Kitör belőlem a zokogás a hátsó ülésen.

Hangosan, behunyt szemmel sírok.

A kocsi elindul.

Anya és Odd sutyorog és motyog az elülső ülésen.

Olyan hangosan bőgök, hogy nem hallom, mit mondanak. Addig sírok, amíg el nem alszom.

2.

Odakint világos van. Erdő sehol. Mindenütt hó. Hunyorgok.

– Ez az – mondja Anya, amikor egy hatalmas épület elé kanyarodunk.

Odd leparkol. Egyikünk sem mozdul.

Körbepillantok.

Egy sífelvonót látok. Kaiáék autója kicsit távolabb parkol.

– Hafjell – mondom óvatosan.

– Hafjell – mondja Anya, és bólint. – Gyerünk, kiszállás.

– Mennyi ideig jöttünk?

– Mindjárt tíz óra – közli Bobby.

– Jól fog esni kinyújtóztatni a lábamat – mondja Odd.

Most hallottam először megszólalni. Rámeredek. Egy másodpercre rám pillant, aztán elfordul, és szorosabban összehúzza magán a kabátot.

Anya körbetípeg a leparkolt autók között. Lobog a haja, vékony, rózsaszín sálját elragadja egy szellőkés. Odd széttárt karokkal szalad utána.

Bobby előrebámul. Úgy tűnik, gondolkodik.

– Igazságtalanság, hogy te idejöhetsz, én meg nem – mondja.

– Eljöhettek? – kérdezem Anyától. – Tényleg eljöhettek?

Anya kinyitja a csomagtartót, és kiszedegeti a holmimat.

– Én fizetem – sietek hozzátenni –, illetve Jimmy.

Kinyitom a zsebet, ahová a pénzt tettem.

Üres!

– Mi? – kérdezem.

– Mi az? – kérdezi Anya.

– Mi az? – kérdezi Bobby is.

– A pénz – mondom rémülten. – Ide tettem.

– Nem lehet, hogy máshová tetted? – ragadja meg Anya a

nagy rekesz cipzárjának húzókáját, és kinyitja a táskát. Egy halom pénzt pillantok meg. Sok, sok, rengeteg pénzt.

A szél belekap a legfelső bankjegyekbe, és felröppenti őket.

– **Pénz!** – mondja Bobby.

– Ez nem az én táskám – mondom. – Biztos Jimmyé.

Anya bezárja a táskát. Bobby körbeszalad, elkapkodja a bankjegyeket. Szinte olyanok, mint a pillangók. Ujjaival egymás után csípi el a bankjegyeket.

– Nem értek semmit – mondom. – Nálam csak síruha volt.

– Én mindent értek – mondja Anya.

Felemeli a táskát, és maga elé tartja. Mosolyog, nevet, kacsint és biccent Oddnak, aki visszahozza a sálját.

– Gyertek velem – mondja, és tipegve elindul a recepció felé. Engedelmeskedünk. Követjük a leparkolt vérvörös autótól a recepcióig, ahol egy fiatal lány köszönt bennünket.

– Résztvevők? – kérdezi kedvesen.

– A lányom, Buffy résztvevő – feleli Anya –, de jobb szobára lesz szükségünk.

– Igen? Mire gondol?

– A legjobbra, amit adni tudnak – nevet Anya. – Négyen vagyunk, és szobaszervizt is kérünk.

– Megoldjuk – mondja a lány. – Mit szeretnének?

– Mindent – feleli Anya.

– Mindent? – mosolyog a lány.

– Kakaót – közli Bobby.

– Palacsintát – mondja Odd.

– Tortát – mondom. – Anyukánk harmincéves lesz, és megünnepeljük. Tortát kérünk, SOK töltelékkel.

– És üdítőt, gofrit meg epret – teszi hozzá Anya.

Ott állunk a hafjelli szálloda recepcióján, és bejegyzik a nevünket.

Anya a hasához szorítja a pénzzel teli táskát.

Mosolygok a világra.

Kaia és a nővére tűnik fel, talán a reggeliző helyiségből:

– Nézd azt a menő kocsit! – mondja Karianne, és kinéz az ablakon.

Néhány fiú gyűlik köré. Odd autóját nézik.

A szuper menő autót, amin Bobbyval, Anyával és Odd-dal együtt érkeztünk.

– Buffy – üdvözl Kaia, és megölel. – Éppen időben jöttél. Az első edzés fél óra múlva kezdődik.

3.

Mivel a ruhás táskám eltűnt, Kaia pótruháját kapom kölcsön. Csinosan trappolok oda Bengthez és a többiekhez, egyik kezemben a botokkal, a másikban a lécekkal. Nem számít, hogy Kaia alacsonyabb nálam, és rövid rám a nadrágja.

A felvonóval száz évig tart felérni. Gombóc ül a torkomban, és többször is nagyot kell nyelnem, mire ki tudom nyögni:

– Milyen szép dombok!

– Ugye? – ujjong Kaia.

A csúcson lebotladozom a felvonóról, ellököm magam a bottal, és érzem, ahogy elragad a sebesség. Nagyon meredek a terep. Szinte olyan, mintha zuhannék. De nem fékezek. Csak alig. Hagyom, hogy száguldjak lefelé, le, le, egészen a domb aljáig.

Miután leérek, felemelem a szemüvegemet, integetek Anyának és Bobbynak, akik a szállodából figyelnek. Furcsa őket így látni, egy új helyen. Egy szálloda belsejében. És furcsa, hogy engem figyelnek, miközben síelek. Már újra rendesen kapok levegőt, amikor a többiek megállnak mellettem. Mindannyian vi-gyorgunk, és elindulunk a sífelvonó felé.

Fogadkozom: ez lesz életem legjobb hete. Azt hiszem, az ön-életrajzom is itt fog kezdődni! Most! Amikor felszállok a sífel-vonóra Kaia mellé.

4.

Este, miután megünnepeltük Anya születésnapját, Bobbyval arról fantáziálunk, mire költhetnénk a maradék pénzt.

- Vízálló órákra.
- Három pár cipőre mindenkinek.
- Nyaralásra.
- Medvecukorra.
- Horgászbotra.
- Autóra.
- Anyának jogosítványra.
- Sífelszerelésre.
- Könyvekre.
- Kakaóra az iskolában.

Anya is bejön, és meghallgatja a javaslatokat.

- Hát nem jó itt? – kérdezi, és ránk néz.
- Szuper – mondom.
- Jó itt – mondja Bobby.

– Mégis azzal töltitek az időt, hogy megbeszéljétek, mi másra költsétek majd a pénzt?

– Ööö... igen.

– Mondjátok csak, ez itt a mi pénzünk?

– Nem.

– És mit csinálunk azzal a pénzzel, ami nem a miénk?

– Visszaadjuk – feleli Bobby.

– De ez a pénz bűncselekményből származik! – kiáltom.

– Leadjuk a rendőrségnek – mondja Bobby.

– Dehogadjuk! – ellenkezem. – Ez Jimmy pénze. Az apánké. Tehát a miénk. Mi költjük el! Ki szavaz arra, hogy elköltsük?

Csak én nyújtom fel a kezemet.

– Ezt az egyheti luxust megengedjük magunknak – mondja Anya komolyan. – Mert Jimmy, az a szemétláda, átlopott téged Svédországba, és mert annyira nagyon, nagyon szeretnéd ezt, drágám. A többi pénzt viszont...

– ... leadjuk a rendőrségen – mondjuk Bobbyval egyszerre.

Anya bólint.

Amikor elindul Oddért a szobájába, hogy kicsalogassa egy sétára, előrehajolok, és azt suttogom:

– Elvehetünk a pénzből úgy, hogy Anya ne vegye észre.

Bobby rám néz, pislog, aztán megrázza a fejét.

– Jó, akkor nem – morgok, és úgy teszek, mintha dühös lennék.

De igazából nem vagyok dühös.

Egy szállodában vagyok!

Edzőtáborban vagyok!

Én siklottam le a leggyorsabban!

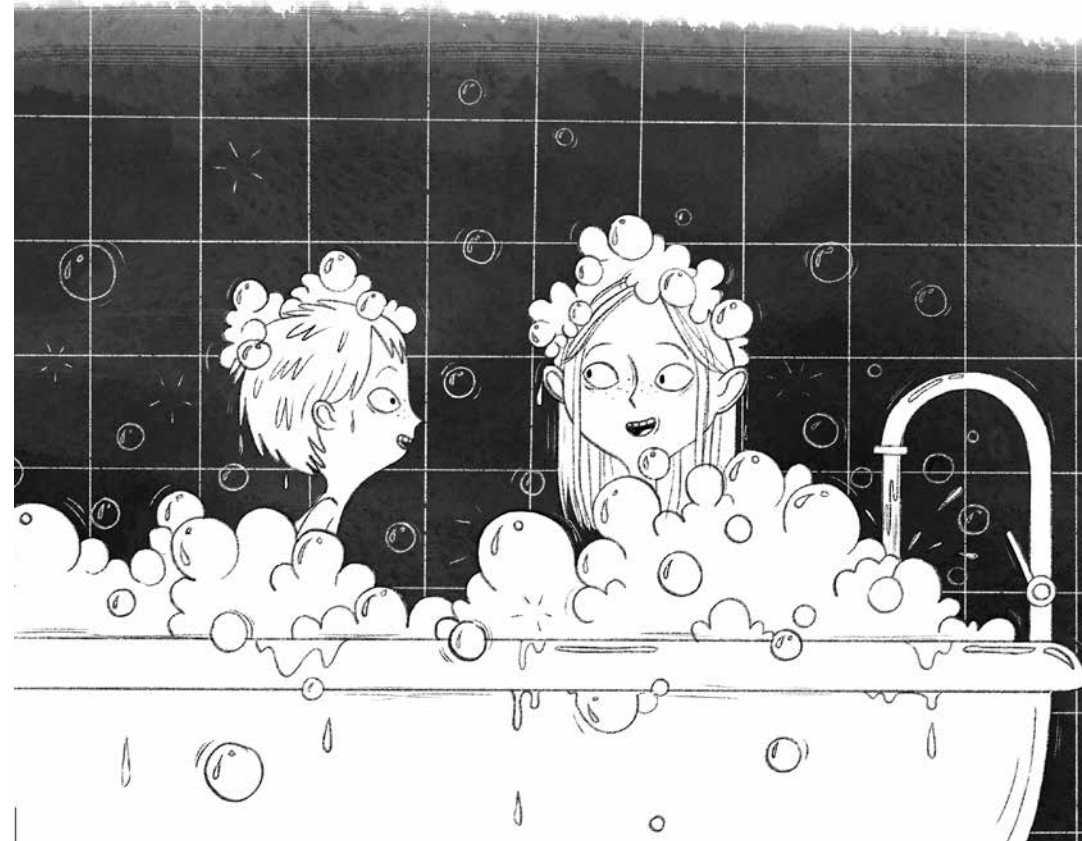
5.

- Buffy? – kérdezi Bobby valamivel később.
– Hm?
– Milyen ember?
– Jimmy Jeeves?
– Igen.
– Nem igazán tudom – felelem.
– De hát találkoztál vele!
– Képzeld el száz százalékot, amiből én úgy gondoltam, hogy ő húsz százalék apa és nyolcvan százalék bűnöző – mondom.
– Igen?
– De most már azt hiszem, hogy csak bűnöző.
– Száz százalék?
– Mégis kedveltem. Nem furcsa?
– A bűnözők néha nagyon szeretetre méltók – mondja Bobby némi hallgatás után. – Sok bűnözőnek nagy karizmája van.
– Nem tudnád ezt a szeretetre méltó meg karizma szöveget a füledből kiálló fülzsírba fojtani? – ásítózok.
Bobby pislog.
– Piszkos a fülem? – kérdezi.
– Ó! – mondom. – Igazi zseni vagy! Fülzsírzseni!
– Buffy – szól Bobby nyugodtan.
– Hm?
– Csinálunk habfürdőt?
– A nagy kádban? – kérdezem. – A nagy fürdőszobában?

Az összes kézmosó szappant és sampont beleöntjük a kádba, és megnyitjuk a vizet. Már is habfelhők tornyosulnak fel. Lekapkodjuk magunkról a ruhát, és beugrunk a habba. Csapkodunk, spriccelünk és dobáljuk egymásra a habot.

Aztán elhallgatunk.

- Két szempár egy fehér habtengerben.
– Buffy? – kérdezi halkán Bobby.
– Igen?
– Velem miért nem akart találkozni Jimmy?
– Mi?
– Két gyereke van, de csak az egyikkel akart találkozni?
– Azért, mert én olyan jól síelek – válaszolom.
Bobby pislog.
– Ezt ő mondta?
– Csak hülyéskedek – mondom –, nem mondott ilyet. Éppen ellenkezőleg. Veled is akart találkozni. Csak előbb mindent el akart intézni. Illetve azt mondta, hogy szeretne visszakapni

bennünket, el akar minket vinni Angliába, és szeretné, ha lenne köztünk kapcsolat, és...

– Sok mindent mondott, amit nem gondolt komolyan – véli Bobby.

– Igen.

– De te tölthetnél vele időt, én meg nem – folytatja.

– Ez igazságtalan – ásítok.

– Ez igazságtalan – bólint Bobby.

Amikor a víz kezd hűlni, kiszállunk a kádból. Egy-egy hatalmas fürdőlepedőbe törülközünk. Mindkettő vadonatújnak tűnik. Óvatosan kell kimennünk a fürdőszobából, mert a padlót habcsomók és tócsák borítják.

– Nem tudsz visszavágni valamivel az igazságtalanságért? – vetem fel, miközben a tévé előtt törülközünk.

– Hogyan?

– Nem tudom.

– Tölthetnék időt Odd-dal – mondja Bobby.

– Hát persze! – mondom a szememet forgatva. – Élvezni fogod!

– Te nem tölthetsz vele időt. Csak én.

– És ha mellém ül le, például reggelinél?

– Akkor elmész onnan.

– Elmegyek onnan?

– Hogy én ülhessek mellé.

– Elmehetek – mondom egyetértőleg.

– Rendben – mondja Bobby, és bemászik az ágyba.

Én a másik oldalról bújok be.

Közöttünk még elfér Anya.

Igazából betettek egy pótágyat az egyik fal mellé, de mi mindannyian a nagy ágyban akarunk aludni. Akkora, hogy akár húszan is elférnének benne. Gond nélkül.

De hárman legalábbis biztosan.

– Jó éjt – suttogja Bobby valamivel később.

– Jó éjt – mondom csak úgy a levegőbe, mindazoknak, akik hallanak és olvasnak és élnek és álmodnak. – Jó éjt, és köszönöm ezt a napot.

Megjegyzések:

Azt hiszem, el fogom használni az egész naptejet, amit Svédországban vettem. Háromszor is be kellett kennem magam. Csak ma! Mert annyira süt a nap. És annyira fehér a hó.

Egy utolsó jellemzés:

Oddnak nincs fülcimpája. Alul teljesen lapos a füle.

– Ez azt jelenti, hogy anyukádnak vagy apukádnak sincs fülcimpája – mondja Anya. Reggelinél Kaiáékkal ülök egy asztalnál, onnan hallom.

– Ó – mondja Odd.

– Nekem van fülcimpám? – tudakolja Bobby.

– Van, kedvesem – mondja Anya.

– Akarsz sakkozni? – kérdezi Bobby.

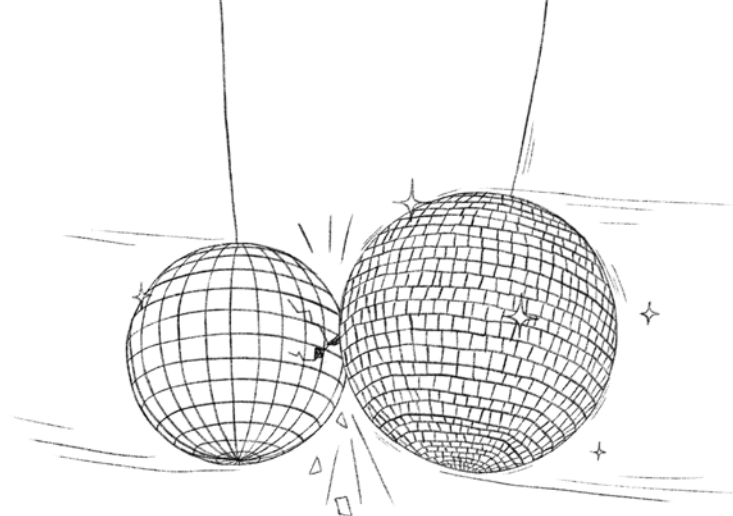
– Oké – feleli Odd.

– Előbb edd meg a reggelidet – mondja Anya.

Erőt kell vennem magamon, hogy ne avatkozzak bele mindenbe. Hogy ne kérdezzem meg Anyát, nekem van-e fülcimpám. Hogy megnézzem, mit eszik. Hogy mennyit mosolyog Bobbyra. Hogy megsimogatja-e a haját. Végigeszem magam egy tál müzlin, egy tál gyümölcsön, egy szelet lazacon, egy gofrin, három darab kekszen és egy hatalmas evőkanál mézen.

De rögtön el is felejttem, amint Bengt megszólal:

– Oké, gyerekek, az első edzés fél óra múlva kezdődik, vegyetek fel a ruhátokat, és mindenki álljon készen.

És végezetül következzenek az utolsó tények:

– Ez egy életre szóló emlék lesz – mondja Anya, és átkarolja a vállunkat. – Hatalmas emlék, mint egy diszkógömb, amelyik a gondolataink mennyezetéről lóg le.

– Még jó, hogy nem minden emlék ekkora – jegyzi meg Bobby.

– Különben csak összeütköznének és tönkremennének – bólintok.

Ingeborg Arvola (1974) norvég író, számos regényt írt gyerekeknek és felnőtteknek. 2019-ben a Buffy Berg tehetséges című regényével elnyerte a norvég Kulturális Minisztérium díját.

Metzing Eszter (1992) Képzőművész, illusztrátor. Az Inda Galéria képviselt művésze, az FKSE (Fiatal Képzőművészek Stúdiója Egyesület) és az MGSZ (Magyar Grafikusművészek Szövetsége) tagja. Autonóm művészeti tevékenységei mellett több kiadó állandó illusztrátoraként dolgozik.

Patat Bence (1975) Budapesten született, bölcsészdiplomáit az ELTE skandinavisztika és finn szakán szerezte. 2000 óta foglalkozik műfordítással. Skandináv nyelvekről, valamint finnről és észtről már több mint száz kötetnyi irodalmat ültetett át magyarra, köztük számos gyerek- és ifjúsági könyvet is.